EDGAR WALLACE

EDGAR WALLACE

SECRETUL CERCULUI PURPURIU

PROLOG.

Cuiul.

Cine ar fi crezut că un fapt atât de lipsit de importanţă – petrecerea zilei de naştere a domnului Paillon în 19 septembrie, anul nu contează – avea să prilejuiască evenimente atât de surprinzătoare. Dacă n-ar fi fost această petrecere n-am mai fi vorbit acum despre „Secretul cercului purpuriu”; apoi, mai bine de o duzină de oameni ar mai fi fost încă în viaţă, iar Thalia Drummond n-ar fi fost acuzată de furt şi complicitate la furt de către un inspector cu figură imparţială.

Domnul Paillon dăduse de băut la Coq d'Or în Toulouse. Invitaţi erau trei dintre colaboratorii lui. Atmosfera era destinsă şi cheful în toi, când, pe la vreo trei dimineaţa, domnul Paillon îşi aminti că, de fapt, se afla la Toulouse pentru execuţia lui Lightman, un criminal englez.

— Băieţi, se strădui el să fie grav în ciuda limbii împleticite, e târziu şi mai avem de pus pe picioare „duduia sângeroasă”.

Se îndreptară spre piaţeta din faţa închisorii unde aştepta, încă de la miezul nopţii, o căruţă cu ghilotina demontată. Cu o pricepere demnă de cauze mai bune, câştigată prin repetate exerciţii, înălţară schela sinistră şi montară ghilotina la locul ei. Numai că vinurile grele ale sudului pun la anevoioasă încercare şi cea mai exersată mână: ghilotina refuza să cadă cum se cuvenea.

— Lăsaţi pe mine, zise domnul Paillon şi bătu un cui exact acolo unde era mai puţină nevoie de el. Se simţea tot mai nervos pe măsură ce trecea timpul.

Curând soldaţii se postară la locurile lor. Când se lumină de-a binelea, aşa încât fotograful distingea cu uşurinţă chipul prizonierului, acesta din urmă în adus spre eşafod.

— Curaj! îi şopti domnul Paillon.

— Lua-te-ar dracu'! scrâşni victima, cu capul deja fixat pe butuc.

Domnul Paillon trase de frânghie. Cuţitul porni şuierând, dar… se înţepeni în cui! Călăul reluă totul de trei ori cu acelaşi rezultat. Mulţimea revoltată rupse cordonul de soldaţi vociferând. Condamnatul trebui să fie condus înapoi în celulă.

Peste încă unsprezece ani cuiul acesta avea să pricinuiască moartea unui şir întreg de oameni.

1. Începe povestea.

Era ora la care oamenii cumsecade dormeau demult. Doar ici-colo se mai vedeau ferestre luminate pe care se proiectau umbrele negre ale copacilor bătuţi de vânt. Un vânt rece, pătrunzător, venind dinspre râu.

Deşi înfofolit, bărbatul care se plimba pe lângă grilajul vechi de fier tremura vizibil. Necunoscutul alesese parcă anume acest loc de întâlnire, descoperit, expus rafalelor îngheţate.

Frunze şi ramuri uscate dansau frenetic în jurul lui – toamna se făcea simţită. Trotuarul era şi el acoperit de frunze foşnitoare. Bărbatul îşi ridica din când în când ochii, cu jind, către vreo fereastră luminată imaginându-şi căldura care l-ar fi întâmpinat dacă ar fi bătut la poartă.

Un orologiu bătea ora unsprezece când se auzi zgomotul slab al unui automobil care se opri curând lângă el. Farurile luminau stins, iar înăuntru era cu totul întuneric. Şovăind, bărbatul se apropie, deschise portiera şi urcă. Abia distingea silueta şoferului pe bancheta din faţă. Inima îi bătea nebuneşte, gândindu-se la gravitatea pasului pe care

hotărâse să-l facă şi la urmările posibile. Maşina rămăsese pe loc, iar omul de la volan stătea nemişcat. Era o linişte de mormânt.

— Ei, zise bărbatul, uşor iritat.

— Te-ai hotărât? îl întrebă şoferul.

— După cum vezi, răspunse bărbatul. Doar nu-ţi închipui că am venit din curiozitate! Ce doreşti, de fapt? Spune-mi ce-mi ceri şi-ţi voi spune şi eu ce aştept de la dumneata.

— Ştiu prea bine ce aştepţi, mormăi şoferul cu o voce înăbuşită, ca de după un paravan.

Ochii bărbatului se mai obişnuiseră cu întunericul şi acum putea să vadă pălăria neagră a şoferului lucind şters.

— Eşti în pragul falimentului, reluă şoferul. Te-ai înfruptat din bani care nu erau ai dumitale şi acum vrei să te sinucizi. Dar nu din cauza falimentului, ci din a celui care te are la mână cu ceva atât de dezonorant că te poate da oricând pe mâna poliţiei. În urmă cu trei zile i-ai procurat o otravă puternică de la un amic chimist, o otravă care nu se găseşte la farmacii. Ai citit tot felul de articole despre otrăvuri şi efectele lor, iar, dacă nu intervine ceva salvator, te vei sinucide sâmbătă ori duminică. Poate mai degrabă duminică.

Simţi mirarea celui din spate şi râse încetişor.

— Ei, domnule, continuă el. Lucrezi pentru mine pentru o sumă frumuşică?

— Ce trebuie să fac? întrebă, tremurând, celălalt.

— Nimic altceva decât îţi spun eu. Nu vei risca aproape nimic şi vei fi plătit domneşte. Pot să-ţi dau şi un avans bunicel să-ţi acoperi cheltuieli mai presante. N-ai decât să pui în circulaţie toţi banii pe care ţi-i trimit eu – dacă e nevoie, chiar să-i schimbi în valută străină. Important e să dispară urmele bancnotelor cu numere înregistrate la poliţie. Să vinzi, să schimbi, într-un cuvânt, să te descotoroseşti cum ştii mai bine de banii de care eu nu mă pot atinge. Să fii agentul meu. Şi să-mi plăteşti cât îţi cer, adăugă apăsat, după o pauză.

Bărbatul tăcu un răstimp, apoi întrebă deodată:

— Ce-i „cercul purpuriu”?

— Dumneata eşti, veni răspunsul.

— Eu? se miră.

— Da, dumneata eşti „cercul purpuriu”. Ai o reţea de o sută de oameni pe care nu-i vei cunoaşte direct şi nici ei pe dumneata.

— Dar dumneata?

— Oh, eu îi cunosc pe toţi. Ei, facem târgul?

— Da, răspunse bărbatul după o clipă de ezitare.

Şoferul se răsuci spre el şi întinse mâna.

— Ia asta.

„Asta” era un plic voluminos pe care noul membru al „cercului purpuriu” şi-l strecură în buzunar.

— Şi acum coboară! porunci scurt şoferul.

Celălalt se supuse grăbit fără altă întrebare. Trânti portiera şi se apropie de şofer. Ţinea cu orice preţ să-i vadă chipul. Simţea că e foarte important pentru ce avea să urmeze.

— Nu-ţi aprinde ţigara, îl opri şoferul. Înţeleg că e un pretext ca să aprinzi un chibrit. Nu-ţi foloseşte altundeva decât în iad să mă cunoşti.

Înainte de a mai apuca să replice în vreun fel, maşina se puse în mişcare. O urmări, cu mâna pe plicul din buzunar, până dispăru în noapte. Tremura din toate încheieturile. Dinţii îi clănţăneau pe ţigara pe care şi-o înfipse în fine între buze, iar flacăra chibritului se bâţâia încolo şi încoace. „Asta-i”, îşi spuse răguşit şi dispăru la rându-i într-o străduţă laterală.

Un individ ieşi tiptil dintr-un gang şi se strecură grăbit pe urmele lui. Era un bărbat înalt şi zdravăn, cu mişcări greoaie şi o răsuflare gâfâită. După vreo sută de paşi îşi dădu seama că ţinea încă în mâini binoclul cu care încercase să urmărească toată scena de adineauri. Când ieşi în strada principală înţelese că scăpase urma bărbatului. Se aştepta, de altminteri, dar nu-şi făcea

probleme, îi ştia adresa. „Dar cine o fi fost tipul din maşină?!” Îi luase numărul şi a doua zi putea afla cine e proprietarul. Felix Marl rânji. Dacă ar fi putut ghici măcar jumătate din conversaţia la care asistase de la distanţă i-ar fi pierit orice poftă de zâmbit. Oameni mult mai puternici decât el căzuseră pradă „cercului purpuriu”.

2. Răul platnic.

Philipp Brassard plătea şi trăia. „Cercul purpuriu” îşi respecta cuvântul. Şi bancherul Jacques Rizzi plătea, însă veşnica fricǎ nu se putea numi viaţă. Muri în mai puţin de o lună, de inimă. Benson nu luă în seamă ameninţările. Avocatul căilor ferate fu descoperit mort lângă vagonul personal.

Derrick Yale, vestit pentru flerul său, l-a găsit pe criminalul lui Benson: un negru care se strecurase în vagon, îl omorâse pe avocat şi-l zvârlise apoi pe fereastră. Vinovatul fu spânzurat, dar muri fără să trădeze al cui ordin îl executase. Degeaba îl ironizau poliţiştii pe Yale pentru teoriile lui psihometrice: în patruzeci şi opt de ore îi condusese la casa vinovatului.

După această întâmplare se pare că oamenii plăteau fără să mai anunţe poliţia. Nici o însemnare despre isprăvile „Cercului purpuriu” nu mai apăruse, de o vreme, în ziar. Până când, într-o bună dimineaţă, James Beardmore găsi lângă tava cu micul dejun un plic: înăuntru un cartonaş cu un cerc purpuriu într-un colţ.

— Jack, citeşte asta, pe tine te pasionează poveştile palpitante.

James Stamford Beardmore zvârli cartonaşul fiului său şi-şi văzu mai departe de corespondenţă. Jack luă cartonaşul şi-l cercetă încruntat. Era un fel de carte poştală, fără adresă. Cercul purpuriu fusese imprimat grosolan cu o radieră. Alături erau următoarele cuvinte: „O sută de mii reprezintă doar o părticică din averea dumneavoastră. Veţi plăti această sumă unui comisionar. Fixaţi, în 24 de ore,

timpul care vă convine printr-un anunţ în Tribune. E ultimul avertisment”.

— Ei, făcu surâzând pe deasupra ochelarilor bătrânul Jim.

— Cercul purpuriu, anunţă speriat fiul.

— Da, „cercul purpuriu”, repetă bătrânul, râzând de spaima care tremura în glasul băiatului. Am mai primit vreo patru de astea!

— Patru? se miră tânărul. Dumnezeule! Aşadar, de asta stă la noi Yale?

— De asta, aprobă zâmbind Beardmore.

— Ştiam că-i detectiv, dar nu mi-a trecut prin cap că…

— Nu-ţi face griji din pricina acestui „cerc purpuriu” afurisit, îl întrerupse tatăl.

— Nu-mi fac. Froyant e şi el foarte speriat. Nu m-aş mira să fie atacat. Avem destui duşmani.

Beardmore, cărunt, plin de riduri, părea mai degrabă bunicul decât tatăl chipeşului băiat. Averea lor fusese agonisită cu destulă osteneală. Bătrânul căutător de aur trecuse prin destule încercări şi nereuşite. Înfruntase moartea în deşertul Kalahari, scotocise mocirla după diamante, se luptase cu gheţurile din Klondyke. Privise în faţă prea multe pericole ca să se neliniştească la ameninţările „Cercului purpuriu”.

Acum îl preocupa un pericol mai apropiat care-l privea pe fiul său.

— Mă bizui pe judecata ta, Jack, începu el. Te rog să nu te simţi jignit de cele ce ţi le voi spune. Niciodată nu m-am amestecat în aventurile tale, dar crezi că e înţelept ce faci acum?

Jack înţelegea prea bine unde ţintea.

— E vorba despre domnişoara Drummond, aşa-i, tată?

Bătrânul dădu din cap afirmativ.

— E secretara lui Froyant, începu tânărul.

— Ştiu, şi n-am nimic împotrivă, zise bătrânul. Dar cât de bine o cunoşti pe această fată?

Băiatul îşi împături gânditor şervetul. Roşi violent, apoi reuşi să-şi stăpânească emoţia. Jim îl urmărea zâmbind cu înţelegere.

— Îmi place, suntem prieteni. Nu i-am făcut într-adevăr curte niciodată. Cred că n-ar mai vrea să fim prieteni dac-aş încerca aşa ceva.

Jim aprobă. Nu mai avea nimic de adăugat deocamdată. Reveni la plicul de pe masă şi îl cercetă cu interes. Mărcile erau franceze şi Jack se întrebă cine o fi expeditorul. Bătrânul desfăcu plicul, scoase dinăuntru mai multe scrisori, dintre care una sigilată cu ceară roşie în mai multe locuri. Se uită la adresă şi făcu o grimasă.

— Ah! exclamă nemulţumit, lăsând plicul nedesfăcut pe masă.

După ce termină de răsfoit restul corespondenţei îşi privi fiul.

— Să nu te încrezi niciodată în oamenii despre care n-ai aflat tot ce-i mai rău, zise el. Mă va vizita azi un domn distins şi onorabil care are un trecut mai negru decât pălăria mea. Voi face afaceri cu el fiindcă ştiu exact răul de care este în stare!

Jack râse. Conversaţia lor fu întreruptă de apariţia musafirului lor.

— Bună dimineaţa, Yale! Cum ai dormit? întrebă bătrânul, apoi, fără să aştepte răspunsul, se întoarse spre fiul său: Jack, sună să aducă o ceaşcă de calea proaspătă!

Vizita lui Derrick Yale îi făcea lui Jack o plăcere nespusă. Era la vârsta la care îl fascinau trăsăturile romantice şi ar fi fost bucuros să se afle şi în preajma unui detectiv obişnuit, darmite a unuia de faima lui Yale. Calităţile lui erau cu totul neobişnuite. Avea o figură delicată şi distinsă, ochi pătrunzători şi gravi, gesturi cumva ceremonioase, magice.

— Nu dorm niciodată, răspunse vesel detectivul, aranjându-şi şervetul. Luă inelul şervetului în mână şi-l privi câteva clipe. Jim şi Jack îl urmăreau cu curiozitate şi admiraţie.

— Ei! făcu bătrânul, nerăbdător.

— Cel care a ţinut acest inel în mână a primit veşti proaspete – probabil cineva din familia lui e bolnav.

Beardmore confirmă:

— Jane Higgins, servitoarea care a pus masa azi dimineaţă a aflat că mama ei e în agonie.

— Şi asta ai simţit dumneata în inelul şervetului? întrebă surprins Jack. Cum se face că ai asemenea puteri, domnule Yale?

Derrick clătină gânditor capul.

— Nu încerc să explic fiindcă nu văd ce aş putea spune. Tot ce ştiu e că, luând inelul în mână, am simţit o mare mâhnire. Nu-i ciudat? întrebă liniştit.

— Dar de unde ştiai că e vorba despre familie?

— Am simţit pur şi simplu. Şi am dedus puţintel. Dumneata ai ceva veşti, domnule Beardmore?

În loc de răspuns, bătrânul îi întinse cartonaşul tocmai primit.

Yale îl cântări atent în palmă.

— A fost pus la poştă de un marinar. Un om care a stat la închisoare şi în ultimul timp a pierdut mulţi bani…

Beardmore se ridică de la masă râzând.

— Nu eu o să i-i restitui. Iei în serios ameninţarea asta?

— Foarte, răspunse Derrick calm. Aşa de în serios încât te-aş sfătui să nu ieşi din casă fără mine. „Cercul purpuriu” acţionează extrem de melodramatic, însă nu cred că pentru moştenitorii dumitale ar fi o consolare să ştie că ai murit teatral.

Jim tăcu şi fiul său îl privi tulburat.

— Tată, de ce nu pleci în străinătate?

Bătrânul se enervă brusc:

— La dracu' cu străinătatea! N-am de gând să fug de o bandă de pungaşi! Ducă-se…

Nu mai indică destinaţia, dar ceilalţi doi o putură bănui.

3. Fata misterioasă.

Jack se plimba îngândurat prin grădină. O luă, aproape inconştient, spre valea care despărţea proprietăţile lui Beardmore de cele ale lui Froyant. Dimineaţa era splendidă. Ploaia încetase, tot aşa şi vântul, iar soarele scălda totul într-o lumină proaspătă. Dincolo de pădurea Penton Hill se putea zări somptuosul castel al lui Harvey Froyant. „Mă întreb dacă va ieşi din casă prin iarba asta udă.”

Sub ulmul cel mare din capătul grădinii se opri şi privi de-a lungul gardului viu. Zări pavilionul clădit de fostul proprietar de la Tower-House. Harvey Froyant detesta prea mult singurătatea ca să cheltuiască pe asemenea excentricităţi.

Nu se zărea nici ţipenie în jur şi fu mâhnit. După vreo zece minute ajunse la spărtura făcută de el însuşi în gard. Intră. Fata, auzindu-i paşii, ieşi din pavilion uşor nemulţumită. Era foarte frumoasă: blondă, cu trăsături extrem de fine şi nici o urmă de bucurie în ochi.

— Bună dimineaţa, zise cu răceală în glas.

— Bună dimineaţa, Thalia, răspunse el, iar ea se încruntă.

— Aş vrea să nu mai faci asta, zise ea.

Se vedea că nu glumeşte. Purtarea ei îl necăjea şi îl punea pe gânduri. Odată o văzuse alergând sprintenă ca o Diană după un iepure, altădată o auzise cântând cu toată bucuria vieţii revărsate în cântec. Dar a văzut-o şi posomorâtă de parcă ar fi fost suferindă.

— De ce eşti atât de rece şi convenţională cu mine? întrebă el supărat.

Ea surâse vag.

— Pentru că am citit cărţi destule în care secretare sărace au sfârşit-o rău fiindcă n-au fost reci şi convenţionale cu fiii de milionari.

Avea o sinceritate de-a dreptul enervantă.

— Şi-apoi, continuă ea, rece şi convenţională se cuvine să te porţi cu toată lumea în afara celor care-ţi sunt dragi. Iar dumneata nu-mi eşti drag.

Vorbise calm şi aşezat. Tânărul roşi. Regretă amarnic că provocase asemenea vorbe dezgustătoare. Fata îl privi câteva clipe, apoi se simţi datoare să reia.

— Domnule Beardmore, mai este ceva. Un tânăr naufragiat pe o insulă cu o fată e firesc s-o vadă tot mai frumoasă, cea mai frumoasă, unică. Am citit despre asemenea întâmplări, am văzut şi filme. Am impresia că dumneata te găseşti într-o astfel de situaţie. Petreci mult timp la moşie şi nu vezi altceva decât iepuri, păsări şi pe Thalia Drummond. Ar fi bine să mergi la oraş să întâlneşti oameni din lumea dumitale.

Cu aceste vorbe se răsuci grăbită fiindcă observase apropierea stăpânului ei. Acesta o privi nemulţumit.

— Domnişoară, parcă trebuie să lucrezi la bilanţ, spuse aspru.

Era un bărbat uscăţiv, de vreo cincizeci de ani, energic şi cu o chelie prematură. Rânjea dezvelindu-şi dinţii lungi şi galbeni ori de câte ori punea o întrebare ca şi când s-ar fi aşteptat la eschivări.

— Neaţa, Beardmore, mârâi un salut Jack. Nu-mi place să te văd pierzând vremea, se întoarse iarăşi spre Thalia.

— N-o pierd, domnule, nici pe a mea nici pe a dumneavoastră, răspunse aceasta calm. Am terminat calculele, sunt aici, adăugă arătând o mapă jerpelită subsuoară.

— Puteai lucra în birou, nu era nevoie să vii în sălbăticia asta.

Froyant îşi frecă nervos nasul întorcându-şi privirea spre tânărul tăcut.

— Asta-i tot! Jack, tocmai mergeam la tatăl dumitale. Mă însoţeşti?

Thalia plecase deja spre Tower-House, aşa că nu mai avea de ce să rămână acolo.

— Te rog să nu mai abuzezi de timpul fetei, Beardmore! spuse Froyant morocănos. Are mult de lucru şi nici tatălui dumitale nu cred că-i convine o asemenea legătură.

Jack tăcu. Îl dispreţui pe acest om, acum mai mult ca oricând, după ce-l auzise răstindu-se la fată.

— Fetele astea, începu Froyant îndreptându-se spre poarta gardului viu, fetele de soiul ăsta… Se opri mirat. Cine dracu' a trecut prin gard? întrebă arătând cu bastonul spărtura.

— Eu, recunoscu Jack înciudat. De altfel, e gardul nostru şi aşa se şi scurtează drumul cu o milă. Haide, domnule Froyant!

Harvey Froyant se supuse şi trecu prin gard. Urcă încet colina spre ulmul cel mare de unde privise adineauri Jack valea. Froyant tăcea uşor ofensat. Îi plăcea să arate că ţine la tradiţie. Când ajunseră sus se simţi prins de braţ. Se întoarse şi-l văzu pe Jack privind fix trunchiul unui copac. Urmărindu-i privirea descoperi la rându-i motivul surprinderii tânărului şi se dădu un pas îndărăt, pălind. Pe copac era desenat un cerc purpuriu. Vopseaua era încă proaspătă.

4. Domnul Felix Marl.

Jack privi în jur. Un individ se îndepărta de ei, spre castel, cu o servietă în mână. Jack îl strigă. Individul se întoarse spre ei.

— Cine eşti dumneata? Ce cauţi aici?

Străinul era înalt şi puternic. Servieta părea să atârne greu. Trecu un timp până se învrednici să răspundă.

— Numele meu este Marl, Felix Marl. Cred că aţi auzit despre mine. Dacă nu mă înşel, sunteţi tânărul domn Beardmore!

— Da, eu sunt, zise Jack. Dar ce cauţi, totuşi, aici?

— Mi s-a spus că pe aici drumul de la gară e mai scurt. Nu mi s-a părut, adăugă respirând greu. Sunt pe cale de a-i face o vizită tatălui dumneavoastră.

— Ai trecut pe lângă copacul acela? îl întrebă Jack.

— De ce să fi trecut pe acolo, întrebă arţăgos Marl. Nu v-am spus că am venit peste câmp?

Froyant se apropie de ei, desprinzându-se în fine de copacul însemnat. Părea să-l cunoască pe străin.

— A, domnul Marl. Ai văzut pe cineva dând târcoale copacului de colo?

Străinul clătină din cap contrariat. Era clar că nu pricepe nimic.

— Nu înţeleg ce spuneţi. Ce s-a întâmplat, de fapt?

— Nimic, răspunse scurt Harvey Froyant.

Jack îi luă servieta şi în scurt timp ajunseră toţi trei la castel. Străinul nu făcea o impresie prea bună tânărului. Vocea îi era prea aspră, purtarea prea familiară. Jack se întreba ce relaţii puteau fi între acest individ şi tatăl său.

Se apropiau de casă când deodată Marl scoase un ţipăt de groază şi sări înapoi, galben ca ceara şi tremurând tot.

Jack şi Froyant îl priviră uimiţi.

— Ce dracu' ai? întrebă Froyant nervos. Nervii îi erau încordaţi şi reacţia tipului îl speriase.

— Nimic, nimic, bâigui răguşit Marl. Am…

— Ai băut, se pare, se răsti Froyant.

Jack îl conduse pe Marl în casă, apoi porni în căutarea lui Derrick Yale. Îl găsi pe detectiv şezând pe un scaun de trestie într-un tufiş, cu bărbia în piept şi braţele încrucişate.

Când auzi paşii tânărului ridică privirea.

— Nu pot să-ţi spun, răspunse, înainte ca Jack să fi apucat să deschidă gura. Ai vrut să mă întrebi de ce s-a speriat Marl, nu? continuă râzând.

— Da, e adevărat, recunoscu Jack râzând la rândul său. Domnule Yale, eşti extraordinar! Ai văzut scena?

— Da, l-am văzut chiar puţin înainte. De aici se vede foarte bine poteca. Se încruntă: îmi aminteşte de cineva, nu-mi pot aminti de cine. Vine adeseori acest Marl?

— Îl văd pentru prima dată. Ştiu, însă, că tata şi Froyant au mai făcut afaceri cu el. Am impresia că speculează terenuri. Tata e foarte interesat în aşa ceva. Ştii, continuă Jack, am văzut „cercul purpuriu” desenat pe copacul acela de lângă ulm.

Interesul lui Yale pentru Marl dispăru într-o clipă.

— Nu era acolo când am coborât. Pot s-o jur. Sigur a fost făcut în timp ce… în timp ce stăteam de vorbă cu un prieten. Ce crezi despre asta, domnule Yale?

— O, poate să fie extrem de neplăcut, răspunse Yale.

Se ridică şi se plimbă se colo-colo pe alee, ignorându-l pe tânăr. Jack aşteptă puţin, apoi îl lăsă singur, cu gândurile sale.

Între timp, Marl asista la o conversaţie despre terenuri. Părea în plus deşi el adusese oferta avantajoasă despre care se vorbea acum. La insistenţele celor doi proprietari, se recunoscu incapabil să intre în detalii.

— Îmi pare rău, domnilor. Astăzi am avut un fel de şoc.

— Ce s-a întâmplat?

Marl nu reuşi să dea vreo explicaţie coerentă. Clătina doar din cap şi se lamenta:

— Nu pot să-mi adun gândurile, regret. Va trebui să amânăm discuţia pe mâine.

— N-am venit aici să aud aberaţiile dumitale, se răsti Froyant. Vreau să tranşăm chiar acum afacerea şi domnul Beardmore doreşte acelaşi lucru.

Jim Beardmore, mai puţin grăbit, râse:

— Nu e chiar atât de urgent. Dacă domnul Marl e prea tulburat de ce să-l chinuim? Vrei să rămâi peste naopte aici, Marl?

— Nu, nu, nu, aproape ţipă acesta. Nu, nu rămân aici, nu vă supăraţi, prefer să nu rămân!

— Cum doreşti, încheie Jim adunându-şi hârtiile de pe birou.

Se îndreptară toţi trei spre ieşire. Maşina lui Beardmore îl conduse pe Marl la gară. De aici înainte comportarea acestuia fu cel puţin bizară. Servieta a predat-o la bagaje, el a coborât la prima staţie şi, fiind un om care detesta mersul pe jos, şi, în general, eforturile fizice, dovedi mult eroism când refăcu cele 9 mile până la castelul lui Beardmore, de unde plecase, fără s-o ia pe scurtătură! Se aşează, obosit şi

plin de praf, într-un tufiş şi aşteptă căderea nopţii. Din când în când cerceta revolverul scos din servietă înainte de a o depune la bagaje.

5. Fugara

— De ce n-o fi revenit? se încruntă Beardmore.

— Cine să revină? întrebă Jack plictisit.

— Marl, explică tatăl.

— Domnul acela voinic de ieri? se interesează Derrick Yale.

Se aflau pe terasă şi aveau sub ochi întreg ţinutul. Trenul de dimineaţă trecuse prin gară în nori de fum şi dispăruse după coline.

— Da, răspunse în fine Jim. Trebuie să-i telefonez lui Froyant să nu vină degeaba până aici. Îşi frecă gânditor bărbia nerasă. Marl e o enigmă. Pe vremuri a avut necazuri cu poliţia pentru furt. Acum pare destul de capabil. S-a îndreptat sau, cel puţin, aşa sper! Jack! ce l-a înspăimântat aşa ieri? Era palid ca moartea când a intrat ieri în birou.

— Habar n-am! Am avut impresia că suferă cu inima. De altfel a mărturisit că are, din când în când, crize de felul ăsta.

Beardmore zâmbi. Intră în casă şi reveni cu bastonul în mână.

— Vreau să fac o mică plimbare. Nu-i nevoie să mă însoţeşti, Jack. Vreau să mă gândesc la ceva în linişte. Dumneata, Yale, poţi fi sigur că nu părăsesc proprietatea, deşi am impresia că dai prea mare importanţă descreieraţilor ălora.

— Dar semnul de pe copac? întrebă Yale.

Jim mormăi dispreţuitor:

— Prea puţin ca să-mi stoarcă o sută de mii.

Coborî treptele spre grădină şi le făcu semn cu mâna, îndepărtându-se încet.

— Crezi, într-adevăr, că tata e în pericol? întrebă Jack.

Yale, care îl urmărea cu privirea pe bătrân, se întoarse brusc:

— În pericol? repetă, apoi, după o ezitare, continuă:

— Da, aşa cred. Zilele astea va fi în mare pericol.

Jack privi îngrijorat spre grădină.

— Sper să te înşeli. Tata nu pare să ia prea în serios toate astea.

— Tatăl dumitale nu are experienţa mea, zise detectivul. A fost, după câte ştiu, la inspectorul Parr şi acesta e şi el convins că există un mare pericol.

Jack râse, cu toată îngrijorarea.

— Nu mă aşteptam să fiţi de acord, dumneata şi inspectorul.

— Oh, eu îl admir pe Parr, zise Derrick încet. Nu se grăbeşte, însă e temeinic. Am auzit că e unul dintre cei mai conştiincioşi inspectori de poliţie, iar domnii cei mari nu s-au prea purtat frumos cu el la ultima crimă a „cercului purpuriu”. I s-a sugerat să se retragă dacă nu-i în stare să prindă toată banda.

Beardmore, bătrânul, nu se mai vedea. Intrase în pădurice.

— Am lucrat împreună, continuă Yale, şi nu…

Se opri brusc. Se uitară unul la celălalt. Nu putea fi nici o îndoială. Din direcţia pădurii răsunase o împuşcătură.

Jack sări peste balustradă şi o luă într-acolo, în fugă. Derrick îl urmă. La vreo douăzeci de paşi de pădure îl găsiră pe Jim căzut cu faţa la pământ. Era mort. Jack privea îngrozit cadavrul. Dinspre partea opusă apăru alergând o fată. Se opri cât să-şi şteargă de iarbă mâna înroşită şi dispăru în tufişuri. Nu întoarse nici măcar o dată capul înainte de a ajunge la pavilion. Thalia Drummond, căci ea era fata, era palidă şi răvăşită. Gâfâind, se opri în uşă şi privi înapoi. Dispăru apoi în pavilion, căzu în genunchi şi desprinse, tremurând, o scândura din podea. Sub ea era o scobitură. După o şovăire, dădu drumul revolverului din mână înăuntru şi fixă la loc scândura.

6. „Thalia Drummond e o pungaşă!”

Comisarul se uita la ziarul din faţa lui şi se trăgea nervos de mustaţă. Inspectorul Parr cunoştea bine acest tic.

Parr era mic şi îndesat. Era de mirare că-l primiseră în poliţie cu o asemenea înălţime. Deşi împlinise cincizeci de ani, faţa îi era netedă şi lipsită de orice urmă de inteligenţă şi cultură. Ochii rotunzi şi holbaţi aveau o expresie bovină. Nasul mare şi cărnos, fălcile căzute, chelia, îl făceau să pară un oarecare.

— Vă rog să ascultaţi! zise comisarul şi începu să citească articolul de fond din „Morning Monitor”: „Pentru a doua oară în acest an suntem martorii unui asasinat odios. O personalitate a ţinutului nostru cade victimă <cercului purpuriu>. Trebuie să recunoaştem deschis că poliţia este cu desăvârşire neputincioasă în acest caz. Inspectorul Parr, care are în sarcină urmărirea acestor şantajişti ucigaşi, nu poate oferi decât vagi promisiuni, niciodată respectate. E nevoie de oameni tineri şi competenţi. Sperăm că Guvernul va lua măsurile cuvenite neîntârziat”.

— Ei, ce zici, Parr? întrebă colonelul Morton, alias comisarul.

Parr îşi frecă, tăcut, bărbia.

— James Beardmore a fost asasinat după ce prevenise poliţia, reluă comisarul. A fost ucis în apropierea casei, iar criminalul e în libertate. Al doilea caz greu de rezolvat, Parr. Tare mă tem că va trebui să ţin seama de sfatul ziarului. Lovi cu palma articolul de pe prima pagină. Data trecută laurii i-a cules detectivul Yale. L-ai întâlnit din nou, presupun?

Parr aprobă din cap.

— Şi ce zicea?

Parr se foi jenat:

— Mi-a povestit tot felul de nerozii despre un om cu dureri de dinţi.

— De unde a scos toate astea?

— De la cartuş… Nu vreau să mai aud despre prostiile lui psihometrice…

Comisarul se rezemă de speteaza scaunului şi suspină:

— Dumneata, Parr, am impresia că nu vrei să ştii nimic din ce ţi-ar putea fi de folos. Să nu râzi de Yale. Are calităţi cu totul extraordinare, chiar dacă dumneata nu înţelegi nimic.

— Să nu-mi spui mie, domnule comisar, se aprinse Parr, că cineva care ia un glonte în mână poate să-ţi spună cum arată şi ce gândea cel care l-a avut ultima dată în mână! E absurd!

— Nimic nu-i absurd, îl contrazise liniştit comisarul. Psihometria e folosită de mulţi ani. Există oameni atât de sensibili încât simt ceea ce nu simte toată lumea. Yale e unul dintre ei.

— Era acolo când s-a comis crima. Era cu fiul lui Beardmore la câţiva paşi şi, totuşi, nu a prins criminalul.

— Nici dumneata n-ai reuşit. Acum un an am aprobat planul dumitale de capturare a „Cercului purpuriu”, mi se păruse bun. Cred că ne-am înşelat amândoi. E cazul să încercăm altceva. Asta-i tot! N-avem încotro!

Parr nu reacţionă un timp. Apoi, spre mirarea comisarului, îşi trase un scaun şi se aşează nepoftit.

— Colonele, trebuie să-ţi spun ceva. Era atât de grav că Morton îl ascultă mirat, fără comentarii. Banda „Cercul purpuriu”, reluă Parr, e uşor de prins. Îi voi aduce unul câte unul dacă-mi daţi timp. Caut osia. Dacă am pus mâna pe osie, spiţele nu mai contează. Însă trebuie să-mi daţi putere mai mare.

— Putere mai mare? întrebă uluit comisarul. Ce naiba înţelegi prin putere mai mare?

— Vă explic imediat.

Şi explică atât de bine încât, când îl părăsi, comisarul era tăcut şi îngândurat ca niciodată.

Parr se îndreptă de îndată spre un birou din centrul oraşului. La etajul trei, într-un mic apartament, îl aştepta Yale. Deosebirea dintre cei doi frapa: Yale fremătând ca un visător sensibil ce era; Parr greoi, opac, incapabil de vreo idee originală.

— Cum a fost, Parr?

— Nu prea grozav, răspunse acesta trist. Comisarul nu prea are încredere în mine. Dumneata ai descoperit ceva?

— L-am găsit pe insul cu dureri de dinţi. Îl cheamă Sibly – e marinar şi a fost văzut dând târcoale casei. Ieri a fost arestat, fiind beat, şi s-a găsit la el un revolver. Probabil arma crimei. Glontele care l-a ucis pe Beardmore era dintr-o armă de acest tip.

Parr îl privi mirat.

— Cum ai aflat toate astea?

— Dumneata, râse Yale, nu prea crezi în deducţiile mele. Ochii îi sclipeau, amuzaţi. Când am atins glontele eram aşa de sigur de ceea ce simt că îl puteam vedea pe individ aievea. Aşa că am trimis pe unul din oamenii mei să cerceteze şi ăsta e rezultatul.

Îi întinse o telegramă.

Parr rămase încruntat o vreme.

— Aşadar a fost prins, zise în sfârşit. Tare aş vrea să ştiu dacă el a scris asta. Scoase din buzunar un portofel şi din el o bucăţică de hârtie pe jumătate arsă, înnegrită.

Yale o luă grăbit:

— De unde o ai?

— Am scormonit în cenuşă, la Beardmore.

Un scris mare şi lăbărţat spunea următoarele: „D-ta singur eu singur.

Block B.

mituire”.

— „eu singur… Dumneata singur”, citi Yale. „Block B… mituire”?!

Clătină nemulţumit capul:

— E chinezeşte pentru mine. Cântări o vreme hârtia în palmă: Nu simt nimic. Focul distruge aura.

Parr puse hârtia la loc în portofel.

— Aş vrea să-ţi mai spun ceva… Cineva care poartă pantofi cu vârfuri ascuţite şi fumează a fost în pădure. Am găsit scrum de ţigară şi urme de paşi pe rondurile de flori.

— Aproape de casă, aşadar? se miră Yale.

— Da. Am impresia că cineva care a dorit să-l prevină pe Beardmore i-a scris scrisoarea asta şi a dus-o când s-a întunecat. Bătrânul a citit-o şi a azvârlit-o în foc. Bucăţica asta era în cenuşa din cămin.

Cineva bătu la uşă.

— E Jack Beardmore, şopti Yale.

Palid, tras la faţă, Jack înclină capul spre Parr şi se îndreptă cu mâna întinsă spre Yale.

— Nimic nou? Dumneata, domnule Parr, ai fost ieri la noi în casă. N-ai găsit nimic?

— Nimic vrednic de atenţie, răspunse Parr.

— I-am făcut o vizită lui Froyant. E în oraş, spuse Jack. N-a fost prea încântat. E cu nervii la pământ.

Că nici pentru el n-a fost plăcută vizita fiindcă Thalia Drummond lipsea, n-a mai spus. Oricum, unul dintre cei doi bărbaţi înţelegea şi fără cuvinte.

Yale îi povesti despre cel arestat:

— Să nu-ţi faci prea mari iluzii. Chiar dacă el a tras, nu-i decât un complice. Probabil va explica totul înduioşător: că era disperat, că şeful „cercului purpuriu” l-a ademenit… Suntem încă departe de rezolvarea cazului.

Ieşiră împreună în strada însorită. Jack avea întâlnire cu avocatul în legătură cu moştenirea. Până atunci, avea timp să-i conducă pe ceilalţi doi la gară. Plecau spre oraşul în care fusese arestat marinarul. Jack tresări violent. Pe partea cealaltă a străzii tocmai ieşea de la „Muntele de pietate” o fată.

— Afurisita! exclamă Parr printre dinţi. N-am mai văzut-o de vreo doi ani!

Jack căscă ochii perplex.

— N-ai mai văzut-o de doi ani? Vorbeşti de tânăra de colo?

Parr răspunse calm:

— Da, vorbesc de Thalia Drummond. E o pungaşă şi o escroacă!

7. Idolul furat.

Jack rămase ca trăsnit. Nu putea scoate o vorbă cu ochii la fata care tocmai oprise o maşină şi plecase fără să-l observe.

— Ce naiba căuta acolo? se întrebă Parr.

— Pungaşă! Escroacă! repetă Jack mecanic. Stai! Unde te duci? strigă după inspectorul care se pregătea să treacă strada.

— Vreau să aflu ce făcea acolo! răspunse Parr.

— Poate că avea nevoie de bani şi a amanetat ceva. Nu-i o crimă! o apără neconvingător Jack.

Thalia Drummond hoaţă! Era de necrezut! Imposibil! Jack îl urmă pe inspector la casa de amanetare. Un funcţionar le arată obiectul amanetat de fată: un mic Budha de aur!

— Mi s-a părut curios că nu vrea decât 10 lire pe această statuetă care merită pe puţin o sută, îi spuse funcţionarul lui Parr, după ce acesta se legitimă.

— A spus ceva? întrebă Yale.

— Da, că are nevoie de bani, că tatăl ei are o grămadă de statuete de astea şi că le amanetează pe sume mici ca să le poată răscumpăra mai uşor.

— Şi-a lăsat adresa?

— Thalia Drummond, Park Gate 29, citi funcţionarul din registru.

— Dar asta-i adresa lui Froyant, exclamă surprins Yale.

Jack ştia bine că asta-i adresa lui Froyant şi-şi mai aminti, descumpănit, că Froyant era un colecţionar asiduu de antichităţi. Inspectorul semnă o chitanţă şi vârî statueta în buzunar.

— Să-i facem o vizită lui Froyant, propuse Parr.

— Vă rog să nu-i faceţi vreun rău fetei! Poate a fost o tentaţie de moment. Aranjez eu totul dacă se poate face asta cu bani!

Yale îl privi sever, cu subînţeles.

— Va să zică o cunoşti pe domnişoara Drummond?

Jack recunoscu, deprimat şi disperat, cu o dorinţă copilărească de a fugi să se ascundă de toată lumea.

— Ce propui dumneata nu se poate, zise Parr ca un poliţist care se respectă. Mă duc la Froyant să văd ce ştie despre amanetarea acestui obiect.

— N-ai decât să mergi singur, zise Jack furios.

Gândul de a fi martor la umilirea fetei îl crispa.

— E groaznic, reluă Jack după ce rămase doar cu Yale. Fata asta nu poate fi vinovată de un lucru atât de oribil. Mai bine nu-i atrăgeam atenţia asupra ei.

— El a văzut-o întâi, nu dumneata, Jack, zise Yale punându-i mâna pe umăr. De ce te interesează atât de mult domnişoara Drummond? Eraţi vecini, nu-i aşa?

— Da, răspunse şovăind Jack… Dacă s-ar fi ostenit pentru rezolvarea cazului „cercului purpuriu” tot aşa ca acum, lucrurile ar fi fost demult limpezite şi tatăl meu în viaţă, reluă cu amărăciune.

Yale se strădui să-l liniştească. Îl luă la el la birou şi-i abătu gândurile în direcţii mai plăcute. După vreun sfert de oră sună telefonul. Era Parr.

— Ei? întrebă Yale.

— Am arestat-o şi mâine depun dosarul de anchetă, raportă scurt Parr.

Yale lăsă jos receptorul şi se întoarse spre Jack.

— Am arestat-o, aşa-i? ghici Jack.

— Da, recunoscu Yale, privind faţa lividă a tânărul. Vezi, Jack, ai fost la fel de înşelat ca şi Froyant. Fata e o hoaţă.

— Poate fi de o mie de ori hoaţă şi criminală, tot o iubesc! răbufni, îndărătnic, Jack.

8. Acuzarea.

Convorbirea lui Parr cu Harvey Froyant fu scurtă. La vederea detectivului, uscăţivul Froyant încremeni de spaimă. Ştia că e implicat în dezlegarea cazului Beardmore.

— Ceva nou? întrebă tremurând. S-a mai întâmplat ceva cu afurisita aia de bandă?

— Nu e aşa de grav, domnule, îl linişti Parr. Am venit numai să vă pun câteva întrebări. De cât timp lucrează la dumneavoastră Thalia Drummond?

— De trei luni, răspunse Froyant surprins. De ce?
— Cu cât o plătiţi?
Froyant indică o sumă derizorie cu oarecare jenă în glas:
— Are şi mâncarea asigurată şi seri libere, încercă el o scuză.
— Vi s-a părut că are nevoie de bani în ultimul timp?
— Hm, da, îl privi mirat Froyant. Chiar ieri m-a întrebat dacă nu-i pot avansa cinci lire. Zicea că are o plată urgentă de făcut. Desigur, nu i-am dat. E împotriva principiilor mele să plătesc dinainte o muncă neîndeplinită, explică Froyant cu aroganţă şi automulţumire. Asta duce la ruină…
— Am auzit că aveţi o grămadă de antichităţi. N-aţi observat să vă lipsească vreuna?
Froyant sări ca ars. Ideea că s-ar fi putut să fie prădat îl panica. Fugi din încăpere. Se întoarse după câteva minute cu ochii ieşiţi din cap.
— Budha! gemu el. Valorează o sută de lire. Azi dimineaţă era încă la locul lui!
— Chemaţi-o, vă rog, pe Thalia Drummond, zise scurt poliţistul.
Thalia apăru rece, distantă şi se opri lângă biroul stăpânului. La inspector abia se uită.
Conversaţia fu scurtă şi neplăcută pentru domnul Froyant, fiindcă fata nu părea deloc tulburată.
— Dumneata… dumneata! începu Froyant cu voce piţigăiată, abia reuşind să se stăpânească. Mi-ai furat o statuetă! Hoaţo!
— Te-am rugat să-mi dai bani, spuse fata liniştit. Dacă n-ai fi aşa de avar mi-ai fi dat.
— Eşti o… Eşti o… bâigui Froyant, gâfâind. O acuz, domnule inspector. O acuz de furt! Ţine minte, domnişoară!… Aşteaptă numai… să văd dacă nu mai lipseşte ceva!
— Poţi să-ţi cruţi osteneala, îl opri fata. Nu l-am luat decât pe Budha, era cel mai urât.

— Dă-mi cheile imediat! strigă Froyant. Când mă gândesc că ţi-am dat voie să-mi deschizi scrisorile de afaceri!

— Tocmai am deschis una care nu-ţi va fi pe plac, domnule, zise, tot calmă, întinzându-i plicul pe care-l ţinuse tot timpul în mână.

Froyant privi îngrozit cercul purpuriu şi cuvintele care-l însoţeau. Ochii i se împăinjeniră şi el se prăbuşi pe scaun.

9. Domnişoara Drummond la poliţie.

Judecătorul părea un om cumsecade. Se uita când la Parr, martorul, când la acuzata la fel de calmă şi de impasibilă ca şi martorul acuzării. Frumuseţea ei era de-a dreptul şocantă în această sală cenuşie şi mohorâtă. Judecătorul citi de pe actul de acuzare: vârsta – douăzeci şi unu, profesiunea – secretară. Experienţa îl înarmase împotriva celor mai neverosimile întâmplări.

— Ce probe deţineţi contra femeii? întrebă părându-i-se ridicol că vorbeşte despre o fată zveltă şi frumoasă zicându-i „femeie”.

— A mai fost supravegheată, dar cu poliţia n-a mai avut de-a face, sosi răspunsul.

Judecătorul o privi pe deasupra ochelarilor:

— Nu înţeleg cum ai putut ajunge în situaţia aceasta. Pari educată. Să furi, pentru câteva lire, un obiect de asemenea valoare! Probabil situaţia era disperată. Vreau să cred că ai avut mare nevoie de bani, deşi asta nu e o scuză. Îţi dau, totuşi, şansa să te îndrepţi. N-ai antecedente, însă ai grijă să nu se mai repete aşa ceva!

Thalia se înclină şi părăsi banca acuzaţilor lăsând loc cazului următor.

Harvey Froyant părăsi şi el sala. Pentru el banul era totul. Ţinea la fiecare monedă. Pentru banii lui ar fi arestat-o şi pe maică-sa. Fapta Thaliei i se părea cu atât mai josnică din cauza ultimului serviciu pe care i-l făcuse: înmânarea avertismentului „Cercului purpuriu”. Încă nu-şi revenise din spaimă. Înainta, adus de spate ca orice om înalt şi uscăţiv, meditând la dreptul de proprietate şi la încălcarea acestuia.

Îi mărturisi lui Parr, care îl însoţea, nemulţumirea că fata nu fusese condamnată:

— O asemenea femeie e un pericol public, se văicări cu o voce ascuţită şi arţăgoasă. De unde să ştiu că nu e în legătură cu şantajiştii? Îmi cer patruzeci de mii! Patruzeci de mii! E datoria dumitale să mă aperi, înţelegi? Trebuie să mă aperi!

— Da, sigur, aprobă plictisit Parr. Cât despre fată, nu cred că ştie ceva despre „Cercul purpuriu”. E prea tânără.

— Tânără?! Acum ar trebui pedepsiţi dacă vreţi să scoateţi oameni de treabă din ei!

— Poate că aveţi dreptate, admise Parr. Copiii sunt o mare responsabilitate.

Froyant mârâi ceva şi se îndepărtă grăbit fără să-şi ia rămas bun. Urcă în maşina care îl aştepta şi dispăru.

Inspectorul îl urmări surâzând. Se întoarse şi-l descoperi pe Jack în uşă.

— Bună dimineaţa, domnule Beardmore. O aşteptaţi pe domnişoara?

— Da. O mai ţin mult? întrebă enervat.

Parr îl privi placid.

— Scuză-mă, domnule Beardmore. Însă îi acorzi prea mult interes, mult prea mult.

— Ce vrei să spui? Totul a fost o înscenare oribilă din partea lui Froyant, bestia de Froyant…

Inspectorul clătină din cap:

— Domnişoara Thalia a recunoscut că a luat statueta. Apoi, chiar noi am văzut-o ieşind de la Isaac. Nu e nici o îndoială.

— O fi avut un motiv ca să ticluiască povestea asta. Crezi că o fată ca ea poate fi hoaţă? De ce să fure? Eu i-aş fi dat tot ce dorea… E ceva ce nu înţeleg şi cred că nici dumneata, inspectare…

În acest moment uşa se deschise şi apăru fata. La vederea lui Jack tresări şi roşi.

— Ai fost în sală?

— Da.

— Nu trebuia să vii. De unde ai aflat? Cine ţi-a spus? Părea că nu-l vede pe inspector. Pentru prima dată îşi pierduse stăpânirea de sine: îmi pare nespus de rău că ai venit aici, domnule Beardmore, adăugă cu vocea tremurându-i de emoţie.

— Nu-i nimic adevărat, ripostă tânărul. A fost o capcană. O înscenare ca să te distrugă, nu-i aşa? întrebă cu o voce rugătoare.

— N-a fost nici o înscenare, spuse ea calm. Am furat.

— Dar de ce? De ce? întrebă el disperat

— Regret, dar nu-ţi pot spune decât că aveam nevoie de bani. Nu-i destul de serios motivul? zâmbi ea.

— Nu cred. Figura lui era gravă şi încordată. Nu poţi fi o hoaţă.

— Domnule Parr, se întoarse ea spre inspector, poate reuşeşti dumneata să-l convingi. Eu nu sunt în stare.

— Unde mergi? întrebă Jack.

— Acasă şi te rog să nu mă urmăreşti.

— Unde acasă?

— Am o cameră mobilată, explică ea nerăbdătoare.

— Atunci te însoţesc, se încăpăţână el.

Ea nu se mai împotrivi şi porniră alături pe străzile oraşului, tăcuţi. La intrarea metroului ea se opri.

— De aici încolo merg singură, spuse blând.

— Ce ai de gând să faci? Cum te vei descurca? Doar eşti acuzată!

— E chiar aşa de teribilă acuzaţia? întrebă ea cu răceală, pregătindu-se să coboare în staţia metroului.

— Ascultă-mă, Thalia, o trase el violent înapoi. Te iubesc şi vreau să fii soţia mea. Nu ţi-am spus-o, dar ai înţeles, desigur, şi singură, ce simt. Nu vreau să dispari aşa. Mă înţelegi? Nu cred că eşti hoaţă şi…

— Domnule Beardmore, cred că eşti puţin nebun şi bizar. Nu pot admite să-ţi ratezi viaţa din cauza mea, o hoaţă dovedită. Nu ştii nimic despre mine decât că sunt o fată frumuşică pe care ai cunoscut-o la ţară. Aş putea să-ţi fiu

mamă sau mătuşă. În ochi avea o urmă de veselie când îi întinse mâna: Poate ne vom întâlni după ce se va spulbera aura romantică din jurul meu. Rămâi cu bine! mai spuse şi dispăru ca prin farmec.

10. „Cercul purpuriu” face apel.

Thalia Drummond se întoarse în camera pe care o ocupase înainte de a deveni secretara lui Froyant. Ştirea despre furt i-o luase, evident, înainte. Gazda o primi cu răceală. Poate n-ar fi primit-o deloc dacă n-ar fi plătit chiria neîntrerupt. Era o cămăruţă plăcută. Intră şi încuie uşa. Petrecuse o săptămână dezagreabilă. Hainele păstrau mirosul îmbâcsit al închisorii Halloway. Închisoarea avusese un avantaj, totuşi. Thalia se gândea la baia care aici îi lipsea. O frământau o mulţime de gânduri. Froyant, Jack Beardmore… se încruntă şi reveni la Froyant. Aproape îl ura. De dispreţ nu mai vorbim. Timpul petrecut în slujba lui a fost cel mai neplăcut din viaţa ei. Mânca împreună cu servitorii şi-şi simţea fiecare îmbucătură măsurată, cântărită de către un om care nu semna cecuri mai mici de şapte cifre.

„Bine, cel puţin, că nu mi-a făcut curte”, zâmbi Thalia pentru sine. Nici nu şi-l putea imagina pe Froyant îndrăgostit. Îşi amintea de zilele în care îl însoţea prin toată casa cu un registru în mână în căutarea de nereguli din partea servitorilor. Căuta urme de praf, controla argintăria, pipăia covoarele. Verifica, săptămânal, cămara cu provizii. Număra sticlele goale, chiar şi dopurile. Se lăuda că ar observa dispariţia şi a celei mai mici flori din vasta grădină plină de legume, fructe, flori pe care le trimitea la piaţă. Vai de capul grădinarului care şi-ar fi îngăduit să culeagă pentru sine un măr copt! Harvey descoperea de îndată. Thalia râse dispreţuitor la aceste amintiri. Se îmbrăcă şi părăsi camera. Gazda o urmări cu privirea.

— Ţi s-a întors chiriaşa? o întrebă o vecină.

— Da! răspunse gazda cu ciudă. Minunată domnişoară. Prima dată când am în casă o hoaţă, dar şi ultima! Astă

seară îi voi spune să-şi ia tălpăşiţa.

Thalia ignoră această hotărâre. Urcă într-un omnibuz care o duse în City. Coborî în Fleet-Street şi intră în biroul unui ziar cunoscut. Luă un formular pentru anunţuri şi-l completă: „Secretară: tânără din colonii caută post de secretară. Locuinţă. Salariu convenabil. Steno şi dactilografie”.

Plăti la ghişeu şi ieşi în stradă. La cină era din nou acasă, în Lexington Street. Gazda îi aduse mâncarea pe o tavă veche.

— Domnişoară, vreau să vorbesc cu dumneata.

— Poftim! zise fata, ironic.

— Am nevoie de camera dumitale săptămâna viitoare.

— Cu alte cuvinte, trebuie să plec.

— Cam aşa ceva. Nu pot permite unei persoane ca dumneata să locuiască într-o casă cinstită. Sunt foarte decepţionată. Eu care te credeam o fată cinstită, o doamnă.

— Poţi să mă crezi în continuare, zise Thalia foarte calm. Mă port ca o doamnă.

Durdulia gazdă nu suferea să fie întreruptă.

— Eşti într-adevăr distinsă, n-am ce zice. Mai mare cinste să-mi fii chiriaşă. Mai ales după ce ai stat o săptămână în puşcărie. Credeai că nu ştiu, parcă eu nu citesc ziarele!

— Mă-ndoiesc, răspunse liniştit fata. Oricum, mi-e de ajuns, doamnă Bobd. Săptămâna viitoare voi pleca.

— Vroiam să mai spun că… începu gazda.

— Spune, te rog, afară, o opri Thalia, trântindu-i uşa în nas.

Curând se întunecă. Aprinse lumina şi începu să-şi lăcuiască unghiile. Pe la 9 fu întreruptă de poşta de seară. Auzi paşii grei ai gazdei pe scări.

— O scrisoare pentru dumneata, o strigă femeia.

Thalia deschise uşa şi luă plicul.

— Ar trebui să-ţi anunţi prietenii că te muţi, strecură gazda veninos, nemulţumită că n-a avut, mai devreme, ultimul cuvânt.

— O, nici nu le-am spus că locuiesc într-o casă atât de oribilă, răspunse Thalia şi trânti din nou uşa.

Privi plicul. Adresa era scrisă cu litere de tipar. Întoarse plicul şi se uită la timbru. Tresări la vederea lui. Înăuntru găsi un cartonaş pe care era un cerc purpuriu, mare, iar în interiorul cercului era scris, tot cu litere de tipar, următorul mesaj: „Avem nevoie de dumneata. Urcă mâine seară la ora zece în maşina care te va aştepta în colţ cu Steyne Square”.

Puse cartonaşul pe masă şi rămase cu privirea aţintită pe el. „Cercul purpuriu” avea nevoie de ea. Se aştepta la acest apel, însă venise prea curând.

11. Destăinuirea.

În seara următoare o maşină închisă se apropie de Steyne Square şi opri în colţ, câteva minute înainte de zece. Îndată după aceea sosi Thalia Drummond. Era într-o pelerină neagră, iar pălăria îi era prinsă sub bărbie cu un voal. Fără urmă de şovăire, deschise portiera şi urcă. Era întuneric, abia distingea silueta şoferului. Acesta rămase nemişcat câteva clipe, apoi vorbi fără nici o introducere.

— Ai fost acuzată de furt de poliţia din Marylebone. Ieri după masă ai dat un anunţ în care susţineai că vii din colonii. Vrei să obţii o nouă slujbă să poţi fura mai departe.

— Interesant ce spui, zise Thalia, dar nu cred că m-ai chemat până aici numai pentru a-mi povesti trecutul. Am presupus că ai nevoie de ajutor, aşa că despre asta să-mi vorbeşti.

— Dacă am chef, vorbesc, i-o reteză bărbatul.

— Îmi închipui, surâse Thalia. Dar dacă mă înţelegeam cu poliţia şi veneam aici cu Parr şi isteţul de Yale?

— Acum erai moartă, pe trotuar, fu răspunsul calm. Domnişoară, vreau să te ajut să câştigi nişte bani şi să-ţi găseşti şi un post bun. Nu mă priveşte dacă în timpul liber faci ce-ţi place. Mă interesează să-mi îndeplineşti dispoziţiile. Clar?

Ea încuviinţă din cap, apoi, dându-şi seama că n-o poate vedea, zise: „Da”.

— Vei fi bine plătită pentru tot ce vei face. Voi fi mereu în preajmă să te ajut când ai nevoie ori să te pedepsesc dacă-ţi trece prin cap să mă trădezi. Ai priceput?

— Pe deplin, îl asigură fata.

— Nu e greu ce-ţi cer să faci. Mâine te prezinţi la banca „Brabazon”. Au nevoie de o secretară.

— Dar mă vor angaja? întrebă Thalia. Trebuie să mă prezint sub alt nume?

— Nu, te duci cu numele dumitale. Şi nu mă tot întrerupe, adăugă morocănos. Pentru ce faci ai deocamdată două sute de lire. Poftim banii.

Thalia luă bancnotele. Cu mâna întinsă îl atinsese uşor şi simţise ceva dur sub pelerină. „Probabil o vestă de zale”, îşi zise.

— Ce să-i spun domnului Brabazon despre trecutul meu? întrebă tare.

— Nu va fi nevoie nici să spui, nici să faci ceva. Din când în când, vei primi ordine.

Câteva minute mai târziu Thalia se afla într-un taximetru care o ducea spre casă. La o oarecare distanţă, un alt taximetru îi luase urma, străduindu-se să nu se apropie prea mult. Când Thalia coborî la poartă şi scoase cheia din poşetă, Parr se găsea la numai câţiva paşi de ea. Dacă fata se ştia urmărită, nu lăsa în nici un fel să se vadă.

Parr aşteptă până când văzu lumina aprinzându-se la una dintre ferestrele casei, apoi se întoarse la maşină. Tocmai se pregătea să deschidă portiera când trecu pe lângă el un bărbat cu gulerul hainei ridicat. Inspectorul îl recunoscu imediat:

— Flush, strigă, şi individul se întoarse spre el.

Era mic, negricios, cu mişcări agile. Când îl zări pe inspector, tresări speriat.

— Hei, domnule Parr, se prefăcu bucuros de revedere, cine ar fi crezut că te voi întâlni prin cartierul ăsta!

— Aş vrea să stăm puţin de vorbă, Flush. Ai ceva împotrivă?

Invitaţia nu suna prea îmbietor.

— Mă ai cu ceva la mână? întrebă intimidat.

— Nu, cu nimic. Şi-apoi nu te ocupi decât de afaceri cinstite, doar aşa mi-ai promis când ai ieşit din închisoare.

— Adevărat, răsuflă uşurat Flush Barnet. Îmi câştig cinstit pâinea şi sunt pe cale să mă însor.

— Ce vorbeşti? îşi exageră surpriza Parr. Cine-i fericita? Bella sau Milly?

— Milly, răspunse Flush blestemând ţinerea de minte a inspectorului. Şi ea a apucat-o pe drumul cel bun. Lucrează într-un birou, adăugă.

— Mai precis la banca Brabazon, zise inspectorul obsedat de un gând: „Aş vrea să ştiu, aş vrea să ştiu dacă-i aşa!”

— Milly e o doamnă din cap până în picioare, se grăbi să adauge Flush. Cinstită, lucru mare – n-ar fura nici un ceasornic, pentru nimic în lume. Să nu crezi, domnule Parr, că-i o stricată, una din alea. Nu! Trăim amândoi o viaţa foarte cinstită.

Parr era gata să izbucnească în râs:

— Minunate veşti aflu, Flush. Pe unde stă drăguţa de Milly?

— Într-o cameră mobilată, dincolo de râu. Doar n-ai de gând să dezgropi morţii, domn şef?

— Doamne fereşte! Nicidecum! Aş vrea numai să schimb două vorbe cu ea. Dacă se poate. Nu-i nici o grabă, oricum. Ce noroc că te-am întâlnit, Flush!

Lui Flush îi era greu să fie de aceeaşi părere, deşi se prefăcea din răsputeri că e aşa.

„Asta-i”, îşi zise Parr. Peste o jumătate de oră îl întâlni pe Yale la club şi-i destăinui bănuiala lui. Straniu era că, deşi răsuciseră pe amândouă feţele secretul „Cercului purpuriu „, Parr nu pomeni nici un cuvinţel despre întâlnirea Thaliei cu un necunoscut în Steyne Square.

A doua zi dimineaţă, cei doi, Parr şi Yale, luară trenul spre orăşelul unde se afla reţinut Ambrose Sibly, marinarul bănuit de crimă.

Jack Beardmore i-a însoţit însă nu a putut asista la interogatoriu. Sibly era o matahală de om, neras, jumătate scoţian, jumătate suedez. Nu ştia nici să scrie, nici să citească şi mai avusese de lucru cu poliţia. Toate astea le-a aflat Parr din fişierul poliţiei.

La început acuzatul se încăpăţână să nege totul. Până la urmă, încolţit de Yale, se văzu silit să mărturisească:

— Da, eu l-am ucis.

Se aflau toţi într-o celulă. Un stenograf oficial scrise declaraţia.

— Aţi avut noroc că eram beat, altfel nu mă prindeaţi. Şi dacă tot am ajuns la mărturisiri, aflaţi că eu l-am ucis şi pe Harry Hobbs. În 1913 eram împreună pe Oritanga. De spânzurat numai o dată mă spânzură, aşa că ascultaţi aici povestea… A fost pentru o femeie, în Newport, în America. De vreo lună scăpasem vaporul şi stăteam în căminul marinăresc din Wapping. M-au dat afară fiindcă m-am îmbătat. Am făcut şi carceră vreo opt zile. Dacă mă ţineau vreo lună măcar închis, acum nu eram aici! Când am ieşit din carceră am luat-o spre Ostende. N-aveam o para chioară şi-mi ardea buza după un pahar de băutură. Mă apucaseră şi măselele de înnebuneam…

Parr se uită la Yale şi acesta zâmbi.

— Umblam aiurea pe străzi, continuă marinarul istorisirea. Căutam mucuri de ţigară şi mă gândeam unde aş putea găsi un bârlog şi ceva haleală, începuse să plouă şi se părea că mai trebuie să petrec o noapte în stradă. Deodată numai ce aud o voce: „Sari înăuntru!” Mă uit! Un automobil oprise lângă mine. Nu-mi venea să-mi cred urechilor. „Hei, dumneata, hai odată!” strigă iar cel din maşină şi-mi spune pe nume. Am urcat. O vreme ne-am tot învârtit pe străzi lăturalnice, fără o vorbă. Apoi a oprit maşina şi a început să-mi spună despre mine – ştia tot. Şi povestea cu Harry Hobbs. La proces fusesem achitat. M-a întrebat dacă vreau să câştig 100 de lire. I-am spus „sigur” şi atunci mi-a povestit că undeva la ţară trăieşte un domn în vârstă care i-

a făcut mult rău şi că ar vrea să-l ştie pe lumea cealaltă. La început m-am codit, nu mă bag în chestii de astea. El zicea că dacă nu vreau mă trimite la spânzurătoare pentru Hobbs şi atâta m-a tot bătut la cap că-i o afacere sigură şi că-mi dă şi o bicicletă să pot fugi de acolo, că aşa, că pe dincolo, până la urmă m-am învoit. La o săptămână după învoială ne-am întâlnit, tot în maşină, în Steyne Square. Asta ca să-mi dea toate amănuntele. Mi-a spus că bătrânul se plimbă în pădure în fiecare dimineaţă şi că eu pot să mă ascund în apropriere încă de cu noapte. Eram de vreun ceas în pădure când am tras o spaimă grozavă. Am auzit pe cineva venind, am crezut că e vreun paznic. Era un ditamai omul, dar nu i-am văzut faţa. Cam asta-i tot. A doua zi bătrânul a venit şi l-am împuşcat. Nu mai ştiu chiar toate amănuntele că eram beat. Aveam o sticlă de whisky cu mine. Pe bicicletă, mă puteam ţine. Dacă nu era beţia, scăpăm!

— Asta-i tot? întrebă Parr după ce îi citi declaraţia, iar marinarul făcu o cruce dedesubt.

— Asta-i tot, aprobă marinarul.

— Nu ştii cine te-a angajat?

— N-am idee. Da' ceva tot aş putea să vă spun despre el. Avea obiceiul să tot repete un cuvânt pe care nu-l mai auzisem niciodată. Nu am eu şcoală, dar am băgat de seamă că unii oameni au obiceiul ori plăcerea să tot repete câte o vorbă. Un căpitan pe care l-am cunoscut cândva spunea mereu „bolnăvicios”.

— Care era vorba? întrebă nerăbdător Parr.

Marinarul se scărpină în cap:

— Asta-i, că am cam uitat-o. Dar mi-o aduc aminte şi v-o spun.

Îl lăsară singur cu gândurile lui, desigur nu prea plăcute.

După câteva ore paznicul îi duse mâncarea. Îl găsi culcat şi-l scutură de umeri. Dar Sibly nu se mai deşteptă niciodată.

Era mort. Un pahar plin pe jumătate cu apă era pe noptieră. Înăuntru fu descoperită o cantitate zdravănă de

acid prusic – destul să omoare cinzeci de oameni.

Nu otrava îl interesa pe Parr, ci cercul purpuriu de hârtie care plutea în pahar.

12. Pantofii cu vârful ascuţit.

Domnul Felix Marl era încuiat în dormitorul său şi se îndeletnicea cu ceva ce-i trezea amintiri neplăcute. În urmă cu vreun sfert de veac era locatarul închisorii din Toulouse şi făcea cizmărie. Se pricepea să dreagă orice încălţăminte. Acum, în schimb, tăia fâşii o pereche de pantofi de lac, pe care nu-i purtase mai mult de trei ori şi arunca fâşiile în foc.

Există oameni care se consumă rapid şi suferă cu intensitate. Marl era unul dintre ei. Putea trăi într-o zi groaza pe un deceniu întreg. Un ziar pomenea despre urmele găsite în cazul Beardmore. Ştirea adăugă o grijă în plus unui om copleşit de necazuri. Era doar în cămaşă şi năduşea din greu. Focul duduia în cămin şi încăperea era supraîncălzită.

Când ultima fâşie de piele se răsuci cuprinsă de flăcări puse cuţitul deoparte, se spălă pe mâini şi deschise ferestrele să iasă mirosul. Bine ar fi fost dacă ar fi urmat primul plan! Laşitatea îl făcuse să înlocuiască pana cu revolverul. Era sigur că nu-l văzuse nimeni. La oamenii de felul lui frica nemotivată şi încrederea oarbă se urmau firesc. Când coborî, mai târziu, în bibliotecă, uitase că-l ameninţa un pericol.

Scrisese o scrisoare aproape greţos de umilă şi se întreba dacă o fi ajuns la destinaţie. Trăi un scurt moment de panică. Ph! făcu Marl alungându-şi din minte varianta neplăcută a evenimentelor. Servitorul intră cu cina şi aşează tava pe o măsuţă lângă biroul uriaşului domn.

— Doriţi să vorbiţi acum cu acel domn?

— Hm! Care domn?

— V-am spus că e un domn care vrea să vă vorbească.

Marl îşi aminti că, în timp ce era ocupat cu distrugerea pantofilor, fusese deranjat de o bătaie în uşă.

— Cine e? întrebă.

— Am pus cartea de vizită pe masă, domnule.
— Nu i-ai spus că sunt ocupat?
— Ba da, însă a spus că vă aşteaptă până coborâţi.
Servitorul îi întinse cartea de vizită. Marl sări în sus, palid ca ceara.
— Inspectorul Parr, citi el. Ce vrea de la mine?
Mâinile îi tremurau.
— Să intre, spuse în silă. Nu-l mai văzuse pe Parr până acum, însă apariţia măruntului personaj îl linişti brusc. Nu era nimic ameninţător în figura micului poliţist cu obrazul roşu.
— Luaţi loc, domnule inspector, zise Marl. Regret că am fost ocupat adineauri. Vocea îi era stridentă, ca un ţipăt de pasăre, de câte ori se enerva.
Parr se aşează pe marginea unui scaun, cu pălăria pe genunchi.
— Am aşteptat să coborâţi, domnule Marl, fiindcă doream să vorbesc cu dumneavoastră despre asasinarea lui Beardmore.
Marl tăcu. Îşi stăpânea cu greu tremurul mâinilor şi se prefăcu interesat.
— L-aţi cunoscut bine pe Beardmore? întrebă inspectorul.
— Nu prea bine. Am avut, e adevărat, legături de afaceri cu dânsul.
— Îl cunoşteaţi mai demult?
Marl ezită. Era un om care minţea cu mare uşurinţă, aşa că nu-i fu prea greu nici de data asta:
— Nu. L-am văzut în urmă cu câţiva ani când nu-şi lăsase încă barbă.
— Unde era Beardmore când aţi intrat în casă? întrebă Parr.
— Pe terasă, răspunse Marl, cu un ton prea sus.
— Şi acolo l-aţi văzut?
— Da.
— Mi s-a spus, domnule Marl, continuă Parr răsucindu-şi în mâini pălăria, că v-aţi speriat la un moment dat. Domnul

Jack zice că aţi avut un fel de şoc. Care a fost motivul?
Marl ridică din umeri şi zâmbi strâmb.
— Am spus-o, deja atunci. A fost un fel de junghi la inimă. Sunt cardiac, mai adăugă.
Parr îşi cerceta conştiincios căptuşeala pălăriei şi zise fără să ridice ochii:
— Nu cumva v-aţi speriat la vederea domnului Beardmore?
— Cu siguranţă nu! De ce era să mă sperii de domnul Beardmore? Doar corespondam de multă vreme şi-l cunoşteam destul de bine…
— Dar nu l-aţi întâlnit câţiva ani?
— Nu, nu-l mai văzusem demult.
— Aşadar, motivul şocului a fost o criză de inimă, insistă Parr, ridicându-şi în sfârşit privirea spre Marl.
— Nimic altceva, îl asigură Marl. Am şi uitat acest incident până nu l-aţi adus în discuţie.
— Aş mai dori să lămuresc un punct, zise inspectorul, din nou captivat de pălărie. O sucea în fel şi chip. Când aţi fost la Beardmore, purtaţi pantofi cu vârful ascuţit?
Marl se încruntă.
— Nu-mi aduc aminte.
— V-aţi plimbat prin împrejurimi când aţi venit de la gară?
— Nu.
— Nu aţi înconjurat clădirea pentru a-i admira arhitectura, de pildă?
— Nu, categoric nu. Am stat doar câteva minute în casă şi apoi am plecat.
Parr îşi ridică privirea în tavan:
— V-aş cere prea mult dacă v-aş ruga să-mi arătaţi pantofii cu care eraţi în ziua aceea?
— Nicidecum, zise Marl, ridicându-se.
Reveni după câteva minute cu o pereche de ghete ascuţite la vârf.
Detectivul le luă în mână şi le cercetă tălpile.

— Da, zise. Numai că nu pe astea le aveaţi atunci în picioare. Pe astea e praf şi atunci plouase şi pământul era umed.

Marl simţi că i se opreşte inima de emoţie.

— Pe astea le purtam, reuşi să spună aproape provocator. Ce numeşti dumneata praf e noroi uscat.

Parr îşi privi degetele:

— Cred că e o greşeală la mijloc, domnule Marl. Acesta e praf de var. Puse ghetele pe podea şi se ridică: N-are importanţă, mai spuse şi rămase aşa, privind covorul.

Marl îşi pierdu răbdarea:

— Vă mai pot fi de folos cu ceva, domnule inspector?

— Da. Aş vrea să ştiu adresa croitorului dumneavoastră Sunteţi bun să mi-o scrieţi aici?

— Croitorul meu? Ce naiba vrei cu croitorul meu? se enervă Marl, apoi râse forţat: Eşti un om ciudat, inspectare. Fie, îţi satisfac capriciul.

Se duse la birou, luă o hârtie, scrise un nume şi o adresă şi o dădu inspectorului. Parr o puse în buzunar fără s-o privească.

— Îmi pare rău că am fost nevoit să vă deranjez, dar înţelegeţi că toate persoanele care au fost la Beardmore în răstimpul crimei trebuie interogate… „Cercul purpuriu”…

— Cercul purpuriu”? şuieră Marl privindu-l fix pe detectiv.

— Cum, n-aţi ştiut că „Cercul purpuriu” poartă vina acestei crime?

Trebuie să spunem că ăsta era adevărul. Marl citise un articolaş despre asasinarea lui Beardmore şi nimic altceva. Doar în „Monitor” se vorbea despre „Cercul purpuriu”, ziar pe care Marl nu-l citea niciodată. Se prăbuşi tremurând pe un scaun.

— Cercul purpuriu”! Dumnezeule! N-aş fi crezut niciodată că…

— Ce n-aţi fi crezut? întrebă blând Parr.

— Credeam că e numai… nu isprăvi ce avea de spus. Surpriza era prea mare. O oră după plecarea detectivului,

Felix Marl mai şedea pe acelaşi scaun, cu capul în mâini.

„Cercul purpuriu”! Pentru prima dată în viaţă intersecta activităţile unei bande renumite şi faptul îi dădea peste cap toate socotelile.

— Nu-mi place deloc! murmură, ridicându-se să aprindă lumina Toată seara şi-o petrecu verificându-şi conturile. Stătea bine. Dac-ar mai pica nişte gologani ar fi mai bine…

13. Lui Marl îi mai pică.

Thalia, proaspăt agent al „Cercului purpuriu”, fu angajată la Brabazon fără nici o problemă. Tipul din automobil părea influent într-adevăr. Ciudat era, însă, că treceau zilele una după alta fără să primească vreo instrucţiune. Trecu o lună întreagă înainte de a primi un semn. Într-o dimineaţă găsi pe pupitru un plic. Înăuntru se trecea direct la subiect, fără nici o introducere: „Să faci cunoştinţă cu Marl. Află cu ce îl are la mână pe Brabazon şi ce sume are depuse la bancă. Anunţă-mă dacă Parr sau Yale au fost la bancă. Telefonează la Johnson, 23 Mildred Street, City”.

Thalia se execută conştiincios, dar îi trebuiră câteva zile până reuşi să-l cunoască pe Marl. Yale fusese la bancă o singură dată. L-a recunoscut imediat după fotografiile care apăruseră în toate ziarele. Thalia a comunicat „Cercului purpuriu”. Parr n-a apărut.

Nici Jack. De altminteri, la Jack nici nu vroia să se gândească. Nu era plăcut.

Severul şi impozantul preşedinte al băncii Seller, domnul John Brabazon, îşi trăda enervarea printr-un gest foarte curios: prindea între degete o şuviţă din pletele albe de pe ceafă şi o aducea, peste chelie, până pe frunte. Privindu-l de la distanţă aveai impresia că se roagă.

Insul care se afla acum în faţa lui era destul de şters. Mătăhălos de viaţă prea bună, respirând anevoie şi cu mâinile încrucişate pe piept.

— Dragă Marl, începu moale şi linguşitor bancherul, uneori îmi pui răbdarea la grea încercare. Ai nişte pretenţii cu totul fistichii.

Marl surâse:

— Dar îţi dau toate garanţiile, Brabazon, mai poţi sta la îndoială?

Brabazon tamburina o melodie pe marginea mesei:

— Ai venit la mine cu cele mai năstruşnice planuri şi le-am finanţat pe toate. Dar a fost destul! Nu mai ai nevoie de ajutor. Ai un cont de o sută de mii de lire!

— Hai să-ţi spun o istorioară. Un mic funcţionar de bancă, lefter, se căsătoreşte cu văduva lui Seller, bancherul. Ea, bătrâna, muri subit în Elveţia. Alunecase într-o prăpastie. Cum să nu ştiu toate astea dacă eram acolo şi fotografiam peisajul? Splendid peisaj! Dumneata eşti în fotografie deşi judecătorul de instrucţie crede că erai la multe mile depărtare. Doar aşa ai declarat, nu?

Brabazon îl asculta împietrit, cu ochii în pământ.

— Ca să nu mai vorbim că nici nu-i mare lucru! Şi-apoi, vrei să te recăsătoreşti, nu-i aşa?

Bancherul îl privi, încruntat:

— Ce vrei să spui?

Marl se înveseli brusc. Se lovea cu mâinile pe genunchi, se îneca de râs.

— E ceva în legătură cu persoana pe care ai întâlnit-o în Steyne-Square, într-o maşină mică şi drăguţă, aşa-i? Să nu zici nu! Te-am văzut cu ochii mei!

Abia acum se observau semnele de enervare pe chipul lui Brabazon. Faţa îi era pământie şi descompusă, ochii adânciţi şi mai mult în orbite:

— Fie, ai împrumutul.

Satisfacţia lui Marl fu întreruptă din manifestarea ei zgomotoasă de o bătaie în uşă. În birou pătrunse o fată la a cărei vedere vizitatorul uită de ce se află acolo. Fata adusese o hârtie la semnat. Marl o privea sorbind-o din ochi: aur, alb, purpuriu. Piele fină, delicată, buze ca fraga, părul – grâu copt. Bărbia puţin cam aspră. Lui Marl îi plăceau femeile blânde, supuse, cu care putea face tot ce dorea. Frumuseţea fetei era uimitoare! Gâfâi uşor, excitat.

— Ca o regină! exclamă după retragerea fetei. Parcă o ştiu de undeva. Cum o cheamă?

— Drummond. Thalia Drummond, răspunse Brabazon, rece.

— Thalia Drummond? Asta-i fata de la Froyant, nu? Te-ai cam aprins, bătrâne! Ei? Ce spui, Brabazon?

— N-am obiceiul să mă îndrăgostesc de salariate, Marl. Domnişoara Drummond e foarte capabilă. Asta pretind personalului meu, competenţă!

Marl se ridică râzând:

— Mâine dimineaţă vorbim despre cealaltă afacere. Râdea în hohote în timp ce Brabazon rămânea încruntat.

— La zece şi jumătate. Sau, mai bine, la unsprezece!

— Fie, aprobă Marl, la unsprezece!

Abia se închise uşa după musafir că Brabazon se grăbi spre birou, luă o foaie de hârtie, desenă cu cerneală roşie un cerc şi scrise dedesubt: „Felix Marl ne-a văzut în Steyne Square. Locuieşte în Marisburg Place, 76”. Puse bileţelul într-un plic şi scrise adresa: „Johnson, Mildred Street, 25, City”.

14. Thalia primeşte o invitaţie.

Marl trecu prin bancă şi luă la rând ghişeele. Fata nu era nicăieri. În fine, descoperi o uşă întredeschisă spre un birou izolat. O zări înăuntru pe Thalia şi intră imediat spre surprinderea dactilografei de alături:

— Sunteţi foarte ocupată, domnişoară?

Thalia privi faţa surâzătoare aplecată spre ea şi răspunse amabil:

— Foarte.

— Nu e prea amuzant aici, nu?

— Nu prea.

— Cum vi s-ar părea un mic dineu şi apoi o lojă la teatru?

Fata îl măsură de la părul cănit până la ghetele lustruite:

— Domnule, pari un donjuan periculos, însă ador dineurile! zâmbi ea.

Marl rânji cu aere de cuceritor flatat:

— Ce zici de „Moulin Gris”?

Fata strâmbă din nas, dispreţuitor:

— De ce nu „Bomba apaşilor”? Nu, ori la Ritz Carlton ori deloc.

— Eşti o prinţesă! exclamă Marl uluit şi încântat. Vei avea o masă princiară. Astă seară e bine?

— Perfect.

— Vino deseară la mine pe la şapte şi jumătate. Marisburg Place, Bayswater Road. Îmi vei găsi numele pe uşă.

Se opri aşteptând un refuz, dar fata fu din nou de acord.

— La revedere, drăguţo! ieşi el trimiţându-i bezele cu degetele lui groase.

— Închide uşa, îi strigă fata fără să-şi întrerupă lucrul.

După câteva minute se strecură în biroul fetei un nou vizitator. De data asta era o tânără cu mânecare negre – dactilografa care asistase la avansurile lui Marl. închise uşa şi se aşează pe un scaun în faţa Thaliei.

— Ei, Macroy, ce te roade? o întrebă brutal Thalia.

— Cine era babalâcul?

— Un admirator.

— Dar ştiu că-i pui pe foc! zise Milly Macroy cu invidie în glas.

— Ei, nu cumva ai venit aici să-mi vorbeşti despre flirturile mele?

— Dacă flirt înseamnă amant, râse Milly, nu de asta am venit. Drummond, hai să vorbim deschis.

— De asta am parte toată ziua, de discuţii deschise, zise Thalia.

— Îţi aminteşti de banii care au fost trimişi vinerea trecută, recomandat, la corporaţia Sellinger?

— Da.

— Presupun că ştii şi că plicul a ajuns la destinaţie plin de hârtii fără valoare?!

— Nu mai spune! Domnul Brabazon nu mi-a spus nimic, zise Thalia fără să clipească.

— Eu am pus banii în plic şi dumneata ai făcut revizia, continuă, rar, Milly. Una din noi două a şterpelit banii. Jur că eu nu.

— Atunci trebuie să fi fost eu, zâmbi Thalia inocent. E o acuzaţie gravă pentru o fată nevinovată, Macroy!

Milly o privi cu admiraţie.

— Eşti îngrozitor de versată! Acum o lună după angajarea dumitale aici, a dispărut a bancnotă de o sută de lire.

— Da, şi? întrebă Thalia, calm.

— Şi! Întâmplător, ştiu că dumneata ai luat această bancnotă şi ştiu şi unde ai schimbat-o. Dacă vrei îţi dau adresa exactă!

Thalia o privi uşor încruntată.

— Dumnezeule mare, pe cine am în faţă? O detectivă? Vai, sunt descoperită! se lamentă, ironic.

Milly continuă destul de încurcată de siguranţa Thaliei:

— Probabil nu ştii ce-i aia conştiinţă. Însă dacă afacerea Sellinger se agravează o să ai nevoie de toate relaţiile din lume pentru a scăpa basma curată.

— Eşti în aceeaşi oală. Şi dumneata ai avut banii în mână.

— Dar dumneata i-ai luat! Dacă nu ne certăm, povestea poate fi îngropată – eu voi jura că plicul a fost sigilat sub ochii mei.

Thalia ridică din umeri, înveselită:

— Bine, să nu mai vorbim despre asta. M-ai scăpat şi vrei o răsplată, nu? Cât despre bani, i-am luat că aveam nevoie de ei. Am foarte des nevoie de bani. Şi-apoi – atâtea furturi au loc la poştă! Şi în ziare scrie! Ei! Spune, dă-i drumul!

Milly Macroy, care avusese de-a face cu destui pungaşi, o privea uluită:

— Doamne, ce versată eşti! Dar să ştii că trebuie să te laşi de furtişaguri mărunte dacă vrei să dai lovituri serioase.

— Zău! Cine sunt complicii dumitale?

— Cunosc un domn… începu şovăitor Milly.

— Zi mai bine „bărbat”. Când spui domn mă gândesc la reclamele croitorilor.

— Bine, un bărbat! reluă nerăbdătoare Milly. E un prieten de-al meu. Te-a urmărit vreo două săptămâni şi crede că eşti destul de abilă ca să câştigi bani frumoşi. Ar vrea să te întâlnească.

— Încă un adorator?

— A, nu, se întunecă Milly. Cu ăsta sunt ca şi logodită.

— Ferească sfântul să mă amestec între două suflete care se iubesc, o asigură cu ironie mascată Thalia.

— Nu fi sarcastică, se răsti Milly. Nu va fi nici un flirt. E o afacere, pricepi?

Thalia se juca, distrată, cu cuţitul de tăiat hârtie:

— Dacă aş vrea să intru în asociaţie? Ce zici?

Milly o privi cu neîncredere:

— Hai să luăm masa împreună, după slujbă.

— Altă invitaţie la masă, murmură Thalia şi Milly înţelese la ce face aluzie.

— Junele” te-a poftit la masă? Ăsta da noroc! Fluieră admirativ. A câştigat o grămadă de bani dându-i cu dobândă. Parcă te văd într-o săptămână-două cu un colier de briliante.

Thalia se ridică:

— Slăbiciunea mea sunt perlele! Bine, Milly! Ne vedem deseară, adăugă reluându-şi lucrul.

Milly o mai rugă, ezitând:

— Nu cumva să-i vorbeşti domnului despre ce ţi-am spus, despre logodnă, adică…

— Fii liniştită! Nu voi sufla o vorbă! Nu-mi plac poveştile. Milly o privi cu foarte puţină prietenie şi ieşi.

Domnul Brabazon o sună. Thalia îl găsi la birou. Bancherul îi întinse un plic sigilat:

— Trimite-l prin curier.

Thalia luă plicul, citi adresa şi îl privi pe Brabazon cu interes sporit. Constată că „Cercul purpuriu” are oameni în toate clasele.

15. Thalia intră în bandă.

Thalia părăsi ultima clădirea băncii. Se opri pe treptele de la intrare privind în jur în timp ce-şi punea mănuşile. O descoperi pe Milly aşteptând-o şi se îndreptă spre ea.

— Mult ţi-a mai trebuit, Drummond, bombăni Milly. Amicului meu nu-i place să aştepte.

— Se va obişnui. Nu-mi fac probleme cu punctualitatea când e vorba despre bărbaţi.

Se îndreptară alături spre Ruder-Street, o stradă care voia să pară pariziană cu orice preţ. „Moulin Gris” era un restaurant lung şi îngust, cu o impresie de bogăţie obişnuită cu oglinzi şi poleială. Mesele erau goale. Mai erau două ore până la masă, iar „five o'clock”-ul nu intra în obiceiurile casei. Fetele urcară la etaj unde, la o masă, le aştepta un bărbat. Acesta le ieşi în întâmpinare. Era îmbrăcat destul de la modă. Un miros de Origan, o mână mare şi albă, nişte ochi spălăciţi şi ficşi, fură primele impresii recepţionate de Thalia.

— Luaţi loc, domnişoară Drummond, i se adresă vesel bărbatul. Băiete, adu ceaiul!

— Ea e Thalia Drummond, vorbi fără rost Milly.

— Nu e nevoie de prezentări, râse tânărul. Am auzit multe despre dumneata, domnişoară. Numele meu e Barnet.

— Flush Barnet, preciză Thalia.

— Oh, deci ai auzit despre mine? se miră el.

— Ştie tot, îl informă Milly. Pe deasupra, astă seară cinează cu Marl.

Barnet se uită suspicios de la una la alta.

— I-ai spus ceva? o întrebă ameninţător pe Milly.

— N-am avut ce să-i spun. Ştie tot.

— I-ai spus sau nu? repetă Flush.

— Despre Marl? Nu! Spune-i tu!

Fu adus ceaiul.

— Sunt un om sincer, domnişoară, spuse Flush. O să vorbesc deschis! Ştii cum te-am poreclit?

— Sunt foarte curioasă! zise Thalia, fixându-l.

— Thalia priceputa”. Îţi place? Eram în sală când te-a acuzat Froyant de furt. Eşti foarte şireată, adăugă mişcând glumeţ din cap.

— Eşti plin de informaţii ca almanahul de anul trecut, spuse Thalia, sec. M-ai chemat să schimbăm complimente?

— Nu, sigur nu, se grăbi Flush s-o îmbuneze. Milly Macroy observă, geloasă, influenţa pe care o avea invitata asupra amantului ei. Te-am chemat pentru afaceri, reluă Barnet. Suntem toţi prieteni şi învârtim afaceri serioase. Nu suntem nişte pârliţi care o duc de azi pe mâine.

Thalia îl asculta atentă şi la micul defect de pronunţie al bărbatului.

— Am în spate oameni serioşi în stare să pună la bătaie sume grase dacă afacerea e bună. Dumneata, Thalia, cam strici piaţa.

— Ah, da? La ce te referi?

— Fată dragă, i se adresă Barnet cu un reproş binevoitor, cât timp crezi că vei rezista furând bancnote şi înlocuindu-le cu hârtii? Dacă amicul meu Brabazon n-ar fi convins că poşta e de vină, demult te-ar fi înhăţat poliţia. Şi când zic „amicul meu Brabazon”, află că nu exagerez deloc! îi plăcea să se laude, dar se temea şi să nu-i scape mai mult decât trebuia.

— Acum, ascultă! se aplecă Barnet spre ea. Eu şi Milly „lucrăm” banca vreo două luni. Dar nu banii băncii direct, ci ai clienţilor. Brabazon mi-e prieten… Uite, de pildă, Marl e un om cu depuneri serioase.

Thalia zâmbi.

— Te cam înşeli. Cu banii lui Marl poţi cumpăra o baniţă de fasole cel mult.

El o privi neîncrezător şi se întoarse spre Milly:

— Parcă vorbeai de o sută de mii?!

— Da, zise fata.

— Până astăzi aşa era, explică Thalia. Dar astăzi pe la prânz Brabazon s-a dus, cred, la Banca Angliei – bancnotele erau noi – am văzut teancurile de bani pe biroul lui. Zicea

că vrea să isprăvească „afacerea” Marl, că nu-i un client serios. Mai târziu s-a dus la Marl şi apoi mi-a adus cecul şi mi-a spus: „Sper că am scăpat definitiv de acest şantajist, domnişoară!”

— Ştia că Marl te-a invitat la masă? întrebă Milly.

— Nu.

— Era o sumă mare? întrebă Flush gânditor.

— Şaizeci şi două de mii.

— Şi banii ăştia sunt acum acasă la el? întrebă roşu de emoţie. Şaizeci şi două de mii! Auzi, Milly? Şi dumneata, Thalia, cinezi cu el? Ei, ce crezi despre asta?

— Despre ce? întrebă Thalia nedumerită.

— E o ocazie unică. Era răguşită de agitaţie. Te duci acolo! Ai ceva împotrivă să-i dai cu ceva la nas?

Thalia nu răspunse.

— Cunosc casa, e o bijuterie. În Kensington. Costă o avere să locuieşti acolo. Marisburg Place…

— Ştiu adresa, îl întrerupse fata.

— Are trei servitori, dar nu-s acasă niciodată când primeşte femei. Pricepi?

— Dar nu acasă m-a invitat!

— Ce-are a face? Dacă după spectacol accepţi un supeu în doi? La ora aia nu mai e nimeni în casă, ţi-o jur! îl cunosc pe Marl.

— Ce-ai vrea să fac? Să-l jefuiesc? Să-i pun pistolul în piept şi să-i strig: Banii sau viaţa?

— Nu fi caraghioasă! Barnet renunţase la manierele de lume bună. Nu trebuie decât să iei masa cu el şi să pleci. Înveseleşte-l, fă-l să râdă. Nu te teme. Voi fi acolo şi te voi ajuta la o adică.

Thalia se juca preocupată cu linguriţa.

— Dacă nu-şi expediază servitorii?

— Despre asta nu încape discuţie. Sfinte Sisoe, ce ocazie minunată! Vrei?

— Afacerea e prea riscantă pentru mine. Pentru voi, mă rog! Eu sunt bună de furtişaguri mărunte.

— Bah! exclamă Barnet cu dispreţ. Eşti nebună! Vrei să dai cu piciorul la o ocazie ca asta? Acum e de tine, nu te ştie poliţia ca pe mine. Ei, te-nvoieşti ori ba?

— Bine, acceptă ea. Spânzurătoarea e tot aia.

— Ori o sută ori şaizeci de mii, nu? întrebă Barnet vesel şi chemă chelnerul.

Thalia o luă spre casă. Avea de trecut prin faţa băncii şi renunţă la taximetru să n-o vadă Brabazon risipind. Se strecura printre valurile de trecători când, deodată, se simţi prinsă de braţ. Se întoarse şi descoperi alături un tânăr frumos şi trist care-i rosti numele:

— Thalia!

— Domnule Beardmore! spuse ea, tulburată o clipă.

Obrajii lui Jack erau îmbujoraţi.

— Vreau să-ţi vorbesc câteva minute. De o săptămână aştept un prilej.

— Ştiai, deci, că sunt la Brabazon. De unde?

— Inspectorul Parr mi-a spus. Văzând-o că surâde, se grăbi să adauge: Bătrânul Parr nu-i un om rău, n-a mai spus nimic rău despre dumneata, te asigur.

— Şi ce importanţă are asta? întrebă Thalia. Acum, domnule Beardmore, te rog să mă scuzi. Am o întâlnire importantă.

Jack o ţinea încă strâns de mână:

— Thalia, nu vrei să-mi spui de ce ai făcut asta? Cine te-a îndemnat?

Thalia râse.

— Trebuie să existe un motiv serios ca să te complaci într-o asemenea tovărăşie.

— Ce tovărăşie? întrebă surprinsă.

— Ai fost cu unul Flush Barnet, un criminal cunoscut, cu un trecut cam negru. Şi cu Milly Macroy, complicea lui la furtul din Darlington. Şi ea a făcut închisoare. Acum lucrează la Brabazon.

— Ei, şi? făcu Thalia.

— Nu-i cunoşti, aşa-i? insistă Jack.

— Dar de unde-i cunoşti dumneata? Ai procurat singur atâtea informaţii ori te-a ajutat minunatul domn Parr? Te pregăteşti cumva pentru cariera de detectiv?

Jack o privi mirat:

— Crezi că Parr nu-l va informa pe patronul dumitale cu cine te înhăitezi? Pentru Dumnezeu, Thalia! Nu-ţi dai seama că eşti în pericol?

Thalia râse din nou.

— Vai de mine, departe de mine gândul de a împiedica un detectiv să-şi facă datoria. Deşi, recunosc, mi-ar conveni dacă Parr ar fi mai puţin conştiincios şi nu s-ar duce la Brabazon să mă toarne. Sunt gata să primesc sfaturile bine intenţionate ale poliţiei. Cei slabi şi rătăciţi trebuie aduşi pe calea cea bună. Însă, dacă s-ar însărcina cu treaba asta un patron, lucrurile ar putea fi extrem de neplăcute pentru o fată, nu crezi?

Jack râse palid.

— Thalia, eşti prea bună pentru lumea în care te învârţi şi pentru drumul pe care ai apucat-o, reluă serios. Ştiu că n-am nici un drept să mă amestec, însă te pot ajuta, dacă vrei. Mai ales dacă ai făcut ceva cu care aceşti indivizi te au la mână.

— La revedere, spuse ea amabil şi-l lăsă acolo, ţintuit în mijlocul străzii.

Traversă repede şi luă o maşină. Coborî pe Marylebone Road în faţa unei case foarte frumoase. Portarul în livrea o conduse cu liftul până la etajul al doilea unde se afla un apartament drăguţ şi elegant mobilat. Apăsă butonul unei sonerii şi apăru o femeie în vârstă.

— Martha, i se adresă Thalia, astă seară mănânc în oraş. Te rog să-mi pregăteşti rochia albastră de seară şi să telefonezi la garajul Waltham să vină o maşină la şapte douăzeci şi cinci.

Thalia câştiga la bancă patru lire pe săptămână.

16. Domnul Marl petrece

— Ai venit? o întâmpină Marl pe fată. Ei, dar arăţi grozav. Eşti adorabilă!

Îi luă mâinile şi o conduse într-un salonaş decorat în alb şi auriu.

— Încântătoare! şopti iar. Trebuie să mărturisesc că mă cam temeam de faţa pe care ai putea-o face la Ritz Carlton. Nu te superi că sunt sincer, nu-i aşa? Doreşti o ţigară?

Luase dintr-un buzunar al fracului un etui de aur şi i-l oferi deschis.

— Ai crezut că voi apărea în vreo toaletă de două parale? râse Thalia aprinzându-şi o ţigară.

— Drept să-ţi spun, nu eşti departe de adevăr. Am avut atât de multe ocazii să fiu decepţionat, zise Marl lăsându-se într-un fotoliu. Le-am văzut în cele mai caraghioase toalete.

— Vrei să spui că obişnuieşti să inviţi destul de des tinerele drăguţe la dumneata? îl atacă Thalia, aşezându-se într-un fotoliu în faţa căminului şi privindu-l printre gene.

— He! He! râse satisfăcut Marl. Doar nu-s destul de bătrân să nu-mi mai placă societatea femeilor! Dumneata eşti absolut adorabilă!… Mergem să mâncăm apoi vom vedea, la palatul de iarnă, o piesă drăguţă. Pe urmă, dacă n-ai nimic împotrivă, te invit la un mic supeu.

— Un mic supeu? Nu mănânc atât de târziu, se opuse Thalia.

— Ei, două-trei fructe vei putea gusta, nu? insistă Marl.

— Dar unde să mergem? La ora aceea toate restaurantele sunt închise!

— De ce nu ne-am putea întoarce aici? sugeră Marl. Asta dacă nu eşti foarte mofturoasă!

— Nu prea sunt, zâmbi Thalia.

— Te voi conduce pe urmă acasă cu maşina, îi promise el.

— O, mulţumesc! Am maşina mea.

Marl rămase o clipă cu gura căscată apoi începu să râdă în hohote tot mai puternice până sfârşi într-un acces astmatic. Horcăi, în fine: Şireato!

Seara se dovedi interesantă pentru Thalia, cu atât mai mult cu cât îl zări în holul hotelului şi pe Flush. După spectacol, când aşteptau să fie trasă maşina la scară, Thalia se mai codi puţin însă în cele din urmă cedă insistenţelor reînnoite ale domnului Marl. La unsprezece şi jumătate se aflau în holul locuinţei acestuia. Thalia remarcase că nu fu chemat nici un servitor să deschidă. Marl descuie singur. Supeul era pregătit în sufrageria tapetată cu trandafiri.

— Te rog să te serveşti. Nu mai chemăm servitorul.

Thalia refuză:

— Nu pot mânca nimic şi, oricum, nu pot întârzia mult.

— Te rog, mai rămâi puţin. Aş vrea să vorbesc cu dumneata despre Brabazon. Pot să-ţi fiu de folos, Thalia. Cine ţi-a dat acest nume?

— Naşul meu, cutare sau cutare, răspunse Thalia grav. Marl izbucni în râs. Se aplecă prefăcându-se că vrea să ajungă la un platou şi o prinse în braţe încercând s-o sărute. Fata îi alunecă din mâini.

— Cred că e mai bine să plec!

— Prostii! se enervă Marl şi uită să se mai poarte galant. Haide, vino aici, aşează-te lângă mine.

Ea îl privi lung, gânditoare, apoi se îndreptă brusc spre uşă. Apăsă pe clanţă: era încuiată.

— Cred că ar fi bine să descui, îi ceru ea.

— Ei, bine, eu cred că ar fi mai bine să nu descui, rânji el. Thalia, fii, te rog, fetiţa dulce pe care mi-am închipuit-o!

— Nu vreau să te dezamăgesc, zise ea sec. Deschide uşa, te rog!

— Bine, o deschid.

Se prefăcu că-şi caută cheia prin buzunare apropiindu-se de uşă. Apoi, pe negândite, o strânse în braţe. Era un bărbat puternic, cu un cap mai înalt decât ea şi cu mâini vânjoase care o strângeau ca-ntr-un cleşte.

— Lasă-mă, ceru calm Thalia, fără să-şi piardă cumpătul şi fără vreun semn de spaimă.

Lui Marl i se păru că a învins-o şi-i dădu drumul gâfâind.

— Lasă-mă să mănânc ceva, zise ea, iar el se lumină.

— Ei, vezi, dragă, poţi fi şi fată bună… Ce-i asta?!

Ultimele cuvinte erau un ţipăt de spaimă.

Thalia scosese din poşeta de pe masă un obiect întunecat, de forma unui ou, din care trase un fel de ac şi-l aşează pe masă. Marl ştia prea bine ce e. Avusese de-a face cu asemenea obiecte în război: bombe Mill.

— Arunc-o, adică nu, vâră acul la loc, nebuno! strigă el îngrozit.

— Nu te teme. Mai am una în poşetă. Acum deschizi uşa?

Tremurând, el reuşi să răsucească, în sfârşit, cheia în uşă.

Ea ieşi afară ţinând bomba ucigătoare în mână. El o urmări până la poartă, trânti uşa cea mare în urma ei şi reveni, tremurând mereu, în dormitor.

Flush Barnet, ascuns după un dulap, auzi zgomotul cheii în broască şi al zăvorului. În curând casa se scufundă într-o linişte deplină. Din dormitorul lui Marl nu răzbătea nici un sunet. Singurul semn că e cineva în odaie era pata de lumină reflectată pe tavanul holului printr-o gură de ventilaţie fixată în perete.

În timpul războiului această casă fusese un sanatoriu pentru ofiţeri aşa că era plină de instalaţii igienice, nu toate estetice.

Flush păşi tiptil până la uşă şi ascultă. I se păru că-l aude pe Marl vorbind singur. Căută cu privirea vreun obiect pe care să urce ca să încerce să se uite în cameră. Descoperi o măsuţă de stejar. O trase lângă perete, se urcă pe ea şi privi prin gura ventilatorului. Marl se plimba agitat prin încăpere. Deodată Flush auzi un zgomot de paşi uşori pe covor. Coborî repede şi se strecură spre capul scărilor. Mai degrabă simţi decât văzu că pe scară se află cineva. Nu a putut distinge dacă era femeie sau bărbat. Putea fi un servitor care se întorsese acasă în ciuda dispoziţiilor stăpânului. Se furişă la capătul coridorului şi aşteptă. Nu văzu pe nimeni trecând. De altfel era şi greu să vadă pe fondul acela întunecat. Reveni după o vreme. Chiar dacă ar

fi putut forţa uşa lui Marl, n-avea nici un rost. Cotrobăise în linişte casa de bani din bibliotecă. „Controlul” a durat două ore. Avea la el toate instrumentele necesare unei asemenea delicate îndeletniciri, însă nu acolo erau banii cei mulţi – doar ceva mărunţiş. Noaptea era prea înaintată ca să mai verifice o dată dormitorul. Strânse instrumentele cu grijă, le vârî într-un buzunar şi prada în celălalt. Marl o fi avut banii în haine, ori în vreo casetă. Contase pe această din urmă posibilitate. Se strecură până în încăperea vecină unde-şi lăsase ghetele, paltonul şi jobenul. Umblase în ciorapi tot timpul. Alunecă de-a lungul casei până la o uşă ce dădea în grădină. Ajuns aici, simţi deodată atingerea unei mâini şi auzi o voce cunoscută:

— Am nevoie de dumneata, Flush. Sunt inspectorul Parr, ţi-aminteşti de mine, nu?

— Parr! izbucni Barnet înjurând furios.

Se smulse din braţele lui Parr şi o zbughi în stradă. Acolo căzu drept în braţele a trei poliţişti care-l aşteptau şi-l duseră imediat la postul cel mai apropiat.

Între timp, Parr, însoţit de un poliţist, inspectă clădirea. Ajunseră la etaj, unde se afla dormitorul.

— Uite o cameră locuită, zise poliţistul văzând lumina. Bătură, dar nu răspunse nimeni.

— Încearcă să scoli servitorii, îi ceru Parr. În scurt timp omul se întoarse cu vestea surprinzătoare că nu e nimeni în toată casa.

— Aici e, totuşi, cineva, spuse Parr luminând cu o lanternă holul. Zări măsuţa de stejar. Sări pe ea cu repeziciune uimitoare şi se uită prin gura ventilatorului.

— Văd un om lungit în pat, anunţă el. Hei! Trezeşte-te!

Nici o mişcare. Mai bătură o dată în uşă, fără rezultat însă.

— Du-te şi caută un topor. Vom sparge uşa. Nu-mi miroase a bine povestea asta.

Poliţistul reveni cu un ciocan.

— Luminaţi un pic aici, domnule Parr! îl rugă poliţistul. Parr îndreptă fascicolul de lumină spre uşă. Era vopsită în

alb şi avea pe ea, imprimat proaspăt, un cerc purpuriu.

— Sparge uşa, ceru scurt Parr.

După vreo cinci minute reuşiră să pătrundă în dormitor. Cel din pat nu mişca. Luminarea ardea încă, pe noptieră. Omul era întins pe spate cu un surâs îngheţat pe buze. Era mort.

17. Baloane de săpun.

Era târziu după miezul nopţii. Derrick Yale se afla în cochetul său birou cu vedere spre parc când auzi un ciocănit uşor la uşă. Se duse să deschidă. În prag stătea inspectorul Parr.

— De ce nu m-ai anunţat şi pe mine? îi reproşă Yale, apoi adăugă zâmbind: Iartă-mă! Mă amestec mereu în treburile dumitale. Cum o fi izbutit criminalul să dispară? Ziceai că aţi încercuit casa preţ de două ceasuri. Fata a plecat?

— Fără doar şi poate! A plecat acasă.

— Şi n-a mai intrat nimeni?

— N-aş putea să jur, zise Parr. Dacă mai era cineva în casă era acolo mult înainte de a veni Marl de la teatru. Am mai descoperit o ieşire prin grădină pe care n-o ştiam. Habar n-aveam că are şi grădină casa asta. Sigur pe acolo a scăpat!

— Ai vreo bănuială împotriva fetei?

Parr clătină din cap.

— Nu înţeleg, totuşi, de ce ai încercuit casa? întrebă Derrick Yale serios.

— Fiindcă Marl e pus sub urmărire de când s-a întors la Londra. Mai ales de când am constatat că el a scris bileţelul descoperit în cămin, cel pe jumătate ars. Am comparat cu scrisul de pe hârtia cu adresa croitorului.

— Marl? se miră Yale.

— Nu ştiu ce era între Marl şi bătrânul Beardmore, nici ce căuta la castel. Am încercat să-mi imaginez scena. Îţi aminteşti că Marl avusese un fel de şoc la sosirea lui la moşie.

— Da, îmi amintesc. Mi-a povestit Jack întâmplarea. Şi?

— N-a vrut să rămână în casă şi a motivat că trebuie să se întoarcă urgent la Londra. În realitate, nu s-a dus decât până la Kingside, o haltă de vreo opt mile. Şi-a trimis servieta la Londra şi el s-a întors pe jos. E posibil ca el să fie persoana pe care a văzut-o asasinul în pădure. De ce s-a întors după ce fusese atât de înspăimântat încât a fugit, nu înţeleg. Apoi de ce a scris scrisoarea aceea care trebuia predată noaptea când a avut, în timpul zilei, destul timp să vorbească despre tot ce dorea cu Beardmore?

După un răstimp de tăcere Yale întrebă:

— Cum a fost omorât Marl?

— Nu-mi pot explica. Ucigaşul n-a putut intra în încăpere. Am vorbit cu Flush Barnet. Nu ştia încă nimic despre crimă. A mărturisit că a cotrobăit toată casa în căutarea unei prăzi pe care o bănuia bogată. La un moment dat a auzit mişcare, paşi, dar s-a ascuns. A mai spus că a auzit un zgomot straniu, un fel de sâsâit ca atunci când ţâşneşte aerul dintr-o ţeavă. Un amănunt ciudat e că pe pernă s-a descoperit o pată rotundă, umedă, lângă capul victimei. La început am crezut că e semnul „Cercului purpuriu”, apoi am descoperit aceeaşi pată pe plapumă. Doctorul n-a putut stabili cauza morţii. Motivul, în schimb, e clar. Am vorbit cu Brabazon la telefon adineauri. Marl, se pare, a ridicat o sumă mare de bani ieri, când s-au certat şi i-a încheiat contul. Casa de bani a deschis-o Flush, dar n-a găsit ce căuta. L-au percheziţionat, de altfel. A furat doar nişte fleacuri, cât să nu plece cu mâna goală. Atunci cine a luat banii?

Yale se plimba prin cameră cu mâinile la spate şi bărbia în piept.

— Ce ştii despre Brabazon? întrebă.

— Numai că e bancher şi face afaceri mari în străinătate.

— Solvabil? întrebă Yale direct, ridicându-şi ochii tulburi.

— Nu. Am avut chiar două reclamaţii asupra felului în care proceda.

— Marl şi Brabazon au fost prieteni?

— Destul de buni, fu răspunsul. Din mai multe „fire” am putut să deduc că Marl avea o oarecare putere asupra lui Brabazon.

— Aşadar Brabazon nu e solvabil, repetă Yale pe gânduri. Marl şi-a încheiat contul după prânz. Cum a procedat? A fost el la bancă?

Parr îi povesti pe scurt cele întâmplate. Părea bine informat. Yale începuse să-l preţuiască pe acest om pe care îl dispreţuise până acum socotindu-l mărginit.

— Am putea vizita casa lui Marl în noaptea asta?

— Tocmai vroiam să propun. Am cerut maşinii să aştepte în acest scop.

Tot drumul până la Bayswater, Yale n-a scos nici un cuvânt. A deschis gura abia în holul casei:

— Ar trebui să găsim undeva un mic cilindru de oţel.

Sergentul care rămăsese de gardă făcu un pas înainte şi raportă:

— Am găsit în garaj un bidon de oţel, domnule.

— Aha! exclamă Yale triumfător. Exact la ce mă aşteptam! Urcă grăbit scările spre coridorul de la etaj.

Măsuţa de stejar era încă sub ventilator. Yale se apropie, se lăsă în genunchi şi începu să miroasă covorul. Imediat se ridică tuşind, cu faţa congestionată.

— Arată-mi cilindrul, ceru poliţistul.

Era de fapt un „bidon”, cum îl descrisese sergentul. Se termina cu o ţeavă îngustă cu un robinet minuscul.

— Trebuie să fie şi o casetă pe aici, se uită Yale în jur. Sau o sticlă…

— În garaj, lângă cilindru era aruncată o sticluţă, dar era spartă, explică sergentul.

— Adu-o iute. Vreau să cred că nu e chiar cioburi să nu mai fi rămas nimic în ea.

Parr îl privi încruntat.

— Ce înseamnă toate astea?

Yale râse:

— O metodă de ucidere, dragă Parr. Hai în dormitor.

Corpul lui Marl era lungit pe pat, acoperit cu un cearşaf. Pata rotundă nu se uscase încă. Ferestrele erau deschise şi perdelele fluturau.

— Aici n-ai cum să mai simţi mirosul, zise Yale ca pentru sine.

Mai îngenunche o dată să miroasă covorul şi tuşi din nou.

Sergentul apăru cu un rest de sticlă în care mai erau câteva picături de lichid. Yale o goli în palmă.

— Apă şi săpun. La asta mă şi aşteptam. Acum am să vă explic cum a fost omorât Marl. Hoţul dumitale, Flush, a auzit un fel de zgomot şuierat. Era zgomotul unor gaze care ţâşneau din cilindru. Poate mă înşel, însă cred că a fost aici otravă suficientă să ne omoare şi pe noi. E un gaz dintre acelea care se lasă în jos.

— Dar cum a putut să-l ucidă pe Marl? L-au pompat prin ventilator?

Yale a continuat liniştit:

— Cercul purpuriu" a apelat la o metodă mult mai simplă şi mai ucigătoare. A folosit baloane de săpun.

— Baloane de săpun?!

— Da. Vârful cilindrului, poţi vedea încă urmele, a fost muiat într-o soluţie de săpun şi trecut printre gratiile ventilatorului. La deschiderea robinetului se forma un balon care era scuturat şi cădea spre capul lui Marl. Două-trei baloane par să fi ratat ţinta. Se vede o urmă pe pernă, alta pe plapumă, una pe perete. Alte baloane s-au spart de obrajii lui şi l-au omorât pe loc.

Parr îl privea cu gura căscată.

— Mi-am imaginat toate detaliile pe drum încoace. Ideea mi-a venit de la pata de pe pernă, continuă Yale. Mi-am amintit de experienţele mele din copilărie şi de muştruluiala pe care am căpătat-o când m-am jucat în dormitor. Când mi-ai spus de ventilator şi de şuierat n-am mai avut nici o îndoială. Cum vezi, totul s-a confirmat.

— N-am simţit mirosul de gaze când am intrat, mărturisiri Parr.

— Curentul a împrăştiat mirosul. Dar mai este destul gaz aproape de podea. Priveşte! Yale aprinse un chibrit şi-l apropie de covor. La câţiva centimetri se stinse brusc.

— Da, e clar, zise Parr.

— Dăm o raită prin casă? Poate vă pot fi de folos, zise Yale, dar oferta lui nu fu primită bine.

Poliţiştii care ascultaseră explicaţiile lui Yale ştiau ce simte inspectorul. Şi Yale înţelegea. Râse, se scuză şi plecă spre casă. Sunt momente când poliţia trebuie lăsată în pace. Nimeni nu înţelegea mai bine asta decât Derrick Yale.

18. Flush Barnet povesteşte.

După ce termină cercetarea minuţioasă a casei, Parr se duse la postul de poliţie unde se afla Flush pentru a-l ancheta. Abătut şi agitat, acesta nu era în stare să adauge lucruri noi.

Prada sa era înşirată la vedere: câteva inele, un cec fără valoare, un ceasornic, o sticluţă de argint. Curios era că mai fuseseră descoperite şi două bancnote noi-nouţe de câte o sută de lire despre care Flush susţinea că sunt ale lui. Numai că pungaşii de teapa lui Flush nu „lucrează” când au bani la buzunar. Cu cele două sute în pungă Flush n-ar fi încercat spargerea.

— Vă asigur, domnule Parr, că sunt ai mei. Cum aş putea să vă mint?

— Uite că poţi, zise Parr, fără să se agite. Dacă zici că-s ai tăi, de unde-i ai?

— De la un prieten.

— De ce ai aprins focul în bibliotecă? întrebă cu acelaşi ton, pe neaşteptate.

Flush tresări.

— Mi-era frig, explică după o clipă.

— Hm! făcu Parr ca pentru sine: are două sutare noi-nouţe, face o spargere, goleşte casa de bani şi face focul. De ce face focul? De ce? Ca să ardă ceva găsit în dulapul de fier?

Barnet asculta fără să zică o vorbă, dar evident îngrijorat.

— Ai fost plătit cu cele două bancnote ca să spargi casa lui Marl, să iei ceva din casa de bani şi să arzi. Aşa-i că am ghicit?

— Să mor acum, pe loc, dacă… începu Flush.

— Iadul te mănâncă, zise inspectorul calm. Acolo se duc toţi mincinoşii… Barnet, cine-i amicul pentru care lucrezi? Ai face bine să-mi povesteşti frumuşel totul. Nu de alta, dar nu ştiu ce să fac: să te acuz de crimă…

— Crimă?! sări Barnet speriat. Ce crimă? N-am comis nici o crimă!

— Marl e mort – ăsta-i adevărul. A fost găsit mort în pat.

Îl lăsă, abătut şi descurajat, să-şi rumege gândurile. A doua zi dimineaţa reluă anchetarea. De data asta Flush povesti tot.

— Nu ştiu nimic despre „Cercul purpuriu”, domnule Parr. Te rog să mă crezi. Să mă bată Dumnezeu dacă nu spun tot ce ştiu. Am o prietenă care lucrează la Brabazon. Într-o seară o aşteptam să iasă de la bancă. Eram pe stradă. Un domn a ieşit dintr-o uşă laterală şi mi-a vorbit. M-a mirat că ştie cum mă cheamă. Pe urmă i-am văzut faţa şi era să pic din picioare de surpriză.

— Era Brabazon?

— Da. El era. M-a poftit în biroul lui. Credeam că e ceva în legătură cu Milly, că l-o fi supărat cu ceva…

— Spune mai departe!

— Trebuie să-mi scap pielea. Aşa că spun. Mi-a povestit că Marl îl şantajează, că are scrisori de-ale lui în casa de fier şi că e gata să-mi dea o mie de lire dacă i le aduc. Mi-a mai dat să înţeleg că Marl are şi mulţi bani gheaţă acasă. N-a spus-o direct. Aşa, pe ocolite. Ştia că am mai fost închis şi mă socotea cel mai potrivit pentru treaba asta. Am primit. M-am dus întâi să văd cum e casa. Părea greu de intrat – era plină de servitori, bărbaţi, mai tot timpul. Dar am văzut că de câte ori primea vreo femeie, rânji Flush, casa era pustie. Mă gândeam ce şi cum să fac când am aflat că era la bancă o domnişoară după care se topea Marl.

— Thalia Drummond?

— Da, domnule. Soarta a hotărât aşa. Când am aflat că a invitat-o la dineu, mi-am zis că era o ocazie cum nu se poate mai bună. Se părea că voi primi banii degeaba fiindcă auzisem că Marl şi-a lichidat contul de la bancă. Am intrat în casă, am deschis casa de bani – n-a fost cine ştie ce de lucru, şi am găsit plicul. Nu erau scrisori, numai o fotografie. Un bărbat şi o femeie, undeva în străinătate că se vedeau munţii. Părea că el o împinge în prăpastie. Ea încerca să se ţină de un pomişor. Poate era vreo scenă dintr-un film. Eu, în tot cazul, am ars-o.

— Înţeleg. Asta-i tot?

— Asta-i tot, domnule. N-am găsit banii.

Cu un mandat în buzunar şi însoţit de doi poliţişti, Parr se înfiinţă la Brabazon acasă. Era ora şapte dimineaţa. Un servitor, încă în pijama, le deschise şi le arătă camera bancherului. Era încuiată. Parr o forţă fără să stea pe gânduri. Încăperea era goală. Fereastra deschisă şi scara de incendiu erau martore ale felului în care se evaporase Brabazon. Patul nedesfăcut arăta că o făcuse înainte de venirea poliţiei.

Lângă pat era un telefon şi Parr ceru centrala.

— Vreau să ştiu dacă a cerut, azi-noapte, cineva legătura aici. Sunt inspector Parr, de la poliţie.

— Două numere, fu răspunsul. Unul de la Bayswater…

— Acela era al meu. Al doilea?

— De la Western Exchange, pe la două şi jumătate.

— Mulţumesc!

Parr puse receptorul la loc, îşi frecă nasul cu înverşunare şi zise:

— Thalia Drummond va ocupa, în fine, postul pe care-l merită!

19. Thalia primeşte o ofertă.

O săptămână întreagă se lucră la falimentul băncii lui Brabazon. La capătul ei Thalia părăsi banca fără nici o

perspectivă imediată, doar cu banii pe o săptămână înainte în poşetă.

Parr o interogă în faţa mai multor martori.

— Ai noroc că te-am văzut cu ochii mei plecând de la Marl şi pe el închizând uşa după dumneata! Nimic nu te-ar fi scăpat de o acuzaţie gravă!

— M-aş fi bucurat grozav dacă puteam scăpa şi de predică zise Thalia cu răceală, părăsind biroul.

— Ce ai de gând? întrebă Parr. Ce faci cu ea?

— E o enigmă, răspunse Derrick Yale, căruia îi fusese adresată întrebarea. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât e mai mare enigma. Milly Macroy susţine că a comis mai multe furturi mărunte de când e la bancă. Însă nu există nici o dovadă! Singurul care m-ar putea lămuri e amicul Brabazon care lipseşte cu desăvârşire! De ce n-ai citat-o ca martoră în procesul lui Barnet?

— Fiindcă am fi avut declaraţiile ei contra declaraţiilor lui Barnet. Pe de altă parte cazul lui Barnet e clar ca lumina zilei.

Yale se încruntă uşor:

— Aş vrea să ştiu…

— Ce-ai vrea să ştii?

— Aş vrea să ştiu dacă fata asta nu ştie cumva mai multe lucruri despre „Cercul purpuriu”. Aş vrea s-o angajez la mine.

Parr mormăi ceva în barbă.

— Ştiu că mă crezi nebun. Însă am un plan. La mine în birou nu e nimic de şterpelit. Fata ar fi sub ochii mei permanent şi dacă ar lua legătura cu „Cercul” aş afla imediat. Apoi, mă şi interesează.

— A, de-aia i-ai strâns mâna!

— Da. Voiam să-mi fac o impresie psihică asupra ei. Am avut senzaţia că o forţă misterioasă îi influenţează destinul. Fata asta nu lucrează de capul ei, ascultă de…

— Cercul purpuriu”? îl ironiză Parr.

— S-ar putea, zise Yale, serios. Oricum, voi sta de vorbă cu ea.

În aceeaşi zi, după masă, Yale îi făcu Thaliei o vizită acasă. Servitoarea îl conduse în salonaş. După câteva minute apăru Thalia. În ochi îi jucă o luminiţă când îl recunoscu:

— Ah, domnule Yale! Ai venit să-mi ţii şi dumneata o predică?

— Nu tocmai. Am venit să-ţi ofer o slujbă.

Thalia îl privi miratã.

— Ai nevoie de un ucenic? Sau porneşti de la principiul că dacă ai şoareci poţi atrage pisica? Ori, pur şi simplu, vrei să mă aduci pe calea cea bună? Sunt o mulţime de candidaţi la treaba asta!

Se aşează lângă pian, cu mâinile la spate. Yale ştia că-l ironizează, dar nu abandonă:

— De ce furi, domnişoară Drummond?

— Pentru că aşa îmi vine. De ce să fie cleptomania privilegiul exclusiv al celor bogaţi?

— Îţi face plăcere? Te întreb ca om interesat de misterele omenirii.

Thalia îi arătă cu un gest apartamentul:

— Am plăcerea de a avea o locuinţă plăcută, o servitoare bună şi, probabil, nu voi muri de foame. Toate astea îmi aduc o mare mulţumire. Acum, te rog, vorbeşte-mi despre post. Voi deveni detectivă?

— Nu chiar, zâmbi Yale. Am nevoie de o secretară de încredere. Afacerile mele prosperă şi nu mai pridídesc cu corespondenţa. Oricum, trebuie să te avertizez că biroul meu nu e cel mai propice pentru viciul dumitale. Sunt gata să risc, de altfel.

— Dacă rişti dumneata, risc şi eu, îl privi Thalia. Unde e biroul dumitale?

Yale îi dădu adresa.

— Mâine dimineaţă la zece voi fi la dumneata. Ascunde-ţi cecurile şi mărunţişul.

„Stranie fată” se gândi Yale întorcându-se spre oraş. Thalia i se părea într-adevăr enigmatică, deşi el avusese de-a face cu tot soiul de criminali şi ştia mai mult despre lumea lor chiar decât Parr. Sărmanul Parr, cine ştie dacă o să-l mai ţină în slujbă după al treilea eşec cu „Cercul purpuriu”.

Parr era frământat de aceleaşi gânduri. Primise, tocmai, un comunicat oficial pe care-l citise cu îngrijorare. „Ăsta-i doar începutul!” îşi spuse, amărât.

A doua zi fu chemat acasă la Froyant unde îl găsi şi pe Derrick Yale. Deşi în bune relaţii, afacerea „Cercului purpuriu” îi punea într-un fel de concurenţă. Toată lumea ştia că dizgraţia lui Parr se datora nu atât eşecurilor repetate cât succeselor supranaturale obţinute de acest rival neoficial. Yale se străduia să îmblânzească situaţia, dar în zadar.

Froyant – cu toată zgârcenia şi cunoscând onorariul lui Yale – îl angajă de îndată ce primi ameninţarea. Încrederea sa în poliţie dispăruse şi nici nu-şi da osteneala să ascundă acest lucru.

— Aşadar, domnul Froyant e hotărât să plătească, spuse inspectorul.

— Sigur că voi plăti! se răsti, iritat ca de obicei, Froyant.

Lui Parr i se păru îmbătrânit cu zece ani. Faţa palidă era şi mai trasă şi, cumva, mai scofâlcit tot trupul.

— Dacă poliţia permite ca o bandă de ticăloşi să terorizeze pe cei mai paşnici şi mai onorabili cetăţeni şi nu e în stare să le pună viaţa în siguranţă, ce-i de făcut decât să plăteşti? Prietenul meu, Pindle, a primit o ameninţare asemănătoare şi a plătit. Nu mai suport starea asta de nelinişte şi teamă, ţipă Froyant agitându-se de colo-colo prin bibliotecă, surescitat la culme.

— Domnul Froyant va plăti, repetă rar Yale. Însă sunt de părere că „Cercul purpuriu” a mers prea departe de data asta.

— Cum adică? întrebă Parr.

— Mai aveţi scrisoarea, domnule? întrebă Yale. Froyant trase furios un sertar şi azvârli pe masă cartonaşul.

— Când a sosit? se interesă Parr, luându-l în mână şi observând cercul deja obişnuit.

— Azi dimineaţă, cu prima poştă.

Parr citi cuvintele înscrise în cerc: „Vineri după masă vom veni la biroul domnului Yale să ridicăm banii. Bancnotele să nu fie în serie. Dacă nu-i vom găsi acolo, vei muri în aceeaşi noapte…”

Inspectorul citi încă o dată textul şi oftă:

— Lucrurile se simplifică în cazul ăsta, nu credeţi? Dar fireşte că nu vor veni!

— Ba eu cred că vor veni, îl contrazise Yale. Îi voi aştepta şi aş dori, Parr, să fii pe aproape.

— Sigur. Cu toate că nu cred că vin.

— Dă-mi voie să te contrazic. Oricine ar fi creierul „Cercului purpuriu”, e un tip îndrăzneţ şi plin de curaj. Şi pe urmă, vei găsi la mine în birou o veche cunoştinţă.

20. Cheia casei de lângă râu.

S-a stabilit ca Froyant să ridice joi dimineaţa bani de la bancă şi să plătească, Yale să ducă banii la birou, iar Parr să pregătească din timp măsurile necesare pentru „primirea” vizitatorilor.

Drumul spre poliţie trecea prin faţa casei în care locuia, retras, Jack Beardmore. Întâmplările ultimelor săptămâni îl schimbaseră mult. Dintr-un băieţandru capricios devenise un bărbat aşezat şi rezonabil. Moştenitor al unei averi uriaşe, şi-a pierdut libertatea de mişcare. Noile răspunderi nu-l făceau, însă, s-o uite pe Thalia Drummond. Imaginea ei îl urmărea zi şi noapte. Se străduia s-o uite, dar fără nici un rezultat. Dimpotrivă, obesia era tot mai adâncă.

Între Parr şi Jack se ţesuse o prietenie ciudată. La început îl urâse, aproape, pe omul ăsta scund şi rotofei. Între timp înţelesese că nu era altceva decât luciditatea unui poliţist cu experienţă, netulburată de sentimente şi pasiuni,

nicidecum răutate în părerile sale, chiar şi în legătură cu Thalia.

Inspectorul se opri în faţa casei, nehotărât. După câteva momente de şovăială, urcă treptele de la intrare şi sună la uşă. Îi deschise un servitor dintre aceia care prin atitudinea lor scorţoasă fac să pară casa şi mai pustie. Jack era în sufragerie la un dejun întârziat.

— Intră, domnule Parr, îl întâmpină tânărul. Desigur, ai dejunat demult! Ce noutăţi ai?

— Nimic decât că Froyant s-a hotărât să plătească.

— Într-adevăr? se miră dispreţuitor Jack. Mare lucru! N-aş vrea să fiu „Cercul purpuriu”!

— De ce nu? întrebă Parr, deşi bănuia răspunsul.

— Tata zicea că Froyant se lamentează pentru fiecare centimă pe care trebuie s-o plătească şi nu se linişteşte până n-o pune la loc în buzunarul lui. Dacă îl lasă frica, va urmări „Cercul purpuriu” până va redobândi ultimul bănuţ de care e silit să se despartă acum.

— Tot ce se poate. Banii încă n-au ajuns la şantajişti. Îi povesti lui Jack despre scrisoarea primită de Froyant.

— Nu riscă prea mult? zise Jack. Probabil că e un om în stare să-l depăşească pe Derrick Yale în ingeniozitate!

— Aşa cred şi eu, zise inspectorul aşezându-se picior peste picior. Yale e un tip grozav. Am toată admiraţia pentru el.

— Yale şi puterile lui psihometrice! zâmbi Jack.

— Nu ştiu destul despre asta ca să pot judeca, zise Parr. Aşa că nu la aceste calităţi mă referream. Sunt ciudate şi nu înţeleg mare lucru. Mă gândeam la celelalte calităţi ale lui.

Parr tăcu şi căzu pe gânduri, abătut.

— Nu te simţi prea bine la poliţie, aşa-i? Presupun că şefii dumitale nu sunt mulţumiţi că nu se rezolvă cazul „Cercului purpuriu”.

— Da, recunoscu Parr. Nu stau prea pe roze. Dar nu-mi fac prea mari probleme… Ştiai că prietena dumitale are o nouă slujbă?

— Prietena?… Vrei să zici domnişoara?…

— Da, vreau să zic domnişoara Drummond. Derrick Yale a angajat-o. Îi venea să râdă de uluiala lui Jack.

— A angajat-o? Glumeşti!

— Şi eu am crezut că glumeşte când mi-a spus-o. Dar Yale e un om ciudat, cum ştii.

— Se pare că are mare trecere la poliţie, spuse Jack şi-şi dădu imediat seama că făcuse o gafă.

Parr, însă, nu lăsă să se vadă că s-ar fi simţit ofensat.

— Ei, nu-i de colo! râse Parr. Dacă ar avea trecere oricine nici pe dumneata nu te-ar împiedica nimeni, nu? Numai că prietenul nostru, deşi are multe calităţi, e considerat un detectiv-amator cam scrântit.

Se apropiară amândoi de fereastră şi priviră strada liniştită.

— Ei, aceea nu-i domnişoara Drummond? întrebă Jack, tresărind. Parr o observase deja. Era clar că e în căutarea unei adrese. În fine, trecu strada spre casa lui Jack.

— La mine vine! se miră Jack. Mă-ntreb ce… Nu-şi termină vorba. Ieşi din cameră grăbit. Ajunse la uşă chiar când Thalia se pregătea să sune.

— Ce bine-mi pare că te văd! o luă Jack de mâini. Hai, intră. În sufragerie vei găsi un vechi prieten.

— Nu cumva Parr? se încruntă Thalia.

— Ai ghicit! Vroiai să-mi vorbeşti între patru ochi?

— A, nu. Vroiam să te rog, din partea domnului Yale, să-mi dai cheia casei dumitale de lângă râu. Între timp ajunseră în sufragerie. Parr o privi fix, dar fără expresie. Thalia îl salută scurt. „Nu-l prea iubeşte!” îşi zise Jack, urmărind scena.

— Tatăl meu are o casă nelocuită pe malul râului, îi explică Jack lui Parr. Reparaţia ar costa o avere, aşa că e lăsată în paragină. Nu ştiu de unde i s-a năzărit lui Yale că Brabazon s-ar putea ascunde acolo! E adevărat că Brabazon fusese, la un moment dat, însărcinat să se ocupe de vânzarea ei. El administra şi o parte din averea tatălui meu. Să se fi ascuns, oare, acolo?

Parr clipi des, ţuguindu-şi buzele:

— Singurul lucru de care sunt sigur este că Brabazon n-a ieşit din ţară. Nu-mi vine să cred că s-ar ascunde într-o casă care poate fi oricând percheziţionată. Deşi, nu-i exclus. Are o cheie? Ce fel de casă e?

— Locuinţă şi magazie în acelaşi timp. N-am văzut-o niciodată, însă am înţeles că e o casă dintre acelea care le plăceau negustorilor de acum două sute de ani când se trăia la un loc cu prăvălia, spuse Jack deschizând un sertar plin de chei, fiecare cu etichetă.

— Cred că asta este, domnişoară! i se adresă Thaliei. Cum îţi place noua slujbă?

Făcuse un efort uriaş să pună firesc întrebarea. Prezenţa ei îl făcea să tremure.

— Foarte interesantă, dar nicidecum seducătoare, zâmbi Thalia. De altfel, nici n-am avut când să-mi dau seama. Abia azi dimineaţă am început să lucrez. Domnule Parr, se întoarse batjocoritoare spre inspector, dumneata poţi fi liniştit. Nu se află în birou decât un press-papier de argint şi nici scrisorile nu le duc eu la poştă. Clădirea are un sistem american – din biroul domnului Yale corespondenţa merge direct în cutia poştală de la poartă. O decepţie! Deşi spusese toate astea extrem de serioasă, în ochi îi jucau luminiţe ştrengăreşti.

— Thalia Drummond, eşti o persoană ciudată, zise Parr. Eu încă mai cred că există şi ceva bun în dumneata.

Fata începu să râdă în hohote. Jack îi ţinu isonul. Parr, însă, rămase grav. O privea pe fată cu atâta serioasă insistenţă încât acesteia i se curmă râsul.

— Fii prudentă, domnişoară.

— Am să fiu, domnule Parr. Şi dacă voi avea vreun necaz te voi chema.

— Mă-ndoiesc, zise Parr pe gânduri.

21. Casa de lângă râu.

Thalia se întoarse la birou. Yale era îngropat într-un maldăr de corespondenţă.

— Asta-i cheia? Mulţumesc! Pune-o acolo! Thalia, cred că va trebui să răspunzi singură la aceste scrisori. E vorba de o sumedenie de tineri naivi care vor să devină detectivi. Găseşte o formulă de răspuns-tip, valabilă pentru toţi. Acestei doamne, adăugă întinzându-i o scrisoare, scrie-i că sunt prea ocupat acum ca să mă angajez în alte afaceri.

Yale luă cheia de pe masă şi o cântări în palmă.

— L-ai întâlnit pe Parr?

— Domnule Yale, eşti teribil, râse Thalia. Da, l-am întâlnit, de unde ştii?

— Nu-i mare lucru şi nu mă laud deloc cu această însuşire. Tot aşa cum nici dumneata nu faci caz de obiceiul dumitale de a şterpeli tot ce găseşti în cale.

— M-am îndreptat.

— Cu timpul, poate. Eşti un caz extrem de interesant! Poţi să pleci, acum.

Thalia ţăcănea de zor la maşina de scris când Yale apăru în uşă:

— Încearcă să-l prinzi la telefon pe Parr. Numărul lui e în agendă.

Thalia reuşi să stabilească legătura abia după o jumătate de oră. Fata auzea totul prin uşa lăsată întredeschisă de Yale.

— Vreau să mă duc la casa de la râu. Am un fel de presimţire că Brabazon e acolo!… După dejun, bine… Vino aici pe la trei, Parr.

Thalia trăgea cu urechea şi înregistra tot. La trei a venit Parr. Thalia nu l-a văzut fiindcă biroul lui Yale avea şi o intrare directă, din coridor. A auzit însă vocea. Au plecat împreună curând. Thalia a aşteptat până s-au îndepărtat de casă, apoi a expediat pe adresa lui Johnson, 23 Mildred Street, City, următoarea telegramă: „Derrick Yale percheziţionează casa Beardmore de lângă râu”.

Orice s-ar spune, oricâte defecte i s-ar putea găsi, Thalia, trebuia recunoscut, era conştiincioasă!

Casa, părăsită şi neglijată, se afla lângă un mic debarcader, şi el ruinat, gata să se prăvălească în apă. Gardul spart, curtea năpădită de bălării. Buruieni încâlcite, urzici, făceau anevoioasă înaintarea. Casa trebuie să fi fost arătoasă pe vremuri. Acum, însă, ferestrele erau ţăndări. Lemnăria spălăcită, roasă de ploi, tencuiala căzută – o adevărată ruină. Alături se afla o magazie mare, zidită din piatră, probabil în legătură cu casa. În timpul războiului vreun obuz spărsese un colţ al zidului şi o parte din acoperiş. Prin spărtură se vedea lemnul putred al podului.

— Admirabil! exclamă Yale. Mă tem că nu e chiar locul în care şi-ar putea cineva închipui că trăieşte elegantul Brabazon.

Gangul era plin de praf. Pânze de păianjen atârnau pretutindeni. Casa pustie, fără viaţă. Trecură dintr-o cameră în alta fără să descopere vreo urmă a fugarului.

— Uite, aici e o mansardă, arătă Yale nişte trepte înguste care duceau spre o trapă în tavanul ultimului etaj.

Yale urcă grăbit, împinse trapa şi dispăru. Parr îi auzea paşii. Se întoarse curând.

— Nu-i nimic, zise trântind uşa podului.

— Nici n-am crezut că vei găsi pe cineva, zise Parr părăsind primul casa.

Se îndreptară pe poteca năpădită de buruieni spre poartă. De la o ferestruică prăfuită, de la mansardă, îi urmărea cu privirea un bărbat cu faţa palidă. Obrajii arătau că nu s-a mai ras de o săptămână. Nici prietenii cei mai apropiaţi n-ar fi recunoscut în el pe Brabazon, marele bancher.

22. Solie din partea „Cercului”

— Eşti nebun, domnule. Un tâmpit! Credeam că eşti un detectiv capabil şi când colo nu eşti decât un cretin, striga Froyant într-o stare de spaimă şi furie de nedescris. Motivul enervării sale se afla pe birou: un teanc mărişor de bancnote. Ideea de a se despărţi de aceşti bani îl înnebunea. Nu-şi putea desprinde privirea îndurerată de la ei.

Derrick Yale era un om greu de ofensat.

— Poate ai dreptate, domnule Froyant, însă dă-mi voie să-mi fac meseria cum cred eu de cuviinţă. Dacă cred că fata asta mă va duce la „Cercul purpuriu” înseamnă că aşa este!

— Ascultă ce-ţi spun, strigă Froyant. Fata face parte din bandă. O să vezi că ea e solia, ea va ridica banii.

— Atunci va fi arestată imediat. Crede-mă, domnule Froyant, că nu am de gând să pierd din ochi banii dumitale. Iar dacă „Cercul purpuriu” va pune mâna pe ei, eu răspund, nu dumneata. Datoria mea e să-ţi scap viaţa, să atrag răzbunarea „Cercului” asupra mea.

— Foarte bine, foarte bine! zise Froyant. E un punct de vedere excelent. Văd că eşti, totuşi, priceput. Fă cum crezi! Mângâie bancnotele, le puse într-un plic şi le înmână detectivului.

— Despre Brabazon n-aţi aflat nimic? Pungaşul ăsta m-a făcut să pierd două mii de lire într-o afacere prăpăstioasă de-a lui Marl.

— Ştii mai multe despre Marl?

— Ştiu că era un şantajist.

— Altceva nimic? întrebă Yale, răbdător.

— Cred că a venit din Franţa. Beardmore ne-a făcut cunoştinţă. Am auzit că în Franţa se ocupa de afaceri frauduloase cu terenuri şi a făcut şi puşcărie. Poate sunt numai bârfe. Eu am câştigat, în general, când am lucrat cu el. Trebuie să recunosc.

Yale se amuză în sinea lui la gândul că Froyant ar fi în stare să-i ierte pierderile de mai târziu în amintirea vechilor câştiguri.

În biroul lui, Yale îi găsi pe Parr şi Jack aşteptându-l. Bănuia că Jack venise cu gândul de a o întâlni pe Thalia. Plin de tact, explică:

— Parr, pe domnişoara Drummond am trimis-o acasă. Afacerea de astăzi ar putea fi destul de brutală, n-am vrut să fie amestecată.

Se întoarse, apoi, spre Jack:

— Sper că eşti pregătit?!

— Aş fi decepţionat dacă ar fi altfel, zise Jack, vesel.

— Câteva minute înainte de a veni trimisul, mă voi retrage în camera mea. Amândouă uşile vor fi încuiate. Pe cea dinspre camera asta o încuiaţi voi, pe cea dinspre coridor o încui eu. Vreau să înlătur orice surpriză. Cum auziţi bătăi în uşă veţi şti că a venit omul şi vă postaţi pe coridor, în faţa uşii.

— Pare destul de simplu, zise Parr.

Se apropie de fereastră şi făcu semne cu batista. Yale surâse aprobator:

— Câţi oameni ai mobilizat?

— Vreo optzeci. Vor încercui casa.

— Bun. Trebuie să ne gândim la toate variantele. Poate va veni un curier care ar trebui urmărit. Vreau ca banii să ajungă în mâinile şefului cel mare. Asta-i foarte important.

— De acord, zise Parr. Nu cred că va veni chiar el după bani. Pot să-ţi văd biroul?

Yale îl conduse alături. Parr inspectă atent camera. Avea doar o fereastră, într-un colţ, un dulap în perete. Înăuntru – nimic în afara unui palton.

— Te rog să mă laşi puţin singur, dacă nu te superi, imploră aproape umil Parr. Nu-mi pot aduna gândurile când sunt urmărit.

Yale ieşi râzând şi Parr închise uşa. O deschise pe cea de-a doua şi se uită de-a lungul coridorului. Îl auziră după puţin timp închizând-o la loc.

— Puteţi intra, strigă Parr. Am văzut tot ce era de văzut.

Încăperea era simplă, dar confortabil aranjată. Era răcoare fiindcă în marele cămin nu ardea focul.

— Sper că nu va zbura pe coş, glumi Yale. Eu nu fac niciodată focul aici. Am sângele fierbinte, nu mi-e frig niciodată.

Jack ridică de pe masa detectivului un mic revolver şi-l inspectă curios.

— Ai grijă, cocoşul sare foarte uşor, zise Yale. Scoase din buzunar pachetul cu bani şi-l aşează alături de armă. Se uită la ceas.

— Haideţi să trecem dincolo, se apropie ora, zise apoi şi încuie uşa dinspre coridor.

— Ce enervante sunt toate astea, şopti Jack emoţionat.

— Sper să nu fie nimic într-adevăr iritant, spuse Yale.

Parr şi Jack trecură în camera alăturată şi îl încuiară pe Yale în birou. Jack se aşeză pe scaunul Thaliei Drummond. Îşi aminti aluzia făcută deunăzi de Parr. O fi făcând parte Thalia din bandă? Nu-i venea să creadă, cum nu credea până la capăt nimic rău despre ea, în ciuda dovezilor vizibile cu ochiul liber. Nu putea judeca limpede fiindcă Thalia îi concentra tot mai mult gândurile şi simţirea. Era o creatură excepţională în mintea lui, chiar şi vinovată fiind… Ridică ochii şi descoperi privirea lui Parr aţintită asupra lui.

— Nu mă pricep la psihometrie, şopti Parr, dar aş putea paria că te gândeşti la Thalia Drummond.

— Aşa-i, recunoscu Jack. Crezi că-i chiar atât de coruptă, domnule Parr?

— Vrei să ştii dacă cred că ea a furat statueta de la Froyant? Dacă la asta te referi, nu-i vorba de crezut ori nu. E absolut sigur.

Jack tăcu. Nu spera să-l convingă pe acest poliţist încăpăţânat de nevinovăţia fetei. Era conştient şi de nebunia sa de a o crede nevinovată după ce-şi mărturisise ea însăşi fapta.

— Faceţi prea mult zgomot, se auzi vocea lui Yale.

Parr mormăi ceva drept răspuns, după care tăcură amândoi. O vreme se mai auziră mişcările lui Yale după care se potoli şi el. Ora hotărâtă se apropia.

Inspectorul Parr scoase ceasornicul din buzunar şi îl aşează pe masă. Era ora patru. Trimisul trebuia să intre în scenă. Parr şedea aplecat, cu urechile ciulite. Nu se auzea nimic de alături. Apoi răsună o bufnitură, un zgomot surd, ciudat ca şi cum Yale s-ar fi trântit greoi pe scaun.

— Ce se întâmplă? strigă Parr.

— Nimic. Totul e în ordine. M-am împiedicat eu de ceva, îi linişti Yale.

Mai stătură încordaţi vreo cinci minute. Parr întrebă din nou.

— Yale, e-n regulă?

Nici un răspuns.

— Yale! strigă Parr încă o dată. Mă auzi?

Tăcere. Parr sări la uşă, o descuie şi se repezi în birou. Jack îl urmă.

Privelişte a ar fi întors pe dos şi pe un om cu mai multă experienţă chiar decât Parr.

Întins pe podea, cu mâinile în cătuşe, cu picioarele legate şi un prosop pe faţă, Yale zăcea nemişcat. Fereastra era deschisă şi se simţea un miros puternic de eter şi cloroform. Pachetul cu bani, desigur, dispăruse. Trei secunde mai târziu un poştaş bătrân, cu un sac de corespondenţă în spate, părăsea casa. Poliţia, la pândă de jur împrejur, îl lăsă să plece nestingherit.

23. Femeia din dulap.

Parr luă prosopul de pe faţa detectivului. Acesta deschise ochii şi se uită uluit înjur.

— Ce s-a întâmplat? bâigui el în timp ce Parr îi desfăcea cătuşele, iar Jack se chinuia, cu mâinile tremurânde, să-i dezlege picioarele. Îl ajutară să se ridice şi îl aşezară pe un scaun.

— Ce s-a întâmplat? repetă Yale întrebarea.

— Asta aş vrea şi eu să aflu, zise Parr. În ce direcţie au fugit?

— Nu ştiu, nu-mi amintesc. Uşa e încuiată?

Jack probă clanţa – era încuiată. Pe dinăuntru. Pe acolo, aşadar, n-o luaseră. Fereastra, în schimb, era deschisă. Parr privi afară. Un abis de vreo optzeci de picioare şi nici urmă de scară de care să se fi folosit hoţii.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, zise Yale revenindu-şi încet. Şedeam pe scaun când, deodată, am simţit o cârpă umedă

pe faţă. Două braţe puternice m-au cuprins cu forţă nebănuită. Înainte de a putea scoate un sunet ori de a încerca să mă apăr mi-am pierdut cunoştinţa.

— Nu m-ai auzit strigându-te?

— Nu.

— Dar, domnule Yale, interveni Jack, noi am auzit un zgomot şi domnul Parr a întrebat dacă e totul în ordine, iar dumneata i-ai răspuns că te-ai împiedicat!

— Nu eram eu. Nu-mi amintesc nimic decât cârpa umedă pe faţă.

Parr era la fereastră. O ridică, o coborî, se mai uită la pervaz, după care izbucni în râs.

— E cea mai dibace treabă pe care am văzut-o vreodată!

— Nu văd nici o dibăcie, îl contrazise Jack. Erau cât pe-aci să-l omoare pe Yale şi pe urmă au şters-o!

— Chiar dacă, tot dibăcie rămâne, insistă Parr. Mă duc să vorbesc cu oamenii care făceau de pază.

Numai că aceştia nu aveau prea multe lucruri de raportat. În afară de poştaş, n-a intrat şi n-a ieşit nimeni.

— În afară de poştaş? întrebă îngândurat Parr. Ah, da… poştaşul! Foarte bine, sergent, poţi da drumul oamenilor.

Luă ascensorul şi se întoarse în biroul lui Yale. Acesta stătea la birou cu capul în mâini.

— Eu sunt vinovatul, e clar. Dumneata n-ai nici o vină, Parr. Încerc să pricep cum au ajuns la fereastră şi apoi la mine fără cel mai mic zgomot.

— Erai cu spatele la fereastră?

— Da. Nici nu mi-am făcut probleme în legătură cu fereastra. Mă aşezasem în aşa fel încât să pot supraveghea ambele uşi.

— Erai, deci, cu spatele la cămin?

— Pe-acolo nu puteau veni. Nu mi s-a întâmplat ceva mai straniu. Povestea asta e chiar mai interesantă decât banda însăşi. Se ridică încet. Acum trebuie să-i povestesc totul bătrânului Froyant. N-ar strica să veniţi cu mine să mă ajutaţi să-i ţin piept. Va fi furios, bătrânul!

Plecară împreună. Yale încuie ambele uşi şi puse cheile în buzunar.

Furios era un cuvânt prea blând pentru a descrie starea furibundă a lui Froyant.

— Mi-ai promis că voi primi banii înapoi, urlă el, şi acum vii să mi te plângi că te-au narcotizat! Dumneata unde erai, domnule Parr?

— Alături. Tot ce-a povestit Yale e adevărat.

Deodată furia lui Froyant se stinse ca prin farmec.

Transformarea era de admirat. Reuşi să spună liniştit, chiar cu demnitate:

— Bine. Nu mai putem face, oricum, nimic. „Cercul purpuriu” are banii şi cu asta povestea s-a încheiat. Îţi sunt foarte recunoscător, domnule Yale. Trimite-mi, te rog, nota de plată.

Cu aceste cuvinte îi concedie. În stradă se întâlniră cu Jack care-i aştepta nerăbdător.

— Nu mai înţeleg nimic, zise Parr, perplex. La început am crezut că-l loveşte damblaua şi pe urmă… Ai văzut cum s-a schimbat?

Yale încuviinţă tăcut. În momentul în care Froyant îşi schimbase atitudinea în capul lui se născuse o idee. O bănuială teribilă, înspăimântătoare, dar care prinse rădăcini.

— Şi acum, glumi galben Parr, serviciu contra serviciu. Te-am însoţit la Froyant, hai şi dumneata cu mine la şeful Poliţiei să le povesteşti cum s-a întâmplat.

Biroul lui Yale era tăcut şi părăsit. De vreo zece minute zgomotul ascensorului amuţise. Deodată se auzi un ţăcănit scurt. Uşile dulapului din perete se deschiseră încet şi din el ieşi Thalia Drummond. Închise uşile cu grijă, privi în jur, scoase o cheie, descuie uşa dinspre coridor, ieşi, încuie la loc.

Nu chemă ascensorul. La capătul coridorului se afla o scară de serviciu. Coborî pe acolo, ajunse în curte şi se amestecă printre funcţionarii care părăseau clădirea.

24. Zece mii de lire „Banca Associated Merchants oferă suma de zece mii de lire drept recompensă celui care va demasca pe conducătorul bandei <Cercul purpuriu>. Ministerul de Interne dă libertate deplină de acţiune cetăţenilor care ajută la prinderea răufăcătorului şi-i iartă de eventuale infracţiuni, cu excepţia crimei”.

Tipărit cu litere mari şi roşii, acest afiş împânzise oraşul. Derrick Yale se gândi la efectul pe care îl va avea asupra membrilor mărunţi ai bandei. Thalia citi afişul în timp ce trecea cu omnibuzul pe lângă un panou de afişaj şi zâmbi. Cea mai ciudată impresie o provocă asupra lui Froyant. Acesta se îmbujoră, ochii începură să-i sclipească – părea că întinerise. Se întoarse din drum, scoase din sertar lista lungă a seriilor banilor pierduţi de curând, bani furaţi de „Cercul purpuriu”. Toată dimineaţa şi-o pierdu făcând o copie după această listă întocmită cu trudă şi dragoste. Scrise apoi o scrisoare, îi anexă lista şi le expedie pe amândouă pe adresa unei firme celebre care se ocupa cu descoperirea banilor furaţi. Plicul îl puse în cutie cu mâna lui. Heggitt, şeful firmei, îl mai servise şi altădată. Era un om mic, uscat ca o smochină, care se prezentă a doua zi la Froyant. James Heggitt nu putea spune că se bucura de respect. Nici el, nici firma lui nu erau văzuţi cu ochi buni de cei din aceeaşi breaslă. Cu toate acestea era unul dintre birourile avocăţeşti cele mai căutate. Clienţii – dintre cei cu conştiinţa nu tocmai curată, dar serviseră din când în când şi oameni cinstiţi. Cine dorea să reintre în posesia unor bunuri pierdute în situaţii necurate, ilegale, apela la Heggitt. Pe o cale misterioasă acesta punea mâna pe vreun „gentleman” care „auzise” despre respectivele bunuri. De cele mai multe ori acestea se întorceau la fostul proprietar.

— Am primit scrisoarea dumitale, domnule Froyant, începu omuleţul. Îţi pot spune că niciuna dintre bancnote nu va merge pe calea obişnuită. Cel mai mare tăinuitor, continuă umezindu-şi buzele cu limba, a dispărut, aşa că nu-i mai fac nici un rău spunând asta.

— La cine te referi?

— La Brabazon, fu răspunsul uimitor pentru Froyant care clipi mirat.

— Brabazon, bancherul?

— Da. Cred că făcea cele mai mari afaceri cu bani furaţi. N-avea rival în Londra. Banii treceau prin banca lui fără să ştie cineva despre treaba asta. Avea afaceri cu străinătatea aşa că putea schimba oricând bani fără să dea de bănuit, darmite să fie prins. Noi ştiam, adică, mai bine zis, bănuiam. Dacă ştiam sigur, anunţam autorităţile, ne obliga probitatea profesională, se grăbi să adauge Heggitt. Ţi-am spus toate astea, domnule, ca să te previn că va fi greu să dăm de urma banilor dumitale. De obicei banii furaţi sunt plasaţi la curse, dar cea mai mare parte pleacă peste graniţă, unde se pot schimba mai uşor. Dumneata crezi că „Cercul purpuriu” e implicat în asta?

— Îl cunoşti pe şef? întrebă curios Froyant.

— N-am avut de lucru cu el, dar am auzit destule, aşa că-mi pot da seama ce colaboratori rafinaţi trebuie să aibă. E foarte posibil ca Brabazon, conştient ori nu, să fi lucrat pentru ei. Dacă-i aşa, vor avea nevoie de alt tăinuitor şi nu-i deloc uşor să găseşti unul. Ce să fac dacă găsesc o bancnotă şi aflu persoana care a plasat-o?

— Vii neîntârziat şi-mi dai de ştire, numai mie, nimănui altcuiva. Să nu uiţi că mi-e viaţa în joc. Dacă „Cercul purpuriu” ar afla că vreau să reintru în posesia banilor s-ar putea să fiu în pericol.

— Desigur, fu de acord avocatul. Povestea cu „Cercul purpuriu” îl interesa şi-şi descusu clientul cât putu mai discret ca să afle tot ce ştia acesta despre bandă. „Cercul”, continuă el, e o noutate în lumea criminalilor. În Italia, unde există Mafia, să obţii bani ameninţând cu moartea e ceva obişnuit. N-aş fi crezut că va apărea şi la noi ceva de genul ăsta. Mă uimeşte cât de bine e organizată această bandă. Cred că e o singură persoană care angajează o mulţime de tipi care nu se cunosc unul pe altul şi care primesc

instrucţiuni individuale. Altminteri ar fi fost descoperit demult. Numai aşa, necunoscându-l nimeni direct, s-a putut menţine în siguranţă atâta vreme.

Heggitt îşi luă pălăria:

— L-ai cunoscut pe Felix Marl, domnule Froyant? Un client de-al nostru, un oarecare Barnet e acuzat în cazul Marl.

Despre Flush, Froyant nu auzise. Pe Marl, însă, l-a cunoscut. Avocatul părea să fie la fel de interesat de „Cercul purpuriu” ca şi de Marl.

— Da. L-am cunoscut pe Marl. De ce întrebi?

— Un om ciudat – zâmbi avocatul. Chiar foarte straniu, aş putea spune. Făcea parte dintr-o bandă care excroca băncile franceze. Nu ştiai, aşa-i? Avocatul lui m-a căutat astăzi. Se pare că a apărut o doamnă Marl care ridică pretenţii asupra averii rămase. Marl şi cu unul Lightman au făcut bani serioşi în Franţa înainte de a fi prinşi. Lightman a fost decapitat, însă Marl a scăpat devenind martor al acuzării.

— Un om adorabil acest Marl, comentă ironic Froyant.

— Suntem toţi admirabili dacă ne privim viaţa fără farduri şi pomezi! surâse micul avocat.

Froyant simţi reproşul mascat şi se enervă. Îi plăcea să se laude că viaţa lui e ca o carte deschisă. Poate că dacă ar fi zis „registru” ar fi fost mai aproape de adevăr.

Aşadar, Brabazon era tăinuitor de bani furaţi, iar Marl un fost condamnat pentru escrocherii! Froyant se mira de felul în care Marl depăşise asprimea condamnării. Îi părea bine că afacerile lui cu mortul n-au fost chiar păguboase.

Se îmbrăcă şi ieşi să ia masa la club. Trecând cu maşina prin Pall Mall, zări un afiş care-i aminti că era mai sărac cu 40.000 de lire decât dimineaţa! Zece mii recompensă! Bah! Cine s-ar încumeta să fie martor într-o asemenea afacere? Nici chiar Brabazon n-ar risca.

Nu-l cunoştea pe Brabazon…

25. Locatarul casei de lângă râu.

Brabazon stătea în mansarda casei de lângă râu şi mânca pâine cu brânză. Purta încă fracul în care fugise, acum prăfuit şi boţit. Cămaşa albă devenise cenuşie, gulerul şi-l desprinsese, iar barba ţepoasă accentua impresia generală de mizerie.

Isprăvind cu mâncatul, deschise fereastra precaut şi aruncă fărâmiturile. Coborî în bucătărie. Nu avea nici prosop, nici săpun. Se spălă cum putu şi se şterse cu batista. Nu venise decât cu hainele de pe el. Douăzeci şi patru de ore a stat nemâncat până când a apărut un individ misterios şi i-a lăsat un coş cu provizii. Nervii îi erau zdruncinaţi. O săptămână întreagă în ruina asta de casă, fără să vadă faţă de om. Hăituirea îi desfigurase trăsăturile. Se ştia căutat şi nu putea spera o pedeapsă uşoară în cazul în care ar fi fost prins. Când au fost aici cei doi, Brabazon a stat ascuns după uşa spre pod. Au fost momente de coşmar! Se aşează pe micul scaun din casă şi se pregăti să mai petreacă o noapte. Trebuia să sosească şi cel cu proviziile, aşa cum l-a anunţat data trecută. Privea în gol, prostit, când se auzi o cheie în uşa de la intrare. Se apropie tiptil de trapa mansardei. „Vino jos!” se auzi vocea puternică a necunoscutului. Brabazon se supuse. Prima lor convorbire avusese loc în gangul întunecat. Între timp se obişnuise cu întunericul şi coborî fără poticneli scările.

— Opreşte-te unde eşti, îi strigă vocea. Ţi-am adus mâncare şi îmbrăcăminte. Rade-te să arăţi ca oamenii.

— Dar unde voi fi dus? întrebă Brabazon.

— Am reţinut un loc la un vapor spre Noua Zeelandă. Paşaportul şi biletul sunt în geamantan. Fii atent! Mustaţa să ţi-o laşi, dar rade-ţi sprâncenele, sunt prea mari, sari imediat în ochi.

Brabazon se miră când îl văzuse străinul?! îşi ridică automat mâna şi-şi pipăi sprâncenele. Trebuia să-i dea dreptate.

— Nu ţi-am adus bani, continuă vocea. Ai şaizeci de mii de lire de la Marl. Te aşteptai să rezolv eu cu Marl, ceea ce am

şi făcut. Socotelile au fost încheiate.
— Cine eşti dumneata?
— Ce întrebare! „Cercul purpuriu”! Doar ne-am mai întâlnit.
— Da, adevărat, bâigui Brabazon. Locul ăsta mă înnebuneşte. Când pot pleca de aici?
— Mâine. Aşteaptă să se întunece. Vaporul pleacă doar poimâine, dar te poţi îmbarca de mâine.
— Nu va fi supravegheat vaporul? Nu-i primejdios? bâlbâi bancherul.
— Pentru dumneata nu va fi nici un pericol. Dă-mi banii!
— Ce bani?
— Banii dumitale, preciză vocea cu un timbru atât de funest că Brabazon se execută tremurând.
Două pachete voluminoase trecură în mâna înmănuşată a necunoscutului.
— Haide, ţine asta! zise necunoscutul.
Brabazon luă în mână un teanc de bancnote. Le pipăi. Erau noi.
— Le poţi schimba cum ajungi.
— N-aş putea pleca chiar astă seară? Brabazon îşi auzi dinţii clănţănind: Nu mai suport casa asta.
— Cum vrei – fie! răspunse vocea după o vreme de gândire. Însă nu uita că e periculos! Acum du-te sus! îi ordonă scurt şi hotărât. Brabazon se retrase tăcut. Auzi uşa închizându-se. Privi pe fereastra prăfuită. Văzu o umbră dispărând pe potecă în noapte.
Brabazon căută geamantanul adus şi-l cără în bucătărie. Numai acolo putea aprinde lumina fără teama că va fi descoperit. Găsi un rest de luminare şi deschise geamantanul. Avea tot ce-i trebuia. Banii primiţi erau din serii diferite. Ai lui fuseseră toţi cu aceeaşi serie. Brabazon ştia că nu-i uşor să procuri bancnote noi. Desigur, „Cercul purpuriu” şterpelise banii de la cineva căruia i-a pretins să fie din serii diferite.

Se schimbă. După un ceas un Brabazon fercheş trecu prin grădină cu geamantanul în mână. Sprâncenele rase îi schimbau mult înfăţişarea. Un agent pe care îl cunoştea l-a lăsat să treacă fără probleme. Închirie o cameră într-un hotel de lângă gara Easton. Se culcă imediat. Era frânt după o săptămână de pândă şi de spaimă. A doua zi o petrecu în cameră. Nu avea curaj să iasă pe lumină. Seara, însă, mâncă ceva şi ieşi la aer. Era convins că va putea trece neobservat şi pe lângă paza din port. Se plimbă, totuşi, pe străzile lăturalnice. Un afiş îi atrase atenţia. Se opri să-l citească. „Zece mii de lire şi scutire de pedeapsă!”. Un gând licări de îndată în capul bancherului. Nici nu era chiar aşa de sigur că va reuşi să scape a doua zi! Ba, dacă se gândeşte bine, ar fi mult mai probabil să-l prindă. Şi chiar dacă scapă, ce viaţă va avea de aici înainte? Va fi un biet câine fugărit, oricâţi bani ar avea. Zece mii de lire şi libertatea! Nimeni nu ştia de banii cu care-i înşelase pe urmaşii lui Marl. Mâine dimineaţă îi va depune într-un seif şi va merge la poliţie să spună tot ce ştie despre „Cercul purpuriu”.

— Asta voi face! zise cu voce tare, privind ţintă afişul.

— Mi se pare extrem de rezonabil! auzi o voce lângă el.

Se întoarse repede. Un omuleţ îl urmărise neauzit. Brabazon îl recunoscu imediat:

— Inspector Parr! bâlbâi.

— Exact. Domnule Brabazon, eşti dispus să facem o plimbare împreună sau ai de gând să-mi faci greutăţi?

Când intrară la poliţie se ciocniră de o femeie în care Brabazon nu-şi recunoscu fosta angajată. Fu dus în celulă şi i se citiră toate acuzaţiile – un pomelnic întreg.

— Poţi scăpa de multe neplăceri, domnule Brabazon, dacă spui adevărul. Ştiu la ce hotel stai, ai ajuns acolo aseară târziu. Mai ştiu şi că vaporul Itinga are un loc înregistrat pe numele Thomson, alias Brabazon.

— Dumnezeule! exclamă Brabazon, uimit. Asta de unde o ştii?

Parr nu răspunse. Brabazon nu părea pus pe minciuni. Povesti tot ce ştia. Tot, din momentul în care, primind ameninţarea, s-a hotărât să fugă.

— Va să zică ai stat tot timpul în casa de la râu? Cum ai reuşit să scapi de inspecţia lui Yale?

— Ah! Yale era? Credeam că eşti dumneata. Era o despărţitură, un fel de cămară după uşa podului. Acolo am stat. Eram mort de frică.

— Aşadar, Yale a avut din nou dreptate! Acolo erai! Şi-acum ce ai de gând, Brabazon?

— O să-ţi povestesc tot ce ştiu despre „Cercul purpuriu”. Cred că ştiu destule încât să-l poţi aresta. Numai să fiţi destul de şireţi.

Parr îl asculta atent. Nu-i scăpă tonul lăudăros la care revenise bancherul.

— Mi-a cerut să schimbăm banii. Aşadar, are la el bancnotele mele, toate din aceeaşi serie, E19. Dacă vrei îţi spun şi numerele. Nu cred că avea curajul să-i schimbe pe ai lui.

— Ăştia erau banii de la Froyant, cei pe care ţi i-a dat. Continuă!

— Va încerca să schimbe banii mei şi atunci îl veţi avea la mână.

Inspectorul îl chemă pe Froyant la telefon, după ce Brabazon fu dus din nou în celulă, şi îi povesti pe scurt cele întâmplate.

— Ai banii? strigă Froyant fericit. Vino imediat la mine.

— O să-i aduc, însă îţi atrag atenţia că nu sunt ai dumitale deşi au seriile corespunzătoare.

Mai târziu, ajuns la Froyant, îi explică mai pe îndelete cum stau lucrurile. Uscăţivul domn nu-şi putea ascunde dezamăgirea. Era convins că, indiferent prin ce mijloace, banii trebuiau să se întoarcă la el. În sfârşit, înţelese punctul de vedere al lui Parr şi discutară liniştiţi toată seara.

— Seria bancnotelor ajunse în mâna lui Brabazon o ai? întrebă la un moment dat Froyant.

— Desigur. Nimic mai uşor de reţinut. Parr îi dictă seria şi numerele bancnotelor, iar Froyant notă totul conştiincios.

26. Sticluţa cu cloroform.

Thalia Drummond scria o scrisoare când primi o vizită. La oricine s-ar fi aşteptat numai la Milly Macroy, nu. Aceasta părea bolnavă şi obosită. Cu toate acestea se opri să admire salonaşul în care o primise Thalia. Servitoarea era liberă peste noapte.

— Asta e un palat! zise Milly impresionată. Te descurci de toată frumuseţea, mai bine decât bietul Flush.

— Ce mai face distinsul domn? întrebă Thalia ironic.

— Ascultă, se întunecă Milly, nu-ţi permit să vorbeşti despre el cu tonul ăsta! Pricepi? El se află acum unde ar fi trebuit să fii tu. Nu eşti mai nevinovată decât el.

— Nu te prosti, o calmă Thalia. Scoate-ţi haina şi şezi. Îmi vin în minte vremurile trecute când te văd.

Milly bolborosi ceva, dar acceptă invitaţia.

— Aş vrea să vorbesc cu tine despre Flush. Se pare că va fi acuzat de crimă. Tu ştii cel mai bine că nu el a făcut-o!

— Eu? De unde să ştiu eu? se miră Thalia. Nu ştiam nici măcar că e în casă, abia dimineaţa am aflat din ziare. Presa ştie să scoată ştirile pe tavă ca pâinea caldă!

Milly nu venise până aici să vorbească despre iscusinţa presei. Aşa că reveni la Flush şi la şansele pe care le putea avea să scape de acuzaţie.

— Drummond, n-am de gând să mă cert cu tine. Tot ce spui o fi adevărat, nu ştiu! Problema e ce crezi despre Flush? Îi cunoşti pe toţi tipii ăştia, pentru Yale chiar lucrezi, mârâi ea. Yale l-a pus în gardă pe Parr în legătură cu afacerea, Parr nu avea destulă minte s-o descopere singur.

— Mă faci să râd, zise Thalia. Am lucrat pentru Yale! I-am dus corespondenţa şi i-am făcut ordine pe birou. Dacă şi asta se mai poate numi „lucrat”! Şi-apoi despre ce tipi vorbeşti? Ce-aş putea face eu pentru Barnet?

— Poţi merge la Parr să-i torni o poveste după reţeta veche: că Flush s-a îndrăgostit de tine, că te-a văzut intrând în casa lui Marl şi că, urmărindu-te, n-a mai putut ieşi de acolo…

— Şi despre reputaţia mea ce-mi spui? întrebă Thalia sec. Nu, Milly Macroy – inventează ceva mai bun. Şi nici nu cred că au de gând să-l acuze de crimă. Cel puţin n-am înţeles nimic de genul ăsta din spusele lui Yale. Se ridică şi se plimbă prin cameră cu mâinile la spate: De fapt ce interes am eu să-mi pun obrazul pentru amicul tău?

— Îţi spun imediat, zise, arţăgoasă, Milly, ridicându-se şi punându-şi, agresiv, mâinile în şolduri: Dacă afacerea Brabazon se ia la purecat mă voi duce martoră şi cine mă va împiedica să spun ce matrapazlâcuri ai învârtit cât ai fost secretara lui? Ce mai spui, domnişoară? Să te-aud!

— Dacă afacerea Brabazon se ia la purecat? întrebă foarte calm, Thalia. Vrei să spui că l-au prins?

— Da, astăzi, au pus mâna pe el. Parr l-a prins. Tocmai ieşeam de la poliţie şi i-am văzut pe amândoi. Am fost să văd ce bani poate să-mi lase Flush.

— Brabazon arestat! repetă Thalia la fel de liniştită. Sărmanul Brabazon!

Macroy o privi printre gene. Niciodată n-o putuse suferi pe Thalia, dar acum simţea că o urăşte de-a dreptul. Îi era şi frică de ea – avea ceva sinistru, ameninţător în firea ei rece.

— Am să fac tot ce pot pentru Flush, se hotărî deodată Thalia. Nu că m-aş teme de mărturia ta care ar fi mai neplăcută pentru tine decât pentru mine. Dar, aşa, fiindcă micul nemernic e nevinovat…

Macroy înghiţi în sec această caracterizare a iubitului ei.

— Vorbesc mâine cu Yale, reluă Thalia. Nu ştiu dacă va fi de folos, dar voi vorbi cu el deschis.

— Mulţumesc, zise, mai prietenoasă, Milly.

Thalia o pofti să-i vadă casa. Milly se lansă în exclamaţii admirative.

— Ce-i aici?

— Bucătăria, răspunse Thalia, fără să pară dispusă să i-o arate.

— Ai pe cineva? întrebă Milly şi, indiscretă, împinse uşa şi intră.

Bucătăria era mică şi pustie. Lumina era aprinsă. Thalia zâmbi observând decepţia fetei, dar veselia îi dispăru când Milly se îndreptă spre coşul de gunoi şi ridică dinăuntru o sticluţă.

— Ce-i asta? întrebă citind eticheta. Sticluţa era goală pe jumătate. Milly nu-i scoase dopul fiindcă se lămurise ce-i: cloroform şi eter, citi cu voce tare.

— Pentru ce ţi-a trebuit cloroformul?

Thalia îşi pierdu o clipă cumpătul, apoi izbucni în râs:

— Oh, Milly, când mă gândesc că bietul Flush e la închisoare trebuie să fac ceva ca să-mi alung gândurile negre. Aşa că miros eter!

— Eşti groaznică, Drummond, izbucni Milly trântind sticluţa pe masă. Sper să fii întrebată într-o bună dimineaţă dacă mai ai să le spui un ultim cuvânt prietenilor!

— Îngropaţi-mă alături de Flush!” asta voi cere!

Milly găsi replica potrivită abia când ajunse în Marilebone Road. Îşi dădu seama, totodată, că promisiunile Thaliei erau extrem de vagi.

27. Mama inspectorului Parr.

Jack Beardmore plecă la poliţie să-l vadă pe Parr îndată ce află de arestarea lui Brabazon. Acolo i se spuse că „destoinicul inspector” plecase acasă.

— Dacă e ceva important îl puteţi găsi în Stamford Avenue, unde locuieşte, domnule Beardmore, îl lămuri poliţistul de serviciu.

Interesul pentru „Cercul purpuriu” îl făcea să-l caute pe Parr. Yale îi spusese la telefon că Parr speră să afle dovezi zdrobitoare prin Brabazon. Nici nu-l văzuse încă pe bancher, dar va asista mâine la interogatoriu. Acum Yale era la teatru, aşa că Jack porni spre casă pe jos. Maşina o trimisese înainte, simţea nevoia de mişcare. O luă prin parc

să scurteze drumul. Se surprinse întrebându-se ce viaţă de familie o fi având Parr? Niciodată nu vorbea despre familia lui. Viaţa lui particulară era un secret la fel de mare ca şi cel al „cercului purpuriu”. Jack nu ştia unde-i Stamford Avenue. La un moment dat i se păru că aude paşi în urma lui. Se întoarse. Nu era fricos de felul lui şi în alte împrejurări nu s-ar fi sinchisit deloc. Jack iuţi paşii. Nu mai auzea nimic suspect, dar când se întoarse din nou i se păru că vede un bărbat strecurându-se prin iarbă. Jack se opri. Se opri şi celălalt. Situaţia începea să devină caraghioasă. Nu vedea de ce n-ar fi putut să fie un cetăţean inofensiv care se plimba, întâmplător, în acelaşi timp şi în acelaşi loc ca şi el. Din faţă se apropie un alt bărbat. După ţinută recunoscu poliţistul în patrulare. Spre surprinderea lui se simţi uşurat. Privi înapoi – nu mai era nimeni. Celălalt dispăruse. Fusese un ins mic de statură, poate vreun copil cerşetor care-l pândea să-i ceară câţiva centi. Oricât de caraghios ar fi, trebuia să recunoască bucuria pe care o simţea ieşind din parc în strada luminată. îl opri pe poliţist şi-i ceru lămuriri.

— Stamford Avenue? Luaţi omnibuzul de colo ori mai bine un taximetru, în zece minute ajungeţi.

Parr nu se va supăra că e deranjat acasă, la ora asta? Ce scuză să invoce? Se hotărî: opri o maşină şi în scurt timp se afla în faţa casei inspectorului Parr. Şovăi o vreme, apoi sună. Îi deschise chiar Parr. Faţa lui nu arăta nici bucurie, nici iritare. Vizita aceasta târzie nu-i făcea nici o impresie vizibilă.

— Poftește, domnule Beardmore. Tocmai luam masa. Dumneata ai mâncat?

— Fireşte. Nu te deranja, domnule Parr. Mă interesează arestarea lui Brabazon, de aceea am venit să te văd.

Inspectorul îl conduse spre sufragerie. Deodată se opri tresărind şi exclamă, aproape speriat: „Dumnezeule!” Jack nu înţelegea ce se putuse întâmpla:

— Te rog, aşteaptă-mă o clipă! Parr părea încurcat, lucru extrem de rar la el: Trebuie să-i spun mătuşii cine eşti.

Primim atât de rar vizite. Eu sunt văduv şi mătuşa se ocupă de gospodărie.

Dispăru în sufragerie închizând uşa după el. Jack rămase încurcat în mijlocul coridorului. Parr reveni curând:

— Pofteşte şi iartă-mă că te-am făcut să aştepţi.

Camera era bine şi cu gust aranjată. Jack se mustră în gând că se aşteptase la altceva. Mătuşa lui Parr era o bătrânică distratră care părea să-i dea mult de furcă. Îi urmărea mişcările prin odaie iar când începu să spună ceva o întrerupse, politicos dar hotărât. Mâncarea inspectorului se afla pe o tavă.

— Scuză dezordinea de la noi, domnule… spuse bătrâna doamnă.

— Beardmore, se prezentă Jack.

— Tot n-o să-l ţină minte, şopti Parr.

— Eu nu-s aşa de pricepută gospodină ca mama, mai zise mătuşa.

— Sigur că nu, o întrerupse Parr. E cam distratră, îi şopti lui Jack. Ei, domnule Beardmore, ce vrei să ştii?

— Crezi că arestarea lui Brabazon ne va fi de folos în afacerea asta încâlcită? întrebă cu un zâmbet de scuză Jack.

— Nu ştiu. Este posibil. Am lăsat pe unul dintre oamenii mei de pază lângă celulă şi i-am interzis să intre la Brabazon.

— Te gândeşti la otrăvirea marinarului Sibly?

— Da. Nu ţi se pare că a fost una dintre cele mai misterioase crime?

Parr vorbea calm dar avea o lumină jucăuşă în ochi, pe care Jack o interceptă.

— Îţi vine să râzi! De ce? A fost într-adevăr misterioasă! Nu crezi şi dumneata la fel?

— O, ba da, confirmă inspectorul. Oricum, sunt sigur că otrăvirea lui Sibly ne va fi de mai mare folos ca arestarea lui Brabazon în dosarul „Cercului purpuriu”.

— Nu mai tot vorbiţi despre crime şi criminali, se agită bătrâna. John, mă calci pe nervi. Mamei îi plac chestiile

astea, dar…

— Ai dreptate, mătuşico. Iartă-mă, spuse Parr grăbit.

Mătuşa părăsi încăperea. Curiozitatea lui Jack era mai puternică decât buna creştere.

— Mama pare să fie exemplară! zise Jack râzând, dar cu teama de a nu face o gafă.

— Da, a fost exemplară. Momentan nu e aici.

— E vorba despre mama dumitale, Parr?

— Nu, despre bunica, zise acesta, iar Jack rămase perplex.

28. O împuşcătură în noapte.

Inspectorul părea să aibă vreo cincizeci de ani. Jack socoti câţi ani ar avea această minunată bunică interesată de crime şi în stare să ţină gospodăria.

— Trebuie să fie grozavă bătrâna doamnă, zise Jack. O interesează şi „Cercul purpuriu”?

— Dacă o interesează? zise Parr râzând. Dacă ar avea puterea mea, banda ar fi încă în această seară la poliţie, după gratii. Cum stau lucrurile, însă, nu e cazul!

Jack simţi o oarecare dezordine în cameră fără să-şi explice din ce pricină avea această impresie. Nici nu avu timp să se gândească prea mult fiindcă Parr era în vervă. Avea chef de vorbă şi îi povesti şi despre necazurile lui cu şeful.

— E normal să fie iritat de aceste crime în lanţ, spuse Parr. N-am mai apucat aşa ceva de pe vremea lui „Jack Spintecătorul”. O oroare! „Cercul purpuriu” este singura organizaţie criminală care ne-a dat de lucru de atunci încoace. Bandele de spărgători sunt şubrede fiindcă se bazează pe onorarea membrilor săi, ceea ce nu prea există. Cât despre „Cercul purpuriu”, pare mai degrabă să fie o singură persoană, un ins care n-are încredere în nimeni. Lucrează în aşa fel încât nu poate fi trădat fiindcă nu are cine s-o facă. Nici măcar membrii cei mai mărunţi nu se cunosc între ei şi, deci, nu se pot trăda. Sunt convins că nu se cunosc nici după nume, nici din vedere.

Parr îi povesti despre tot felul de cazuri care de care mai interesante, până se făcu douăsprezece. Jack se ridică, în sfârşit, şi-şi luă rămas bun.

— Te însoţesc până la poştă. Eşti cu maşina?

— Nu, am venit cu un taximetru, răspunse Jack.

— Mi s-a părut că aud o maşină. Sunt destul de rare pe strada asta. Poate fi vreun doctor chemat la vreun pacient.

Deschise poarta. Era într-adevăr o maşină oprită la câţiva paşi. Cred că pe asta am auzit-o, zise Parr ieşind în stradă. În clipa următoare se auzi o detunătură puternică. Parr se prăbuşi în braţele lui Jack care era în spatele său. Maşina demară şi porni cu toată viteza, dispărând în noapte, cu farurile stinse. Apărură oameni pe la ferestre şi în porţi. Veni în fugă şi un poliţist. Parr fu dus în sufragerie. Mătuşa se culcase deja şi nu părea să fi auzit zgomotul.

Parr deschise ochii.

— Afurisită întâmplare, se strâmbă el de durere. Îşi pipăi vesta şi extrase o bucăţică turtită de metal: Bine că n-a avut un automat. Văzu privirea mirată a lui Jack şi rânji: După câte ştiu, suntem trei cu vestă de zale – eu, „Cercul purpuriu” şi, se pare, Thalia Drummond!

Un timp tăcu. Apoi îl rugă pe Jack:

— Cheamă-l la telefon pe Yale şi spune-i ce s-a întâmplat. Cred că o să-l intereseze.

O jumătate de oră mai târziu Yale fu acolo:

— Nu vreau să fiu nepoliticos, zise el după ce ascultă istoria, dar eşti ultima persoană la care m-aş fi aşteptat să fie împuşcată!

— Mulţumesc! zise Parr, tamponându-şi uşor rana.

— Nu mă refer la prestigiul dumitale, nicidecum! însă nu credeam că vor avea curaj să sfideze poliţia. Se încruntă şi continuă ca pentru sine: Nu înţeleg de ce m-a întrebat azi dimineaţă Thalia Drummond adresa dumitale. Ştiu că nu-i trecută în anuar şi nici în cartea de telefon.

— Ce i-ai spus?

— Am răspuns evaziv, însă, acum îmi dau seama că nu era nici o problemă pentru ea s-o caute în agenda mea de pe birou.

Jack oftă mâhnit:

— Nu cumva crezi, domnule Yale, că Thalia ar putea fi autoarea atentatului? Ar fi ridicol. O, ştiu ce vrei să zici – e imorală, a făcut tot felul de mici delicte, dar nu înseamnă că e şi criminală!

— Ai dreptate, recunoscu Yale. Mai ales că vreau să-i dau ocazia să se îndrepte. Trebuie să-i acord mai mult credit. De altfel, Parr, chiar vroiam să-ţi vorbesc. Ce zici de această obrăznicie? zise el scoţând din buzunar un cartonaş şi aşezându-l pe masă, în faţa inspectorului.

— Când l-ai primit?

— Era în cutia de poştă. Ciudat e că l-am descoperit abia când am ieşit să vin încoace. Trebuie să recunoşti că le întrece pe toate!

Cartonul avea semnul de acum familiar: un cerc roşu. Jack simţi un fior numai privindu-l. Textul suna aşa: „Dumneata lucrezi de partea celor care pierd. Lucrează pentru noi şi vei fi răsplătit înzecit. Dacă nu te astâmperi vei muri în cea de-a patra zi a lunii viitoare”.

— Îţi mai dă vreo zece zile! murmură Parr, palid şi din cauza rănii.

— Evident, nu iau în seamă ameninţarea, însă sunt nevoit să admit că au puteri supranaturale. Cel puţin după întâmplarea din biroul meu.

— Zece zile! repetă inspectorul. Ţi-ai făcut vreun program pentru atunci? În mod normal, unde ar urma să fii în patru?

— Ciudat că mă întrebi. Plănuiesc să merg la Deal, la pescuit. Un prieten mi-a împrumutat o barcă cu motor şi aveam de gând să-mi petrec noaptea pe canal. Am făcut, deja, toate pregătirile pentru excursia asta.

— Treaba dumitale ce pregătiri ai făcut, dar e sigur că nu vei pleca singur. Acum, poţi pleca, adăugă Parr. Mulţumeşte cerului că mătuşa doarme şi mama nu-i aici.

Ultimele cuvinte fură adresate, cu un zâmbet cu subînţeles, lui Jack.

29. Cercul purpuriu.

Harvey Froyant se lăuda că nu are încredere în nimeni. Până la un punct avea încredere în avocatul lui, numai că acesta era în relaţie cu tot felul de oameni dubioşi şi, deci, se păstra rezervat şi faţă de el.

La două zile după atentatul asupra lui Parr, micul avocat se prezentă, tremurând de emoţie, la clientul său. Dăduse de urma uneia dintre bancnotele pe care „Cercul purpuriu” le luase de la Brabazon.

— Acum avem o pistă bună, îl asigură pe Froyant. În curând voi da de cel de la care a plecat bancnota.

Froyant nu voia să lase mai departe afacerea pe mâinile acestui om. Firma Heggitt îşi încheiase, din punctul lui de vedere, misiunea. Mai departe se va ocupa el. Îl făcu şi pe avocat să înţeleagă ce intenţii are.

— Regret că nu mă laşi să continui, zise Heggitt dezamăgit. Am lucrat personal la treaba asta şi nu mai sunt decât câţiva paşi.

Froyant ştia asta. Jack avusese dreptate zicând că acest om nu va renunţa la bani cu una cu două. Pierderea lor îl chinuia şi-l făcea să născocească tot felul de planuri de recuperare. Nu dormea noaptea, dimineaţa se trezea disperat. Acum, că terenul era pregătit, putea duce singur urmărirea la bun sfârşit. Averea şi-a început-o cumpărând şi vânzând terenuri pe toate continentele. A început aproape fără capital iar acum avea milioane. Nu le-a făcut stând în birou şi bizuindu-se pe alţii, ci lucrând din greu: voiaje lungi, cercetări epuizante, indiscreţii, riscuri toate au fost necesare. Aşa că, şi de data asta, se puse cu râvnă pe treabă. Parr şi Yale nu aveau habar de planurile lui…

A găsit urma bancnotei în trei locuri. Mai întâi la o casă de schimb pe chei, apoi într-o agenţie de voiaj şi, în fine, la o bancă. Spre norocul lui era filiala unei bănci cu care lucra el însuşi. Trei zile scotoci prin registre. Nu-i ajungea să ştie

cine a fost primul schimbător. Directorul băncii nu ştia ce caută de fapt Froyant şi nici împotriva cui erau îndreptate cercetările.

Într-o dimineaţă Froyant plecă în Franţa. La Paris făcu o escală de numai două ore şi porni spre sud. La 9 dimineaţa se afla la Toulouse. Şi avu noroc. Unul dintre funcţionarii înalţi ai primăriei fusese, pe vremuri, agentul său în afaceri cu terenuri. Monsieur Brassard îl primi, aşadar, bine. Sigur, şi din cauza unei afaceri pe care o puseseră la cale şi din care avea să iasă un câştig bun. Când află, însă, scopul vizitei lui Froyant, entuziasmul îi scăzu brusc.

— Nu mă ocup cu asemenea lucruri, Froyant. Deşi sunt avocat, nu m-am băgat în afaceri penale. Mângâindu-şi barba lungă, adăugă: De Marl îmi aduc aminte. Marl şi încă unul, un englez parcă.

— Nu cumva Lightman?

— Ba da, ăsta-i ticălosul. Dumnezeule! Da! zise scârbit. Ce poveste. Nişte lichele! Unul dintre ei l-a împuşcat pe casierul băncii din Nâmes. Au mai fost câteva crime aici la Toulouse în care au fost amestecate şi numele lor. Şi pe urmă incidentul ăla teribil!

— Ce incident? întrebă, curios, Froyant.

— Când Lightman a fost dus la eşafod. Cred că de vină a fost băutura, călăii erau morţi de beţi. Ghilotina n-a funcţionat. A căzut o dată, de două ori. Abia i-a atins gâtul. Mulţimea s-a înfuriat, ştii că francezii se aprind repede, aşa că l-au condus pe condamnat înapoi în temniţă. Da, da, „Cercul purpuriu” a scăpat de ghilotină.

Froyant scăpă ceaşca de cafea din mână şi sări ca ars:

— Cine? strigă el.

Brassard se uită la el cu gura căscată:

— Ce ai, dom’le? întrebă, privind cu reproş covorul pătat.

— Cercul purpuriu”! Despre ce vorbeşti! se bâlbâi de emoţie Froyant.

— Aşa îl chema pe Lightman, răspunse Brassard, tot mai mirat de efectul vorbelor sale. Asta era porecla lui.

Secretarul meu ştie mai multe despre asta. Stai să-l chem.

Sună şi apăru un bărbat în vârstă.

— Jules, îţi mai aminteşti de „Cercul purpuriu”?

— Cum să nu, domnule. Chiar foarte bine. Am fost de faţă la execuţie. A fost teribil, gesticulă el convingător.

— De ce i se spunea „Cercul purpuriu”?

— Din pricina unui semn. Avea un cerc roşu în jurul gâtului şi încă înainte de execuţie toată lumea vorbea că nu-l poate atinge nici un cuţit. Un fel de semn miraculos. Din naştere cred. Mulţi gură-cască din apropierea eşafodului preziceau că nu va avea loc nici o execuţie, că Lightman e fermecat. Ar fi fost mai corect, după părerea mea, domnule, dacă s-ar fi spus că atât de beţi vor fi călăii încât nu vor fi în stare să fixeze ca lumea ghilotina.

Froyant asculta agitat. Adevărul ieşea, încetul cu încetul, la iveală. Lucrurile se limpezeau.

— Ce s-a întâmplat cu „Cercul purpuriu”?

— Nu ştiu, dădu din umeri Jules. A fost deportat pe o insulă. În schimb, Marl a scăpat fiindcă a acceptat să fie martorul procurorului. Am auzit că Lightman ar fi evadat nu demult. Nu ştiu dacă e adevărat.

Froyant avea motive să creadă că e adevărat. Restul zilei şi-l petrecu scotocind mai departe prin hârţoage. Făcu apoi o vizită procurorului şi directorului închisorii. La acesta din urmă cercetă un teanc de fotografii. Froyant se culcă în seara aceea complet satisfăcut. Izbutise acolo unde cea mai destoinică poliţie a eşuat. Pentru el „Secretul Cercului purpuriu” încetase a fi un secret.

30. Froyant e silit să tacă.

Viaţa lui Froyant în Franţa n-a trecut neobservată. Derrick Yale şi Parr ştiau că e plecat. Ştia şi „Cercul purpuriu”, dacă telegrama Thaliei a ajuns la destinaţie. Tocmai aceste telegrame ale Thaliei au fost motivul vizitei la Poliţie a lui Yale în seara revenirii triumfătoare a lui Froyant din Franţa. Când Parr intră în biroul lui îl găsi distrând un grup de poliţişti cu ciudatele lui însuşiri. Cu un inel al unui inspector

în palmă fu în stare să povestească nu numai istoria inelului cu pricina, ci şi o mică întâmplare secretă din viaţa posesorului. Un curier îi aduse lui Parr un plic sigilat. Acesta îl depuse în palma întinsă a lui Yale, râzând:

— Spune-mi de la cine e?

— De la un tip scund, cu barbă galbenă. Vorbeşte pe nas şi are o prăvălie, recită, râzând la rândul lui Yale. Numai că asta nu e psihometrie. Absolut întâmplător ştiu că plicul e de la Johnson din Mildreed Street.

Inspectorul rămase perplex. După ce ieşiră ceilalţi, Yale îi dezlegă misterul:

— Am aflat că ştii adresa unde sunt expediate toate comunicatele pentru „Cercul purpuriu”. Eu o ştiam de mult şi citisem toate ştirile primite de acesta. Domnul Johnson mi-a spus că ai ajuns cu cercetările până la el. L-am rugat să-ţi dea toate lămuririle.

— Aşadar, ai ştiut tot timpul?! întrebă Parr, răguşit de mirare.

— Da. Ştiam că toate scrisorile mergeau pe adresa unei mici agenţii de anunţuri şi că în fiecare zi venea un băieţaş să le ridice. E umilitor că trebuie să recunosc că n-am fost în stare să descopăr cine îi golea buzunarele!

— Îi golea buzunarele? se miră iar Parr spre amuzamentul lui Yale.

— Cum ai auzit! Băiatul avea ordin să pună mesajul în buzunar şi să se ducă în Hugh-Street unde este întotdeauna aglomeraţie. Ei bine, cineva îi golea la un moment dat buzunarul fără ca băiatul să-şi dea seama!

— Eşti grozav! Şi ce ai mai descoperit?

— Ceea ce am bănuit mereu: că Thalia e în legătură cu „Cercul purpuriu” şi îl informează despre tot ce se întâmplă.

— Şi acum ce ai de gând?

— Ţi-am spus că ea ne va conduce la ţintă. Mai devreme sau mai târziu prezicerea mea se va împlini. Sunt deja două luni de când l-am convins pe prietenul meu de la agenţie să-

mi dea mie întâi să citesc toate mesajele. Am pus la bătaie o artilerie întreagă de argumente până l-am înduplecat să consimtă la această mică înşelăciune. E un om cinstit. Nu ştiu dacă ai observat că oamenii cei mai cinstiţi sunt gata să comită cele mai teribile înşelătorii dacă li se spune că sunt pentru o cauză dreaptă. Mi-am permis a-i da să înţeleagă că sunt de la poliţie. Sper că n-ai nimic împotrivă.

— Nu de puţine ori m-am gândit că n-ar fi rău să chiar fii „de la poliţie”. Va să zică Thalia Drummond e amestecată?

— O ţin mai departe la mine. Cu cât e mai aproape, cu atât e mai puţin periculoasă.

— Ce a căutat Froyant în Franţa?

— Nu ştiu exact. Probabil vreo nouă afacere. Ştii că o treime din viile din Champagne sunt ale lui, nu?

— Da, răspunse scurt Parr.

Tăcură o vreme amândoi, fiecare cu gândurile sale. Parr tot se mai întreba ce-o fi făcut Froyant la Toulouse.

— De unde ştiai că a fost la Toulouse? întrebă Yale.

Întrebarea venise pe neaşteptate, în continuarea gândurilor lui Parr şi acesta tresări violent:

— Pentru Dumnezeu! Şi gândurile le citeşti?

— Uneori, răspunse serios Yale. Eu credeam că a fost la Paris.

— A fost la Toulouse, întări scurt inspectorul fără altă explicaţie.

Era încă tulburat de felul în care Yale îi citise gândurile – asta i se părea cea mai stranie dintre însuşiri. Era aproape speriat.

Sună telefonul. Era Froyant:

— Parr? Aş vrea să veniţi imediat până la mine. Dumneata şi Yale. Trebuie să vă comunic ceva extrem de important.

Parr aşează încet telefonul în furcă.

— Ce naiba o fi aflat? se întrebă Parr.

În ochii lui Yale zări o luminiţă ciudată.

Thalia Drummond isprăvise cu masa şi cosea nişte ciorapi. Ocupaţia ei de căpetenie era, însă, să-şi alunge gândurile în

legătură cu Jack. Erau momente când amintirea tânărului era o adevărată tortură. Singurătatea şi liniştea făceau gândurile acestea şi mai acute. Puse lucrul deoparte şi căută ceva mai captivant de făcut. Tocmai atunci se auzi soneria de la intrare. Era un comisionar care îi adusese un pachet de mărimea unei cutii de pantofi. Adresa era scrisă cu cerneală, cu litere de tipar. Inima începu să-i bată mai puternic la vederea expeditorului.

Se retrase în dormitor şi desfăcu pachetul. Deasupra era o scrisoare de la „Cercul purpuriu” cu următorul text: „Cunoşti casa lui Froyant. Din grădină există o intrare spre camera blindată de sub biroul lui. Du-te acolo la ora nouă şi ia cu dumneata şi conţinutul acestei cutii. Aşteaptă acolo până la noi instrucţiuni.”

În cutie se afla o mănuşă mare, bărbătească, până la cot, pentru mâna stângă şi un cuţit lung, ascuţit, cu mâner lat. Îi încercă tăişul. Era brici. Privi multă vreme îngândurată aceste obiecte. Se sculă în cele din urmă şi încercă un număr de telefon. De la Centrală i se spuse că nu răspunde nimeni.

La ora nouă… Era opt… nu avea vreme de pierdut. Puse mănuşa şi cuţitul într-o geantă de piele, îşi îmbrăcă paltonul şi ieşi.

Peste o jumătate de ceas, Yale şi Parr urcau scările casei lui Froyant. Îi primi un servitor. Yale remarcă lumina puternică din hol. De altfel şi pe scări ardeau toate lămpile, lucru ciudat dacă avea în vedere zgârcenia lui Froyant. De obicei casa era scufundată în întuneric. Biblioteca se afla imediat lângă intrare. Şi ea era luminată ca ziua. Harvey Froyant şedea la birou cu un zâmbet pe buze. Deşi evident obosit, toate gesturile lui arătau o mare satisfacţie.

— Domnilor, începu el vesel, vă voi spune ceva ce vă va mira şi amuza în acelaşi timp. Frecându-şi mâinile, se întoarse spre dolofanul inspector: L-am anunţat telefonic pe comisarul general că vă aflaţi aici. Să nu vi se întâmple ceva când părăsiţi casa. E un secret primejdios. Şi-acum,

domnilor, faceţi-vă comozi. Povestea pe care vreau să v-o spun e destul de lungă.

Sună telefonul. Yale şi Parr urmăriseră convorbirea.

— Da, da, colonele. Am de făcut o declaraţie extrem de importanţă. Pot să sun peste câteva minute? Foarte bine.

Închise telefonul şi, încruntat, se adresă celor doi.

— Cred că-l voi suna chiar acum, dacă nu aveţi nimic împotrivă să treceţi în camera alăturată şi să închideţi uşa. Nu vreau să stric surpriza pe care v-am pregătit-o.

— Se înţelege, fu de acord Parr părăsind odaia.

Yale ezita.

— Convorbirea va fi în legătură cu „Cercul purpuriu”?

— Vei afla mai târziu, zise Froyant… Mai ai răbdare. Cinci minute şi vei avea cea mai mare surpriză din viaţa dumitale.

Yale râse. Se auzi şi râsul lui Parr de alături.

— E greu să mă surprindă ceva, zise Yale ieşind. Cu mâna pe clanţă mai adăugă: Pe urmă o să-ţi povestesc eu ceva despre tânăra noastră prietenă, Thalia Drummond. Ştiu că fata nu te interesează, dar istorioara va fi la fel de surprinzătoare ca a dumitale.

Parr privea din prag şi avu impresia că Froyant bolborosea ceva cu totul nepoliticos la adresa Thaliei.

Yale închise încet uşa.

— Aş vrea să ştiu, Parr, despre ce surpriză e vorba şi ce naiba are de vorbit cu colonelul?

În salon era foarte multă lumină, ca, de altfel, în toată casa.

— Ce se întâmplă, Steeve? se adresă Yale servitorului pe care îl cunoştea.

— E o ciudăţenie, domnule, recunoscu impozantul servitor. Domnul Froyant nu e prea risipitor. Astăzi mi-a spus că nu vrea să se expună deloc. N-am înţeles ce vroia să zică. Găsesc la fel de ciudat şi faptul că are două revolvere încărcate în buzunar. Domnul Froyant are oroare de arme.

— De unde ştii că are revolvere? întrebă Parr.

— Eu le-am încărcat, domnule, răspunse servitorul. Am făcut armata la cavalerie şi mă pricep să mânuiesc armele. Unul dintre revolvere e, de altfel, al meu.

Yale fluieră de surpriză şi uitându-se la Parr zise:

— Am impresia că nu numai că-l cunoaşte pe „Cercul purpuriu”, dar îi chiar aşteaptă vizita. Ai ceva oameni prin preajmă?

— Da, pe stradă. Le-am spus să stea pe aproape pentru orice eventualitate.

Vocea lui Froyant vorbind la telefon nu se putea auzi din cauza zidurilor groase. Casa era masivă. După o jumătate de ceas Yale îşi pierdu răbdarea.

— Steeve, du-te şi-l întreabă pe stăpânul dumitale dacă nu are nevoie de noi!

— Îmi pare rău, domnule, dar n-am voie să-l deranjez. Niciunul dintre noi nu poate intra dacă nu e sunat. Puteţi să mergeţi dumneavoastră.

Parr a deschis uşa. Lămpile ardeau. Froyant era prăbuşit într-un fotoliu. Parr înţelese imediat că e mort. În partea stângă a pieptului se vedea mânerul lat al unui cuţit. Pe masa stropită cu sânge se vedea o mănuşă bărbătească, mare. La strigătul de groază al lui Parr, Yale se repezi în încăpere. Inspectorul era palid de oroare. Priviră amândoi împietriţi de surpriză.

În fine, Parr îşi veni în fire.

— Cheamă-i pe oamenii mei. Să nu părăsească nimeni casa. Spune lui Steeve să adune tot personalul în bucătărie.

Cercetă cu de-amănuntul camera. La ferestrele mari ce dădeau spre grădină atârnau perdele grele de pluş. Le dădu deoparte. Jaluzelele erau trase.

Cum a fost omorât Harvey Froyant?

Biroul se afla în faţa căminului. Era mai îngust decât unul obişnuit. Froyant lucra însă cu plăcere la el. Din ce parte o fi venit asasinul? Prin spate? Cuţitul era împlântat de sus în jos. Probabil că atentatorul s-a apropiat pe neobservate. La

ce folosea mănuşa? Parr o ridică – era o mănuşă de care poartă de obicei şoferii, mare şi urâtă.

Telefonă comisarului de poliţie. Acesta era în aşteptarea telefonului lui Froyant.

— Va să zică n-aţi vorbit?

— Nu. Dar ce s-a întâmplat?

Parr îi povesti pe scurt întâmplarea şi înghiţi fără să crâcnească înjurăturile şefului său.

Trecu în hol. Acolo îl aşteptau oamenii lui. Organiză percheziţionarea amănunţită a casei. Reveni, apoi, la Yale care-l aştepta curios şi nerăbdător:

— Ei?

— Nimic. Nici un suspect printre cei prezenţi. Cum a intrat, totuşi, asasinul?

— Poate, o trapă în podea? sugeră Yale.

— Casele din West-End n-au trape, declară Parr.

Însă o cercetare mai atentă avu un rezultat surprinzător. Era într-adevăr, sub covor, o trapă. Steeve povesti că în timpul războiului, de teama bombardamentelor, Froyant a construit un adăpost blindat sub birou, în pivniţă. Se ajunge acolo prin această trapă.

Parr coborî precaut. Ajunse într-un fel de celulă cu o uşă încuiată. Cu cheia găsită în buzunarul lui Froyant o deschise. Urma a doua uşă, de oţel, care dădea în grădină.

— Nimic mai uşor decât să pătrunzi în casă prin uşa aceasta din grădină, zise Yale care coborâse şi el. Sunt convins că asasinul a intrat pe aici.

Cu o lanternă lumină podeaua adăpostului. Se lăsă în genunchi:

— Aici e o urmă proaspătă. De femeie! exclamă el surprins.

Parr se uită şi el. Nu era nici o îndoială. Era o urmă proaspătă!

— Dumnezeule! Ce plan infernal! exclamă Yale aproape îngrozit. Recunoscuse urma Thaliei Drummond.

31. Thalia răspunde la întrebări.

Derrick Yale stătea aplecat deasupra unui ziar. Răsfoise deja o duzină.

— Sub ochii poliţiei”, citi el titlurile. „Neputinţa inspectorului”. Presa nu are nici un cuvânt bun despre bietul Parr şi totuşi i-a fost absolut imposibil să împiedice crima. Tot aşa cum mi-a fost mie sau dumitale, Thalia Drummond.

Thalia părea obosită în dimineaţa asta. Avea cearcăne adânci, faţa trasă. Nimic din veselia ei obişnuită.

— Cine se ocupă cu meseria asta trebuie să se aştepte la neplăceri. Poliţiei nu-i pot merge toate după plac, zise liniştită Thalia.

Yale o privi curios:

— Nu prea admiri metodele poliţiei, aşa-i?

— Nu prea, admise Thalia sortând corespondenţa. N-am pentru ce să-i dau certificat de capacitate!

Yale râse:

— Eşti o fată ciudată! Îmi vine să cred, uneori, că nu ştii ce-i aceea milă… Dumneata ai lucrat şi pentru Froyant, nu?

— Da, răspunse ea scurt.

— Ai locuit în casa lui?

Thalia amână răspunsul privindu-l în ochi:

— Da, am locuit o vreme acolo. De ce întrebarea asta?

— Mă gândeam că poate ştiai şi de adăpostul subteran.

— Bineînţeles că ştiam. Bietul Froyant se lăuda la toată lumea cu soliditatea lui. Mi-a spus de câteva ori şi cât l-a costat, adăugă fata, râzând.

— Unde ţinea cheia?

— Pe birou. Vrei, poate, să sugerezi că puteam ajunge la ea şi că, prin urmare, sunt complice la crima de aseară?

— Nu vreau să zic nimic, domnişoară, zâmbi Yale. Ştiu că dumneata cunoşti mai bine ca oricare altul casa şi întreb pur şi simplu. Crezi că putea fi ridicată trapa fără zgomot?

— Cu siguranţă, răspunse ea. Se manevrează prin contrabalans. Răspunzi dumneata la vreuna dintre scrisori?

Yale dădu teancul de scrisori deoparte cu mâna:

— Cum ţi-ai petrecut timpul aseară, domnişoară Thalia?

Întrebarea era mai personală decât cele de până acum.

— Am fost acasă, răspunse Thalia, ducându-şi mâinile la spate cu un gest pe care Yale i-l cunoştea deja.

— Toată seara?

Ea tăcu.

— E adevărat că pe la opt şi jumătate ai ieşit să duci un pachet?

Thalia tot nu răspunse.

— Unul dintre oamenii mei te-a văzut întâmplător şi apoi te-a pierdut din vedere. Unde ţi-ai petrecut seara? Ai ajuns acasă abia pe la unsprezece.

— Am făcut o plimbare, răspunse Thalia cu răceală. Dacă-mi dai o hartă a Londrei îţi arăt pe unde m-am plimbat.

— Dar dacă o parte din drum e cunoscut deja?

Thalia îl privi cu ochii mijiţi.

— Perfect! Înseamnă că voi fi scutită de o parte din răspuns.

Yale se aplecă peste masă:

— Acum, te rog să mă asculţi. Sunt absolut convins că în sufletul dumitale nu eşti o ucigaşă. Văd că te cutremură acest cuvânt oribil. Însă sunt câteva momente, în mişcările dumitale de ieri, foarte suspecte. Încă nu i le-am comunicat lui Parr.

— M-am obişnuit să fiu bănuită, spuse Thalia. Dacă ştii deja aşa de multe nici nu mai am ce povesti.

Yale nu se putea împiedica să nu-i admire calmul. Zise, ridicând din umeri:

— De altminteri, nici nu are importanţă unde ai fost.

— Sunt aproape de aceeaşi părere, spuse Thalia batjocoritor şi se instală la maşina de scris punând capăt discuţiei.

„Ciudată fiinţă”, îşi zise Yale. În general, nu-l prea interesau femeile. Thalia, însă, era cu totul neobişnuită. Frumuseţea ei nu-l impresiona. Ştia că e frumoasă, tot aşa

cum ştia că uşa biroului e vopsită brun şi că moneda de un penny e roşcată.

Luă ziarul şi citi articolul despre incompetenţa poliţiei. Curând apăru Parr. Era agitat şi se trânti pe un scaun.

— Comisarul mi-a cerut să-mi dau demisia, zise vesel, spre mirarea celuilalt. Nu mă supără deloc. Aveam de gând s-o fac încă de acum trei ani, de când am primit moştenirea de la fratele meu.

Yale aflase că Parr e un om bogat.

— Ce vei face? îl întrebă.

— Dacă autorităţile îţi cer demisia, ţi-o dai. Ce altceva poţi face? Nu voi pleca, însă, decât la sfârşitul lunii viitoare. Trebuie să aştept să văd ce ţi se întâmplă şi dumitale.

— Mie? se miră Derrick. Ah! Te referi la ameninţarea cu moartea? Chiar aşa! Nu mai am de trăit decât două-trei zile, zise ironic, privind în calendar. N-are rost să mai aştepţi!... Dar să vorbim serios – de ce să-ţi dai demisia? Nu vrei să vorbesc eu cu comisarul?

— Nici vorbă. Nici nu te-ar lua în seamă. Iar afacerea „Cercului purpuriu” n-o las din mână, oricum, până la demisie. Comisarul a fost de acord. Datorită dumitale!

— Mie?

— Da, râse rotofeiul de inspector. I-am spus că viaţa dumitale e atât de valoroasă încât e absolut necesar să mă îngrijesc să treci peste data fatală!

În acest moment apăru Thalia cu nişte scrisori:

— Bună dimineaţa, domnişoară Drummond!

— Am citit despre dumneata în ziar, zise Thalia. Mâine-poimâine eşti o personalitate de rangul unu.

— Ce nu face omul pentru puţină reclamă, murmură inspectorul, deloc supărat. În schimb, numele dumitale nu l-am mai văzut demult.

Aluzia la povestea cu furtul părea să-l distreze.

— Toate la timpul lor, zise Thalia. Ce noutăţi mai aveţi despre „Cercul purpuriu”?

— Cea mai nouă ştire, zise Parr liniştit, este că toată corespondenţa trimisă lui la agenţia din Mildreed Street trebuie trimisă acum în altă parte.

Observă schimbarea ei la faţă. Un singur moment, dar Parr era satisfăcut pe deplin.

— Nu cumva oamenii Cercului îşi deschid birouri în City? îşi regăsi stăpânirea de sine Thalia. Nu înţeleg, de altfel, de ce n-ar face-o. Oricum, fac tot ce doresc. Ar putea deschide o agenţie mare, cu reclamă luminoasă, poate reuşeşte s-o vadă şi poliţia!

— Sarcasmul la o tânără domnişoară nu e doar nepotrivit ci şi necuviincios! o mustră Parr.

Yale urmărea surâzând această discuţie. Dacă Thalia îl uimea uneori, trebuia să recunoască, erau momente când şi Parr îl uimea. Putea fi atât de răutăcios.

— Unde ai fost aseară, domnişoară Drummond? întrebă Parr privind în pământ.

— În pat, visam!

— Probabil eşti somnambulă, altfel nu-mi explic ce făceai pe la nouă şi jumătate în spatele casei lui Froyant.

— Asta e, va să zică? Ai găsit delicatele mele urme în grădină? La asta făcea aluzie şi domnul Yale adineauri. Nu, domnule inspector, nu sunt somnambulă. M-am plimbat prin parc. Îmi place singurătatea.

Parr privea covorul cu mare atenţie.

— Delicată domnişoară, dacă te mai plimbi prin parc păstrează distanţa cuvenită între dumneata şi Jack Beardmore. Ultima dată când l-ai urmărit l-ai cam speriat!

De data asta nimerise ţinta. Thalia roşi şi încruntă sprâncenele.

— Domnul Beardmore nu se sperie aşa de uşor şi apoi… şi apoi…

Se întoarse şi ieşi repede din cameră. Când Parr plecă trecând prin biroul ei, Thalia îl privi supărată:

— Sunt momente când te urăsc sincer, domnule inspector! zise ea furioasă.

— Mă uimeşti, zise el calm.

32. O excursie la ţară.

Poliţia trecea prin momente grele. Coloane întregi prin ziare scriau despre ultima tragedie pusă în seama „Cercului purpuriu”, se făceau interpelări în parlament, se ţineau conferinţe cu uşile închise, iar Parr era întâmpinat cu nedisimulată răceală. Liste ale crimelor Cercului apăruseră în mai toate ziarele. Se făceau comentarii aspre la adresa lui Parr, cel însărcinat cu rezolvarea cazului. Parr ceru învoire pentru a face nişte cercetări în Franţa. Abia plecat, se discuta înlocuirea lui. Nu avea în conducerea poliţiei decât un singur susţinător, pe colonelul Morton, comisarul şef. Morton îl sprijinea din răsputeri deşi ştia că e în van. Yale trecu şi el pe la şefi şi preciză unele detalii în legătură cu mersul anchetei, sperând să-şi reabiliteze prietenul.

— Eram şi eu acolo, cu datoria de a-l apăra pe Froyant, numai aşa se explică scăderea vigilenţei lui Parr. Am şi eu o parte de vină, insista Yale.

— Nu vreau să te jignesc, domnule Yale, zise comisarul, lăsându-se pe spate în fotoliul adânc, însă acţiunile dumitale nu sunt oficiale şi nu cred că-l poţi ajuta pe Parr în vreun fel. A avut destule ocazii să-şi dovedească destoinicia şi le-a ratat pe toate.

Yale se pregăti să plece, dezamăgit. Comisarul îl mai reţinu cu o întrebare:

— Dumneata ne poţi da desluşirile necesare în legătură cu omul care l-a ucis pe James Beardmore. Ţi-l aminteşti pe Sibly, marinarul?

— Desigur, zise Yale aşezându-se din nou.

— Cine mai era în celulă când l-ai interogat?

— Eu, Parr şi un stenograf.

— Bărbat sau femeie?

— Bărbat. Cred că era din serviciul poliţiei. Nimeni altcineva. Gardianul a intrat o dată sau de două ori. A adus apa în care a fost pusă la un moment dat otrava.

Comisarul scoase dintr-un dosar o coală de hârtie.

— Asta-i declaraţia gardianului. O să sar introducerea. Iată ce spune: „Deţinutul şedea pe pat. Domnul Parr stătea în faţa lui, iar domnul Yale cu spatele la uşa celulei, care era deschisă. De la robinet am umplut un pahar pe care l-am lăsat puţin jos până m-am dus în altă celulă, unde am fost chemat. După câte ştiu era imposibil să se întâmple ceva cu paharul între timp, deşi uşa spre curte era deschisă. Când am intrat, domnul Parr mi-a luat paharul din mână şi mi-a cerut să nu-i mai deranjez”. Cum vezi, despre stenograf nu spune nimic. Crezi că era din penitenciar?

— Sunt aproape sigur că era din serviciul Poliţiei.

— Trebuie să-l întreb pe Parr, zise comisarul.

Parr, întors din Franţa, le spuse că omul fusese angajat chiar în orăşelul respectiv, după ce ceruse relaţii despre el. În deruta iscată de moartea lui Sibly nu s-a mai gândit să-l interogheze. Declaraţia lui Sibly i-a fost dată scrisă la maşină şi îşi aduce aminte că l-a plătit pe stenograf. Asta era tot ce ştia Parr. Nu destul ca să-l lămurească pe comisar.

Derrick Yale aşteptă sfârşitul convorbirii telefonice. Văzu faţa nemulţumită a comisarului, semn că nu aflase ce dorea.

— Dumneata nu ţi-l aminteşti?

— Nu, zise Yale. Şedea lângă Parr şi l-am văzut tot timpul numai din spate.

Comisarul mormăi ceva despre neglijenţă, apoi zise:

— Nu m-aş mira să aflu că stenograful era un agent al Cercului. A fost o neglijenţă criminală că pentru o afacere atât de gravă s-a apelat la un om neverificat. Da, Parr ne-a decepţionat. Oftă. Îmi pare rău în multe privinţe pentru el. Eu ţin la Parr, e un poliţist de şcoală veche pe care cei tineri nu-l preţuiesc. Nu are însuşiri extraordinare, dar a fost un lucrător bun. Acum, însă trebuie să plece. E lucru hotărât. I-am dat să înţeleagă cât am putut de delicat. Îmi pare rău.

Yale se gândi că e o noutate pe care o ştia şi ultimul agent de circulaţie.

Cel care părea cel mai puţin afectat era Parr însuşi. Îşi vedea de slujbă calm, iar când veni succesorul său să-şi vadă viitorul birou Parr îl primi chiar vesel. Într-o zi îl întâlni în parc pe Jack. Şi acesta fu surprins de buna dispoziţie a grăsunului inspector.

— Cum e, inspectore, e gata cursa?

— Da, aşa cred. Eu sunt aproape de „sosire”.

— E imposibil să te retragi acum. Dumneata ai toate firele în mână. Nu pot fi chiar aşa de naivi şefii încât să renunţe la serviciile dumitale în aceste momente critice. Ţi-ai pierdut orice speranţă de a pune mâna pe ticăloşi?

Parr se gândi că ei şi-au pierdut speranţa şi răbdarea, dar nu mai avea chef să discute despre conducerea poliţiei.

Jack intenţiona să plece la moşie. De la moartea tatălui său nu a mai fost pe acolo. Nici acum nu s-ar fi dus dacă nu ar fi avut de rezolvat nişte contracte care nu se puteau rezolva în oraş. Hotărâse să rămână peste noapte în castel, locul dramei şi al altor amintiri triste.

— Vasăzică pleci la ţară? Singur? întrebă Parr pe gânduri.

— Da. Ghicind gândurile celuilalt, continuă: Nu vrei să vii cu mine, domnule Parr? Mi-ar face o mare plăcere dacă ai putea veni.

— Cred că se descurcă şi fără mine, zise Parr mâhnit. Da, vin cu plăcere. Aş vrea să mai cercetez o dată terenul.

Ceru două zile libere. I se acordară chiar cu oarecare grabă. Şefii lui păreau bucuroşi să-i dea concediu pentru totdeauna.

Jack voia să plece chiar în acea seară, aşa că Parr trecu pe acasă şi-şi făcu bagajul.

Nu era un sezon plăcut pentru călătoria cu maşina, aşa că aleseră trenul. Înainte de plecare inspectorul lăsă un bilet pentru Yale: „Poate vor interveni evenimente care vor reclama prezenţa mea în oraş. Anunţă-mă neîntârziat.”

33. Afişul.

Jack nu avu în Parr un tovarăş de drum prea agreabil. Inspectorul îşi luase cu sine un maldăr de ziare din care citi

cu sârg toate articolele despre „Cercul purpuriu”. Jack se miră că, oricât de nepăsătoare i-ar fi fost firea, Parr se putea distra citind frazele injurioase la adresa lui. Îşi exprimă surprinderea. Inspectorul lăsă ziarul din mână, îşi luă jos şi ochelarii ieftini şi zise:

— Ah, ştii, critica n-a stricat niciodată. Numai când cineva ştie că a greşit îl deranjează critica. Eu unul ştiu că am dreptate şi, deci, pot să spună, din partea mea, ce vor.

— Crezi, într-adevăr, că ai dreptate? În legătură cu ce? întrebă Jack, curios. Parr însă nu catadicsi să răspundă.

Ajunseră în gară. Până la castel erau vreo trei mile, pe vremuri plimbarea preferată a lui Jack. Acum făcură drumul cu maşina. Servitorul lui Jack plecase din timp pentru a pregăti cele necesare şederii stăpânului. Îi aştepta la intrare şi îi întinse lui Parr o telegramă:

— De când e aici?

— A sosit acum cinci minute, domnule. A adus-o un poştaş cu bicicleta.

Inspectorul citi telegrama. Era de la Yale: „Vino imediat la Londra. Incidente neplăcute.”

Parr i-o întins şi lui Jack.

— Deci trebuie să te întorci? Destul de neplăcut. Primul tren e abia la ora nouă, zise întristat Jack.

— Nu plec, hotărî liniştit Parr. Nimeni nu mă poate obliga să mai fac astă seară un drum cu trenul. Să aştepte.

Comportarea lui Parr ca răspuns la o telegramă urgentă nu se potrivea cu imaginea pe care Jack şi-o făcuse despre el. Era chiar dezamăgit, chiar dacă îi surâdea ideea de a nu rămâne singur în castel noaptea. Casa i se părea bântuită de umbre.

Parr mai citi o dată telegrama.

— A fost trimisă o jumătate de oră după plecarea noastră. Pot da un telefon?

— Desigur.

Jack îi arătă aparatul.

Parr prinse legătura după un sfert de oră. I se auzi vocea un timp, apoi reveni în salon:

— Aşa cum mi-am închipuit, telegrama era falsificată. Am vorbit cu Yale.

— Bănuiai că e o înşelătorie la mijloc?

— Da. Sunt aproape la fel de şiret ca Yale, adăugă râzând.

Petrecură seara jucând pichet, un joc în care Parr era mare meşter. Era de părere că nu există joc de cărţi în doi mai captivant decât acesta. Seara trecu plăcut şi pe nesimţite. Jack constată cu mirare că se făcuse miezul nopţii.

Inspectorul fu condus în fosta cameră a lui James Beardmore. O încăpere mare, înaltă, cu trei ferestre largi. Era luminată cu acetilenă ca, de altminteri, toată casa.

— Dumneata unde dormi? întrebă Parr.

— Alături.

Se retrase fiecare în camera sa. Parr auzi cum Jack închide uşa. Îşi scoase haina şi vesta şi îmbrăcă pe deasupra un halat vechi de mătase. Stinse lumina şi ridică jaluzelele. Noaptea era destul de luminoasă încât să găsească drumul spre pat. Se culcă şi-şi trase plapuma peste cap. Avea o metodă de adormit mai puţin cunoscută. Stătea cu ochii deschişi în întuneric. Se întoarse într-o parte şi-şi aţinti privirea asupra celei mai apropiate ferestre pe care o lăsase deschisă.

Spre dimineaţă, se trezi brusc şi se duse tiptil la fereastră. Auzise un zgomot uşor, ca de maşină. Acum era din nou liniştit. Se duse la baie, se spălă pe faţă şi se şterse puternic. Reveni la fereastră şi se aşează pe un scaun în aşa fel încât avea sub ochi intrarea casei. După vreo jumătate de ceas văzu o umbră furişându-se din umbra copacilor şi dispărând apoi imediat. O revăzu apoi în apropierea casei. Părăsi odaia, ieşi în coridor şi coborî scările. Uşa mare de la intrare era zăvorâtă aşa că pierdu câtva timp până reuşi s-o deschidă. Ieşi în noapte. Nu desluşi pe nimeni. Se furişă până la colţul casei. Tot nimeni. Reveni la intrarea

principală. Atunci auzi din nou zgomotul unei maşini care se îndepărta. Vizita nocturnă se încheiase.

Zăvorî la loc uşa şi urcă în cameră. Vizita era misterioasă. Era clar că fusese un bărbat şi că acel bărbat nu-l văzuse pe Parr şi nu se ştia observat.

Dimineaţa, la micul dejun, află scopul vizitatorului nocturn. Jack stătea în faţa căminului citind o hârtie cam mototolită. Un mic afiş scris de mână, cu litere de tipar. Parr ştia că e un mesaj din partea Cercului înainte de a-i citi conţinutul.

— Ce crezi despre asta? întrebă Jack când îl văzu pe detectiv intrând. Am găsit vreo şase de astea pe copacii din parc. Asta era chiar sub fereastra mea!

Parr citi: „Datoria tatălui dumitale a rămas neplătită. Poţi fi iertat de ea dacă-i convingi pe Yale şi Parr să-şi oprească ancheta. De la persoane particulare nu vom mai pretinde nimic”, era adăugat cu litere mai mici, un fel de post-scriptum.

— Deci asta făcea: lipea afişe, zise Parr. Mă miram de ce o fi plecat aşa de repede?!

— L-ai văzut? se miră Jack.

— În fugă, doar. Eram foarte sigur că va veni, dar mă aşteptam la fapte mai spectaculoase.

În timpul dejunului nu mai scoase nici o vorbă. La întrebările lui Jack răspunse monosilabic. Abia când se aflară mai târziu în grădină Parr întrebă pe neaşteptate:

— Tare aş vrea să ştiu dacă tipul ştie că dumneata o iubeşti pe Thalia Drummond?

— De ce întrebi asta? se înroşi îngrijorat Jack. Crezi că vor întreprinde ceva împotriva ei?

— Dacă i-ar fi de folos ar scăpa de Thalia cât ai bate din palme! zise Parr, oprindu-se. Destul. Până aici.

— Credeam că vrei să mergi pe drumul pe care a venit Marl atunci, în dimineaţa aceea.

— Nu. Voiam să văd numai din ce direcţie s-a apropiat de casă. Poţi să-mi arăţi exact în ce loc a avut şocul acela?

— Da, cum să nu, zise Jack amabil, fără să înţeleagă la ce foloseau toate astea! A fost mai aproape de casă. Îmi aduc aminte exact fiindcă a călcat un trandafir sărind într-o parte şi firul e rupt şi acum. Uite, ăsta e!

— Da. E foarte important de ştiut asta. Ştiam că a minţit, zise el după ce privise câteva secunde înspre casă. De aici nu se vede terasa. Marl mi-a spus că în momentul crizei îl văzuse pe tatăl dumitale pe terasă. La început am crezut că s-a speriat de ceva în legătură cu el. Parr îi povesti amănunţit spusele lui Marl.

— Pot să aduc şi eu un argument că a minţit, spuse Jack. Tata a stat toată dimineaţa în bibliotecă şi a ieşit din casă doar când noi am ajuns pe treptele de la intrare.

Parr făcu o schiţă în carneţelul scos din buzunar. Castelul, terasa, grădina, gardul pe unde, probabil, intrase Marl. În dreapta un tufiş şi o umbrelă de soare.

— Aici îi plăcea tatei să stea ore întregi. Bătea vântul şi în cele mai călduroase zile şi era, în acelaşi timp, adăpostit.

Parr se învârti pe călcâie privind de jur împrejur.

— Cred că am văzut tot ce era de văzut.

Se apropiară de casă şi vorbiră din nou despre afişe.

— A fost un pas greşit din partea „Cercului”. Pot să jur că nu asta a avut de gând la început şi că s-a răzgândit în ultimul moment.

Se aşeză pe trepte plimbându-şi privirea înjur. Era atât de neînsemnat sărmanul Parr, se gândi Jack. Mic şi rotofei, cu o faţă lipsită de expresie, era atât de departe de imaginea pe care şi-o făcuse tânărul despre criminalişti.

— Cred că a venit să ceară suma pe care o datora tatăl dumitale. Vorbea, înainte de a fi ucis, despre o mare lovitură. Pe drum s-a gândit că ar fi mai bine să ne oblige să încetăm, eu şi Yale, cercetările. Se amăgeşte, ticălosul! Mai arată-mi o dată afişul.

Jack îl aduse.

— Aşa cum am bănuit, a fost scris în grabă. Poate în maşină. Oare ce mai coace la ora asta? Avea s-o afle curând.

Servitorul veni să-l anunţe că sună telefonul de vreo cinci minute.

— E pentru dumneata, zise Jack.

Parr recunoscu vocea colonelului Morton.

— Parr, vino imediat la Londra. Trebuie să asişti la o şedinţă a cabinetului.

Parr puse receptorul în furcă şi zâmbi.

— Ce s-a întâmplat?

— Ajung membru al Cabinetului, râse Parr în hohote, cum rar i se întâmpla.

34. Încercarea de şantaj asupra guvernului.

Ziarele londoneze publicaseră deja cea mai senzaţională dintre veşti: „Cercul purpuriu” dăduse un ultimatum guvernului. Pe scurt, iată cum s-au petrecut lucrurile: Fiecare membru al guvernului a primit câte un mesaj dactilografiat, cu un cerc purpuriu într-un colţ, având următorul conţinut: „Strădania poliţiei oficiale sau particulare, genialitatea lui Derrick Yale şi osteneala inspectorului Parr n-au fost în măsură să împiedice activitatea noastră. Nu sunt cunoscute toate succesele noastre. Adesea am fost constrânşi în mod neplăcut să îndepărtăm diverse persoane din calea noastră. Nu din răzbunare, ci ca avertisment. Astăzi dimineaţă, de pildă, ne-am îndeplinit dizgraţioasa datorie a-l lichida pe avocatul Samuel Heggitt care, angajat de răposatul Harvey Froyant, se apropiase neîngăduit de persoana noastră. Spre norocul colegilor din cadrul firmei sale, n-a avut colaboratori în această afacere. Corpul său va fi găsit lângă calea ferată între Brixton şi Marsden.

Poliţia dovedindu-se cu totul neputincioasă vizavi de noi, fiind totodată de acord cu autorităţile că am ajuns cel mai mare pericol pentru societate, ne-am hotărât să ne încetăm activitatea, însă cu o condiţie: să ni se pună la dispoziţie un milion de lire sterline. Modul în care va fi făcută tranzacţia îl vom stabili ulterior. Banii vor fi însoţiţi de un certificat de amnistie de care să ne putem servi în cazul în care vom fi

descoperiţi. Refuzul dumneavoastră va avea urmări neplăcute. Aveţi mai jos lista a doisprezece parlamentari pe care îi considerăm din această clipă ostateci, ei garantând împlinirea cererilor noastre. Dacă până la sfârşitul săptămânii guvernul nu va fi de acord cu târgul pe care îl propunem, unul dintre cei doisprezece va muri”.

Primul om pe care-l întâlni Parr la întoarcerea de la castel fu Derrick Yale. Pentru prima dată părea îngrijorat.

— Mi-a fost teamă de această încheiere, zise Yale. E foarte ciudat că acest ultimatum a apărut exact când credeam că sunt la un pas de prinderea capului bandei.

Îl luă pe Parr de braţ şi se plimbară în sus şi în jos pe coridorul posomorât.

— Povestea asta îmi strică planul de a merge la pescuit, zise Yale.

— Ah, da! astăzi este ziua morţii dumitale! Cred că în „amnistia” promisă de „Cercul purpuriu” intri şi dumneata.

Yale râse.

— Înainte de a merge la şedinţa de cabinet, vreau să-ţi spun, Parr, că poţi conta pe tot sprijinul meu. Mi s-a propus să lucrez oficial pentru anchetarea cazului. Le-am spus că dumneata eşti cel mai competent şi că lucrez numai sub comanda dumitale.

— O, mulţumesc. S-ar putea ca şefii să fie de altă părere.

Şedinţa se ţinu la Ministerul de Interne. Toţi cei care primiseră avertismentul erau de faţă. Fu chemat întâi Yale, apoi Parr. Îi cunoştea pe cei mai mulţi din vedere. Însă Parr făcea parte din alt partid şi nu-l respecta pe niciunul dintre ei. Simţea o atmosferă ostilă. Primul ministru i se adresă destul de ţeapăn.

— Discutăm cazul „Cercului purpuriu” care a devenit aproape o problemă de stat. Caracterul periculos a fost accentuat de avertismentul de astăzi. Ai citit, desigur, în ziare!

— Da, domnule, confirmă inspectorul.

— N-o să ascund că suntem extrem de nemulţumiţi de felul în care ai condus cercetările. Ai avut toată puterea, chiar…

Parr îl întrerupse politicos:

— V-aş ruga să nu pomeniţi aici ce împuterniciri şi ce privilegii mi-au fost acordate.

— Bine, fu de acord prim-ministrul, mirat. Oricum, cu toate privilegiile, n-ai fost în stare să-l aduci pe criminal în faţa justiţiei. Intenţia noastră a fost de a-i încredinţa cazul lui Derrick Yale, deşi în ultima vreme n-a fost nici el mai priceput. Domnul Yale vrea să lucreze, însă, sub comanda dumitale şi am acceptat. Demisia dumitale a fost prezentată comisarului şi, de formă, primită. Deocamdată lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Trebuie să înţelegi, domnule Parr, că este absolut imposibil să ne supunem pretenţiilor „Cercului purpuriu”. Ar fi să negăm toate legile şi să discreditătm autoritatea. Avem încredere că îţi vei lua în grijă apărarea celor doisprezece parlamentari. Este în joc cariera dumitale.

Parr se ridică încet şi spuse:

— Dacă „Cercul purpuriu” se ţine de cuvânt, vă garantez că nici unui membru al guvernului nu i se va întâmpla nimic. Dar că îl voi şi putea prinde pe ticălos, asta nu pot promite.

— Cu Heggitt n-a fost o glumă, nu?

— Nu, domnule prim-ministru. A fost descoperit azi dimineaţă în locul pomenit de „Cerc”.

— Regretabil, foarte regretabil. Lanţul acesta de crime odioase pare să nu aibă sfârşit.

La ieşirea din Whitehall, Yale şi Parr găsiră o mulţime de oameni adunaţi în piaţă. Toată lumea aflase despre ultimatumul adresat guvernului. La vederea lui Yale, mulţimea ovaţionă, pe Parr nepărând să-l bage în seamă.

„Cercul purpuriu” era senzaţia zilei. Apăruseră afişe, se discuta, se făceau pronosticuri.

Thalia Drummond îşi ridică ochii la apariţia şefului ei. În faţa ei se afla ziarul de seară. Derrick descoperi pe chipul ei interesul şi uluiala.

— Ei, domnişoară, ce zici de ultima lor ispravă?

— E colosală şi chiar, în unele privinţe, admirabilă.

— Nu văd ce găseşti de admirat, zise el serios. Ai o concepţie foarte ciudată şi sucită despre lucrurile astea.

— Aşa crezi? zise ea cu răceală. Nu trebuie să uiţi, domnule Yale, că eu însămi sunt ciudată şi sucită.

Yale o privi lung. Ea îi prinse privirea fără să clipească.

— Cred că poţi fi mulţumită că Johnson din Mildred Street nu mai primeşte mesajele dumitale.

Ea tăcu.

— Probabil că-mi voi muta biroul la Direcţia Poliţiei. Sunt convins că nu-i un loc agreabil pentru dumneata, aşa că te voi lăsa aici să-ţi vezi de treburile obişnuite.

— Dumneata te-ai însărcinat cu prinderea „Cercului purpuriu”? întrebă ea, calm.

— Da. Inspectorul Parr conduce ancheta şi eu voi lucra cu el.

Yale nu mai adăugă nimic. Toată dimineaţa se ocupă cu rezolvarea corespondenţei. La prânz, plecă să mănânce şi-i spuse că nu se mai întoarce la birou.

Abia plecase Yale că sună telefonul. La auzul vocii de la celălalt capăt al firului, era aproape să scape receptorul din mână:

— Da, domnule Beardmore, eu sunt. Bună dimineaţa!
— Yale e acolo? întrebă el.
— Tocmai a plecat şi nu revine astăzi. Dacă vrei să-i comunici ceva important, încerc să-l găsesc, zise ea străduindu-se să-şi păstreze cumpătul.
— Nu ştiu dacă e important, ezită Jack. Am făcut ordine printre hârtiile tatălui meu şi am descoperit o grămadă de lucruri despre Marl.
— Marl? întrebă ea încet.
— Da. Se pare că tatăl meu ştia mai mult despre Marl decât bănuiam noi. Ştiai că a făcut închisoare?
— Asta mi-o puteam imagina, răspunse Thalia.
— Tata se informa despre toţi cei cu care urma să se lanseze în afaceri. Despre Marl luase informaţii printr-un birou francez. Era un ticălos, mă mir că tata a lucrat cu el. Este şi un document ciudat. Un plic sigilat cu titlul „Fotografia execuţiei”. Tata nu l-a desfăcut. Avea oroare de aceste lucruri groaznice.
— Dumneata l-ai deschis? întrebă repede Thalia.
— Nu. Dar de ce te agiţi aşa? se miră el.
— Jack,vrei să-mi faci o plăcere?
Era prima dată când Thalia îi spunea pe numele mic. Ea îl simţi roşind.
— Da…da… se-nţelege, Thalia. Fac orice pentru dumneata, bâlbâi el emoţionat.
— Promite-mi că nu deschizi plicul! îl rugă ea, grav. Pune toate hârtiile despre Marl într-un loc sigur. Promiţi?
— Promit, se supuse el. Ce dorinţă ciudată.
— Ai mai vorbit cu cineva despre asta?
— I-am scris inspectorului Parr câteva cuvinte.
— Ah, exclamă ea nemulţumită. Promite-mi că nu mai vorbeşti cu nimeni, mai ales despre fotografie.
— Promit, Thalia. Dacă doreşti, ţi-o trimit.
— Nu, te rog să nu faci asta, zise Thalia şi întrerupse convorbirea.

Mai stătu o vreme pe gânduri, încruntată, apoi se ridică, îşi luă pălăria, încuie biroul şi plecă la masă.

35. Thalia ia masa cu un ministru.

Ziua de 4 trecu şi Derrick Yale era încă în viaţă.

— Am pierdut şi pescuitul, se lamentă el către Parr, cu care împărţea biroul la Poliţie.

— Decât să te pierdem noi din vedere mai bine pierzi un pescuit. Sunt convins că nu te-ai fi întors de acolo.

Yale râse.

— Ce încrede ai în „Cercul purpuriu”!

— Până la un anumit punct, am, recunoscu inspectorul fără să-şi ridice ochii de pe hârtia la care lucra.

— Am auzit că Brabazon a făcut o declaraţie, zise Yale.

— Da, însă nu aduce mai nimic nou. Câteva desluşiri abia. A declarat că de multă vreme schimba banii pe care Cercul îi lua de la victimele sale. Nu ştia mare lucru. Ne-a povestit şi cum a intrat el în bandă. Bineînţeles că de la acea dată e responsabil de faptele sale.

— Vrei să-l acuzi de asasinarea lui Marl?

— Nu, n-avem destule dovezi pentru asta.

Puse sugativa pe hârtie, o împături şi o puse într-un plic.

— Ce ai descoperit în Franţa? N-am avut încă prilejul să te întreb.

Parr se rezemă de spătarul scaunului, îşi aprinse luleaua şi abia pe urmă răspunse:

— Aproape tot atât cât a aflat şi bietul Froyant. Am mers pe aceeaşi pistă. Ţineam să aflu despre Marl şi trecutul lui. Ştii că făceau parte dintr-o bandă, el şi prietenul lui, Lightman… aşa cred că-l chema. Au fost condamnaţi la moarte. Lightman trebuia să fie ghilotinat, dar din cauza neândemnării călăului a scăpat cu viaţă şi a fost deportat la Cayenne în Insula Dracului. Se pare că a murit acolo.

— A evadat, a zis calm Yale.

— Ce? Cum naiba a reuşit? De altfel, eu m-am interesat de Marl, nu de Lightman.

— Dumneata ştii franţuzeşte, domnule Parr? întrebă Yale.

— Foarte bine. De ce întrebi?

— Nu, nimic. Mă miram doar cum te-ai descurcat cu cercetările în Franţa.

— Vorbesc franţuzeşte chiar foarte bine, întări Parr, gata să schimbe vorba.

— Lightman a evadat. Aş vrea să ştiu pe unde se ascunde acum.

— O, asta nu mă prea interesează, zise Parr nerăbdător.

— Se pare că nu eşti singurul care s-a interesat de Marl. Ai pe masă o înştiinţare de la Jack Beardmore. Te anunţă că a descoperit hârtii referitoare la Felix. Tatăl său se informase asupra lui, era un om prevăzător.

Yale îi mai spuse că a fost invitat la masă de comisar. Parr nu se simţi jignit că el n-a fost chemat, avea şi aşa destule pe cap în legătură cu paza membrilor guvernului ca să-şi mai piardă vremea cu asemenea invitaţii plicticoase.

De altfel, prezenţa lui ar fi fost jenantă. Yale avea să-i comunice ceva comisarului ce Parr era mai bine să nu audă. Lăsă bomba să explodeze aproape de sfârşitul mesei. Comisarul fu aşa de surprins că rămase cu gura căscată:

— Cineva din Direcţia Poliţiei?! întrebă neîncrezător. Imposibil, domnule Yale.

— Eu n-aş spune că e chiar atât de imposibil. Nu vi se pare că sunt destule semne care duc la concluzia asta? Este mereu cineva care e cu un pas înaintea noastră. Ne zădărniceşte fiecare nouă iniţiativă. E, cu siguranţă, cineva care a avut acces în celula lui Sibly şi l-a omorât. Cine altcineva decât un ins din Direcţia Poliţiei? Luaţi, apoi, cazul Froyant – o grămadă de poliţişti în jurul casei. N-a ieşit şi n-a intrat nimeni!

— Să vorbim mai limpede, domnule Yale. De fapt, îl acuzi pe Parr.

— Sigur că nu, râse Yale. Nu cred că Parr are vreo urmă de instinct criminal. Dar dacă judecaţi întâmplările şi vă gândiţi la fiecare circumstanţă, trebuie să vă sară în ochi că nu poate fi vorba decât despre o persoană cu autoritate.

— Parr? întrebă, iar, comisarul.

— Nu vreau să mă gândesc neapărat la Parr, zise Yale, muşcându-şi uşor buzele. Mai degrabă vreau să cred că e victima unui subaltern în care are prea mare încredere. Să mă înţelegeţi exact: nu m-aş da îndărăt să-l acuz pe Parr, dacă cercetările ar duce într-acolo. Şi pe dumneavoastră v-aş acuza dacă aş avea dovezi.

Comisarul părea impresionat.

— Pot să te asigur că nu ştiu nimic despre „Cercul purpuriu”, zise el morocănos, apoi dându-şi seama de naivitatea protestului său, începu să râdă.

— Cine e fata de acolo? întrebă comisarul arătând înspre o pereche aflată la o masă în cealaltă parte a restaurantului. Se tot uită încoace, spre dumneata!

— Tânăra aceea? zise Yale prudent. E o domnişoară Thalia Drummond, iar partenerul ei e, dacă nu mă înşel, onorabilul Raphael Willings, membru al guvernului, unul dintre cei doisprezece, ameninţaţi de „Cerc”.

— Thalia Drummond? Parcă a fost arestată nu demult, nu? Fosta secretară a lui Froyant.

— Da, confirmă Yale. O mare enigmă. Cea mai mare enigmă pentru mine. Are în ea o nepăsare pe care n-o pricep deloc. Oare cum ajunge o fată ca ea să cunoască un ministru?

Derrick Yale nu putea găsi un răspuns convenabil propriei întrebări. La un moment dat Thalia şi ministrul se ridicară şi o luară spre ieşire trecând pe lângă masa lui Derrick şi a comisarului. Thalia întâlni privirea scrutătoare a patronului ei, zâmbi, salută peste umăr şi-i şopti ceva domnului cam bătrâior care o însoţea.

— Ei, ce ziceţi de asta? întrebă Yale.

— Am impresia că-i vei spune vreo două acestei domnişoare când te întorci la birou.

Thalia era deja la birou, ajunsese înaintea lui cu câteva minute. Yale nu era tipicar, dar de data asta îl scosese din sărite comportarea fetei.

— Domnişoară Drummond, de ce ai părăsit biroul când te rugasem insistent să n-o faci cât timp lipsesc eu?

— Şi domnul Willings m-a rugat la fel de insistent să iau masa cu el, răspunse Thalia cu un surâs inocent pe buze. Cum puteam refuza un membru al guvernului?

— De unde îl cunoşti?

Ea îl privi rece şi răspunse obraznic:

— Există mai multe feluri de a face cunoştinţă cu bărbaţii. Un anunţ matrimonial în ziar, întâlniri în parc, poţi fi prezentată. Acesta din urmă e cazul meu.

— Când i-ai fost prezentată?

— Azi noapte pe la două. Merg uneori să dansez la Merro-Club. E o distracţie la cei de vârsta mea. Acolo ne-am cunoscut.

Yale scoase bani din buzunar şi îi aşeză pe birou.

— Ai aici leafa pe săptămâna asta, domnişoară, zise calm. De astăzi nu mai am nevoie de serviciile dumitale.

Sprâncenele ei se înălţară:

— Ai renunţat la ideea de a mă aduce pe drumul cel bun, domnule Yale? întrebă Thalia cu atâta seriozitate că detectivul rămase o clipă interzis, apoi izbucni în râs.

— Dumneata nu poţi fi îndreptată, domnişoară. Multe pot eu ierta. Dacă lipseau bani treceam cu vederea amănuntul. Nu pot admite, însă, să-mi nesocoteşti instrucţiunile.

Thalia luă banii şi-i numără tacticos.

— Exact, nici o centimă mai mult, zise ea ironic. Domnule Yale, cred că eşti scoţian!

— Nu văd decât o cale ca să fii îndreptată, zise acesta serios, căutându-şi cuvintele. Să te ia cineva de soţie. Sunt aproape hotărât să fac această încercare.

Thalia izbucni în hohote de râs:

— Eşti foarte spiritual şi pe deasupra şi filantrop. Apoi, serios: Trebuie să recunoşti, domnule Yale, că mă priveşti ca pe un experiment şi nu ai mai multă simpatie pentru mine decât pentru musca de pe perete.

— Da, ai dreptate, nu sunt îndrăgostit de dumneata, dacă asta vrei să spui.

— La aşa ceva m-am gândit, zise Thalia. Sunt de acord şi cu concedierea şi cu leafa şi-ţi mulţumesc pentru ocazia oferită de a lucra pentru un geniu.

Yale încheie conversaţia ca şi când ar fi fost vorba de afaceri nu tocmai rentabile. Spuse ceva şi despre o scrisoare de recomandare. Cu aceasta, incidentul luă sfârşit. Trecu în biroul lui fără să închidă măcar uşa.

Pentru Thalia afacerea era mai gravă. Existau două posibilităţi: ori Yale o bănuia şi atunci era rău, ori concedierea era un şiretlic făcând parte dintr-un plan mai vast de a o distruge şi atunci era tot rău.

În drum spre casă se gândi la aluzia cu Johnson din Mildred Street. Poate era mai mult decât faptul că se ştia despre legăturile ei cu „Cercul purpuriu”. Ajunsă acasă găsi o scrisoare. Era de la Cerc. Citi următoarele: „Ai procedat corect, exact cum ţi-am cerut. Bine jucată cunoştinţa cu Willings. Vreau să cunosc slăbiciunile acestui om, felul de a gândi, care e atitudinea guvernului faţă de propunerile mele. Rochia pe care ai purtat-o azi n-a fost destul de potrivită. Nu trebuie să faci economie când e vorba de îmbrăcăminte. Derrick Yale te va concedia astăzi. Să nu-ţi faci probleme: nu mai e necesară prezenţa dumitale în biroul lui. Astă seară vei lua masa cu Willings care are o mare slăbiciune pentru femei. Dacă se poate, du-te la el acasă. Are o colecţie de săbii de care e foarte mândru. Trebuie să cunoşti planul casei.”

În plic erau şi două bancnote de câte o sută de lire. Le strecură în poşetă cu o figură extrem de concentrată.

36. întrunirea Cercului purpuriu.

Domnul Raphael Willings era un om ambiţios. Deşi nu avea decât vreo patruzeci de ani, izbutise să intre deja în cabinetul guvernului. Nu se bucura de popularitate. Nu-l iubeau nici poporul, nici colegii. Destoinicia îi era apreciată – era cel mai bun orator din parlament – dar nu avea nimeni

încredere în el. Se arătase de prea multe ori inconsecvent încât era şi de mirare că se cocoţase atât de sus. Avea însă câţiva susţinători foarte devotaţi, destui încât să nu poată fi clintit din funcţie. Printre colegi, avea un prost renume. Fără să intrăm în detalii dezonorante, puţin a lipsit să nu fie implicat într-un proces de divorţ destul de dubios. Era aşa de puţin agreat încât poliţia făcuse de câteva ori deja razie la cluburile pe care le frecventa, Merro-Club în primul rând. Raziile urmăreau să-l compromită pe acest politician uşuratec. Poliţia fusese ajutată de soţia unui coleg. De aici articolul injurios la adresa soţului, apărut în ziarul lui Willings. Ca urmare, individul a fost obligat să se retragă din viaţa publică…

Willings era un bărbat atrăgător deşi cam pleşuv şi cam rotofei. Ar fi fost îngrozit dacă ar fi ştiut că această întâlnire fusese pusă la cale de „Cercul purpuriu”, care avea agenţi în toate mediile. Vreo sută de oameni de toate profesiunile – bancheri, contabili, directori de hoteluri. Câteodată nu aveau altceva de făcut decât să mijlocească o întâlnire între doi oameni dorită de Cerc.

Organizaţia era desăvârşită. Pe o cale misterioasă Cercul prindea de veste despre mizeria sau nenorocirea cuiva. Uneori, înainte de a afla cel lovit că se apropie o primejdie. Au fost angajaţi separat. Nu se cunoşteau unii pe alţii şi nici pe şef nu-l cunoşteau. Rolul lor era adesea ridicol de mic şi de neînsemnat şi ignorau adevărata ţintă a ceea ce făceau. Unii dintre cei recrutaţi s-au speriat şi s-au predat poliţiei. Aşa s-au aflat amănunte. De frica urmărilor unei trădări majoritatea dintre ei erau credincioşi şefului necunoscut. Era de admirat mecanismul perfect al spionajului.

În ziua în care Derrick Yale a fost chemat la masă de comisar, agenţii au primit invitaţii la o întrunire a Cercului, prima întrunire de altfel. Toţi au primit indicaţii precise: ce să îmbrace, unde să meargă, ce au de făcut ca să nu fie recunoscuţi de ceilalţi. Şovăitorii, nemulţumiţii n-aveau ce căuta printre ei.

S-ar fi putut trăda.

Pentru Thalia această întrunire avea să fie cea mai interesantă amintire cu „Cercul purpuriu.”

Multe biserici sunt în City, însă niciuna atât de veche ca St. Agnes din Powder-Hill. Scăpase din marele incendiu al Londrei pentru a fi copleşită de oraşul comercial care se ridica în jur, sufocând-o. Magazii şi hale făceau ca turnul ei abia să se mai zărească. Enoriaşii puteau fi număraţi pe degete, deşi erau în stare să susţină un preot care predica săptămânal. Pe vremuri biserica fusese înconjurată de un cimitir şi osemintele credincioşilor odihneau la umbra bisericii. Oraşul, lacom, nu putea risipi atâta teren. Osemintele au fost mutate în alt loc şi deasupra cavourilor s-au ridicat case de comerţ. Intrarea în biserică se afla pe o ulicioară şi figurile care treceau pe drumul neluminat dispăreau în întuneric prin porţi invizibile.

În această biserică ţinu „Cercul purpuriu” prima şi ultima întrunire a membrilor săi. Organizarea era şi aici admirabilă. Fiecare membru avea stabilită exact, în minute, ora la care trebuia să sosească, să nu ajungă doi deodată. Întrunirea avea loc între două ronduri ale poliţiei.

Thalia a venit foarte punctual. A urcat două trepte, i s-a deschis o uşă, s-a strecurat înăuntru. Încăperea era slab luminată, doar de o luminiţă filtrată prin vitralii.

— Mergi drept înainte, şopti o voce, aşează-te la capătul băncii din dreapta.

Mai erau şi alţi oameni în biserică, îi putea distinge. Erau grupaţi doi câte doi. Întrunirea era lugubră. După scurt timp apăru omul de la uşă şi se rezemă de grilajul altarului. Cei din încăpere ştiură de la primele cuvinte că se află în faţa şefului lor. Vocea suna adânc, înăbuşit. Thalia presupunea că purta un văl pe faţă ca atunci, la prima întâlnire.

— Prieteni, zise el, răspicând cuvintele. A sosit timpul ca societatea noastră să fie dizolvată. Aţi citit anunţul meu din ziare. M-am hotărât ca 20 % din banii pe care va fi nevoit

guvernul să mi-i dea să-i împart cu voi, cei care m-aţi slujit. Să nu vă temeţi că am putea fi prinşi. Patrula poliţiei trece abia peste un sfert de oră şi vocea mea nu se aude de afară.

Continuă, mai aspru:

— Cei care plănuiesc trădări şi cred că această întrunire va însemna pieirea mea să afle că în această noapte arestarea mea este imposibilă. Poliţia a fost în două cazuri foarte aproape de identificarea mea. Pe urmele mele se află Derrick Yale, care mi se pare destul de abil şi inspectorul Parr care nu poate fi ignorat. În acest moment critic vă rog pe toţi să mă sprijiniţi. Mâine veţi primi instrucţiuni asupra modului în care va trebui să vă comportaţi. Vor fi atât de detaliate încât va fi cu neputinţă să greşiţi. Gândiţi-vă că primejdia este şi pentru voi la fel de mare şi că nici recompensa nu e mică. Acum părăsiţi biserica la interval de treizeci de secunde unul de celălalt. Cei din dreapta să înceapă acum!

Figuri cenuşii alunecau pe lângă el dispărând prin uşa din stânga amvonului. Bărbatul aşteptă până se goli biserica apoi plecă şi el, încuind uşa în urmă. Ceasornicul din turn bătu jumătate când opri un automobil şi-l luă îndreptându-se spre vest.

Thalia Drummond îşi schimbă repede înfăţişarea. Dezbrăcă paltonul negru şi vechi. Sub el avea o pelerină de mătase fină şi o rochie elegantă de bal care ar fi plăcut şi pretenţiosului ei stăpân. Îşi luă jos pălăria şi-şi aranjă părul. Când coborî la Merro-Club strălucea de frumuseţe. Cel puţin aşa i se păru lui Jack care era la o masă cu nişte prieteni, nu foarte în largul lui fiindcă nu-i plăcea viaţa de noapte. Îl privi, gelos, pe însoţitorul Thaliei.

— Cine sunt? îl întrebă pe prietenul lui care se uită plictisit într-acolo şi-i răspunse:

— Pe tipă n-o cunosc, bărbatul însă e Raphael Willings. O forţă în guvern.

Thalia îl văzuse şi ea şi oftă în sinea ei. Îl asculta pe Willings doar pe jumătate, gândurile îi erau în cu totul alt

loc. Doar când ministrul vorbi ceva despre săbii tresări şi-şi îndreptă toată atenţia asupra conversaţiei:

— Am auzit că aveţi o colecţie grozavă de săbii antice, domnule Willings?

— Te interesează? zâmbi el.

— Nu foarte mult, însă… da, păru ea intimidată.

— Îmi dai voie să te invit într-o după amiază la ceai ca să vezi colecţia? întrebă Raphael. Rar întâlnesc femei care să aibă un cât de mic interes pentru aşa ceva. Ce zici de mâine?

— Nu, mâine nu, se precipită Thalia. Poate poimâine.

El îşi notă întâlnirea în agendă.

Thalia îl văzu pe Jack părăsind clubul fără să-i arunce măcar o privire. Se întristă. Ar fi vrut să-i vorbească şi sperase că se va opri la masa ei.

Willings vru s-o conducă acasă cu maşina lui. Ea însă îl refuză şi-i mulţumi afabil, bucuroasă să scape cât mai devreme de el. Dispoziţia ei din această seară nu-l suporta alături pe ministru.

Se apropia de clădirea în care locuia, precaut. Ştiu că în curtea interioară o aşteaptă un bărbat. El îi şopti câteva cuvinte şi ea îi răspunse la fel. Totul dură câteva secunde. Bărbatul se îndepărtă fără a-şi lua rămas bun. Thalia urcă în apartamentul ei.

Deşi se simţea urmărit, bărbatul nu lăsă să se observe acest lucru. O luă pe o stradă laterală, prost luminată şi încetini pasul. În curând urmăritorul îl depăşi aşteptându-l în apropierea unui felinar. Se aplecă să vadă faţa celui urmărit, însă acesta se repezi pe neaşteptate la el. Urmăritorul se trezi înşfăcat de gât şi trântit la pământ. Apărură vreo trei inşi care-l salvară pe cel atacat şi-l ridicară în picioare. Privea ameţit şi speriat în jur. Dând cu ochii de cel pe care-l urmărise, gemu îngrozit:

— Pentru Dumnezeu, dumneata eşti?

Celălalt rânji lugubru:

— Fii sigur, amice, că nu vei ajunge să faci caz de descoperirea ta.

37.„…Dacă eşti în viaţă”

Jack Beardmore plecă nervos şi decepţionat spre casă. Îşi făcuse din Thalia Drummond un ideal deşi avea motive suficiente să creadă despre ea tot ce-i mai rău. „Sunt nebun”, îşi repeta plimbându-se agitat, cu mâinile în buzunare, prin bibliotecă. Faţa lui tânără şi frumoasă era umbrită de supărare. Ar fi avut o poftă s-o bată, s-o chinuiască aşa cum îl chinuia şi ea, fără s-o ştie. Se trânti pe un scaun şi rămase aşa, cu capul în mâini aproape o oră. Gândurile lui reveneau mereu pe unul şi acelaşi făgaş: Thalia.

Obosit, se ridică, deschise casa de bani şi scoase dinăuntru un pachet de documente. Plicul sigilat începuse să-l intereseze. Simţea o tentaţie copilărească să-l deschidă, chiar şi numai pentru a o necăji pe Thalia. De ce ţinea ca el să nu vadă fotografia din plic? De unde interesul ăsta pentru Marl? Îşi aminti că Thalia fusese cu Marl când acesta fusese omorât atât de misterios.

Se sculă, strânse hârtiile de pe masă şi le luă cu el în dormitor. Prea obosit ca să-şi mai alimenteze curiozitatea, depuse hârtiile pe măsuţa de toaletă. Se dezbrăcă încet. Se aştepta la o noapte albă după tot zbuciumul acelei seri. Însă trupul tânăr îşi cerea drepturile. Adormi de îndată ce-şi puse capul pe pernă şi visă. Cu Thalia Drummond, fireşte. O vedea în ghearele unui monstru care semăna cu inspectorul Parr. Apoi îl visă pe Marl şi o arătare teribilă care avea legătură cu bunica lui Parr, acea misterioasă „mamă” de care îi era frică inspectorului.

O fâşie de lumină îl trezi. Se ridică în capul oaselor, încă buimac. Era sigur că nu visase. Fulger nu putea fi în anotimpul ăsta. „Cine e?” întrebă dibuind pe noptieră după lanternă. Aceasta dispăruse. Sări din pat. Auzi un zgomot în direcţia uşii. Se repezi într-acolo şi prinse în braţe pe cineva care se zvârcolea disperat să scape din strânsoare. Cu un

ţipăt desfăcu mâinile. Îşi dăduse seama că e femeie şi că nu putea fi alta decât… Thalia!

Întinse încet mâna şi aprinse lumina. Era Thalia – tremurând, albă ca varul. Ţinea ceva ascuns la spate şi-l privea.

— Thalia! gemu el, aşezându-se pe scaun.

Thalia în camera lui! Ce căuta aici?

— De ce ai venit? întrebă Jack, tremurând şi el. Ce ascunzi acolo?

— De ce ai adus hârtiile astea aici? îl întrebă ea, furioasă. Oh, de ce nu le-ai lăsat la locul lor, în casa de bani?

Abia acum observă Jack că Thalia are în mână plicul sigilat cu fotografia execuţiei.

— Thalia, Thalia. Nu te înţeleg deloc. De ce nu mi-ai spus că…

— Te-am rugat să nu te uiţi la fotografia asta. N-am crezut că o vei aduce aici. Au fost azi noapte aici şi au căutat-o, adăugă foarte tulburată.

— Au fost aici? Cine? întrebă el încet.

— Cercul purpuriu.” Ştiau că ai fotografia şi au intrat în bibliotecă. Eram în casă când au venit şi mă rugam s-o găsească! Acum vor crede că ai văzut-o! Ah, de ce ai adus-o aici?

Jack îşi luă halatul călduros şi se simţi ceva mai în siguranţă.

— Nu înţeleg nimic! Singurul lucru pe care îl înţeleg este că a fost spargere în casa mea! Vrei să vii cu mine?

Thalia îl urmă în bibliotecă. Era adevărat. Uşa casei de bani atârna în balamale. În fereastră fusese tăiată o deschizătură, sertarele erau trase, hârtiile aruncate pe jos, răscolite. Chiar şi coşul de hârtii fusese cercetat.

— Nu înţeleg nimic, murmură Jack. Trase draperiile grele la ferestre.

— Vei înţelege odată şi odată. Cu toate că sper să nu înţelegi prea devreme, zise Thalia serioasă. Ia, te rog, o coală de hârtie şi scrie ce-ţi spun:

— Cui să-i scriu? se miră Jack.

— Inspectorului Parr. Scrie: „Stimate domnule inspector. Vă trimit fotografia pe care a primit-o tata cu o zi înainte de a muri. N-am deschis plicul, m-am gândit că te va interesa mai degrabă pe dumneata.” Aşa! Acum semnează!

Thalia puse hârtia într-un plic, apoi împreună cu fotografia într-un plic mai mare.

— Scrie adresa! Aici în colţ scrie: „De la Jack Beardmore” şi mai jos: „fotografie, foarte urgent.”

Cu plicul în mână Thalia se îndreptă spre ieşire.

— Te voi vedea mâine, domnule Beardmore, dacă… mai eşti în viaţă!

Jack încercă să râdă. Însă faţa ei tristă şi buzele tremurânde îi tăiară orice poftă de râs.

38. Arestarea Thaliei.

Trecuseră şapte zile de la şedinţa cabinetului şi guvernul era departe de a îndeplini condiţiile „Cercului purpuriu”. Dimpotrivă, dădu de înţeles în cuvinte ferme şi clare că înţelege să refuze orice dialog cu Cercul.

În aceeaşi zi după masă, domnul Raphael Willings se pregătea să primească o vizită. Casa lui din Onslow Gardens merita să fie văzută. Colecţiile lui de zale, săbii, pietre scumpe şi gravuri erau cunoscute în toată lumea. Însă îl interesa mai puţin colecţia la ora asta. Aştepta o fată frumoasă despre care aflase tot felul de lucruri curioase, nu îndeajuns ca să-l sperie, însă. Dimpotrivă, aştepta vizita cu şi mai mare interes.

Şi ce dacă era hoaţă? Putea să ia orice săbii dorea, orice piatră şi orice gravură dacă era amabilă şi înţelegătoare!

Thalia fu întâmpinată de un servitor cu accent străin. Îşi aminti că auzise că Willings ţinea numai servitori italieni. Fu condusă într-o cameră cu ferestre mari, larg deschise. Se aşteptase la o măsuţă aranjată pentru un tête-à-tête.

Willings apăru după câteva momente şi o salută entuziast:

— Mâncaţi, beţi şi vă înveseliţi – mâine vom muri! Dacă nu cumva chiar astăzi, zise el. Ai auzit, domnişoară, ultima

veste? Eu sunt cea mai nouă jertfă a Cercului! Dumneata probabil nu citeşti ziarele şi n-ai auzit despre această ilustră societate a Cercului purpuriu. Da, dintre toţi colegii mei am fost ales eu, pour encourager les autres!

Thalia se miră de calmul lui Raph Willings.

— Cum tragedia se va întâmpla chiar azi, te-aş ruga, domnişoară, să fii drăguţă…

Se auzi o bătaie în uşă. Intră un servitor, spuse ceva în italiană. Raphael aprobă.

— Maşina mea aşteaptă la poartă, te rog să-mi faci plăcerea de a lua ceaiul cu mine la moşie. Ajungem acolo într-o jumătate de oră.

Thalia nu se aştepta la această schimbare de program.

— Unde se află proprietatea dumitale?

El îi explică şi-i vorbi înfierbântat despre frumuseţile peisajului în Hartfordshire.

— Aş fi preferat să iau ceaiul aici, spuse Thalia.

— Crede-mă, domnişoară, că nu mă sperie ameninţările Cercului. Onslow Gardens e un paradis cu o vizită atât de delicioasă. Însă poliţia a fost aici şi mi-a întors pe dos toate planurile. La început mi-au sugerat să te primesc într-un loc public. Până la urmă au acceptat varianta mea. N-o să ne stricăm ziua asta frumoasă pentru atâta lucru, nu-i aşa? Aş fi foarte dezamăgit dacă m-ai refuza. Am trimis doi servitori înainte care au pregătit totul. Cred că-ţi voi arăta cea mai frumoasă căsuţă din jurul Londrei.

— Bine, zise Thalia rămânând să-l aştepte pe Willings să transmită ultimele instrucţiuni. Privi cu interes peretele acoperit cu arme orientale, absolut minunate.

— Nu-i aşa că-s frumoase? zise Raphael care revenise în încăpere. Îmi pare rău că nu pot să-ţi povestesc istoria fiecărei arme din colecţie. Ei, dar unde-i pumnalul asirian?

Pe perete era un loc gol. Rămăsese doar eticheta prinsă de postav.

— Şi eu m-am întrebat, zise Thalia.

Willings se încruntă:

— Poate l-a luat vreun servitor, deşi am dat ordin să nu fie atinse decât în prezenţa mea. Voi cerceta la înapoiere, mai spuse conducând-o apoi la maşină.

Thalia putu constata că pierderea armei îl neliniştea. Buna dispoziţie se alterase.

— Nu înţeleg. Ieri era încă acolo, i-am arătat-o lui Sir Thomas. Nici un servitor n-ar cuteza să se atingă de arme.

— Au fost şi străini în cameră?

— Numai domnul de la Poliţie şi sunt sigur că el nu l-a luat, zâmbi strâmb Willings. Nu, altceva e la mijloc. Dar să uităm deocamdată!

În restul drumului reuşi să fie atent, amabil, chiar, dacă nu vesel. Se purta ca un om bine crescut faţă de un musafir stimat.

Willings nu exagerase deloc: casa de pe Hatfield Road se afla la trei mile de şoseaua principală, într-o pădurice şi era, într-adevăr, frumoasă.

— Am ajuns! exclamă Willings, ajutând-o să coboare. O conduse printr-un hol lambrisat într-un salonaş mobilat splendid. Masa de ceai era deja aranjată. Nu se vedea nici un servitor.

— Şi acum, draga mea, suntem, în fine, singuri-singuri!

Tonul lui, atitudinea se schimbaseră brusc. Se apropia momentul critic, gândea Thalia. Se străduia să se poarte cu detaşare şi calm. Turnă ceaiul. Se aplecă şi-i aşeză o ceaşcă în faţă, pe măsuţă. El profită de ocazie şi o sărută. În clipa următoare o cuprinse în braţe. Thalia nu se apăra deloc. Îl privea fix în ochi.

— Vreau să-ţi spun ceva!

— Poţi să-mi spui ce vrei, drăguţo! zise îndrăgostitul ţinând-o în braţe şi privindu-i ochii.

Thalia nu mai apucă să spună ce vroia: gura îi fu acoperită de buzele lui lacome. Cu o mişcare de „jiu-jiţ”, învăţată la şcoală, ea încercă să-şi strecoare braţul între ei, să-l îndepărteze. Willings cunoştea, însă, figura şi o pară uşor. Thalia simţi că o conduce înspre un paravan amenajat într-

un colţ al salonului pe care îl observase de cum au intrat. Thalia nu ţipa şi Willings o găsi mai docilă decât se aştepta. De două ori încercase să vorbească, de două ori îi astupase gura cu săruturi pătimaşe. Apropiindu-se de perdele, ea se zbătu şi mai puternic să scape din braţele lui. Deodată scoase un ţipăt de groază.

Cei doi servitori italieni erau în bucătărie, nu departe de salon. Auziră ţipătul, se priviră înspăimântaţi şi alergară într-acolo. Deschiseră uşa. Îl văzură imediat pe Willings prăbuşit lângă paravan, cu faţa în jos. În umărul strâng avea înfipt pumnalul asirian. Lângă el – o fată cu obrazul alb, privindu-l. Unul dintre servitori scoase pumnalul din rană şi-şi duse stăpânul pe canapea. Rănitul gemea. Celălalt servitor alergă la telefon. Între timp se străduia să oprească sângele spunându-i fetei cuvinte de neînţeles pentru ea. Părea că nici nu-l aude măcar.

Ca prin vis, părăsi camera, traversă holul şi ieşi în curte. Maşina lui Willings era trasă la scară. În jur, nimeni şi nici şoferul nu se zărea. Thalia îşi reveni încet, urcă la volan şi porni motorul. Cu o viteză nebună pomi spre ieşirea din parc. Porţile de fier erau închise. Nu avea timp de pierdut. Acceleră şi trecu prin poartă cu toată forţa. Auzi sticla parbrizului sărind în ţăndări. Ajunse pe şosea cu farurile sparte, cu o aripă atârnând ca o zdreanţă. Însă motorul funcţiona şi Thalia zbura, cu un curaj nebun, spre Londra.

Portarul casei nu o recunoscu – era desfigurată de spaimă şi agitată.

— Nu te simţi bine, domnişoară? o întrebă el conducând-o la ascensor.

Ea nu răspunse. Ajunsă în apartament alergă la telefon şi formă un număr. Povesti încurcat, printre suspine, ce s-a întâmplat. Cel care o asculta abia reuşea să priceapă istoria.

— Gata, nu mai pot! zicea Thalia. Nu mai pot face nimic! A fost oribil!

Puse receptorul la loc şi trecu în dormitor. Simţea o încordare gata să pleznească în orice clipă. Se stăpâni din răsputeri. Avu nevoie de câteva ore ca să-şi revină.

Seara, când Yale veni s-o vadă, Thalia îşi recăpătase încrederea în sine, sângele rece. Era calmă şi obraznică.

— Ce onoare neaşteptată, zise ea rece. Cine e prietenul dumitale?

Se uita la bărbatul care îl însoţea pe Yale.

— Thalia Drummond, zise Yale, grav, am un mandat de arestare pentru dumneata.

Thalia ridică sprâncenele:

— Se pare că sunt mereu pe mâinile poliţiei. Acum de ce mai sunt acuzată?

— Tentativă de omor asupra lui Raphael Willings. Îţi atrag atenţia că tot ce vei spune de aici înainte va putea fi folosit împotriva dumitale.

Celălalt bărbat făcu un pas înainte şi o prinse de braţ. Thalia urma să-şi petreacă noaptea într-o celulă la poliţia din Marylebone.

39. Mâncarea deţinuţilor

— Cum s-au petrecut lucrurile de fapt mai e de aflat, zise Yale. Parr îl asculta tăcut şi foarte atent. Am ajuns la Onslow Gardens, continuă Yale, puţin timp după plecarea celor doi. Servitorii nu prea vroiau să-mi răspundă la întrebări, dar am aflat, totuşi, că au plecat la moşia lui. Am impresia că ea s-a prefăcut că nu pleacă de bunăvoie. Tot timpul am bănuit-o pe Thalia Drummond că e mai mult decât un membru obişnuit al Cercului. Eram, desigur, consternat şi am plecat repede spre Hartfield unde am ajuns când ea părăsea casa. A fugit cu maşina lui Willings trecând prin poartă. Este extraordinar câtă nepăsare poate să existe în fata asta!

— Cum se simte Willings?

— O să-şi revină. Rana e superficială. Important e că totul a fost premeditat. Willings observase dispariţia pumnalului înainte de a pleca spre moşie. Thalia rămăsese singură în

camera colecţiei de arme. El bănuieşte că fata avea pumnalul ascuns în manşon. E neverosimil. Despre momentele dinaintea atentatului nu-mi poate povesti nimic clar.

— Hm, făcu Parr. Cum arăta camera?

— Un salonaş drăguţ în legătură cu o încăpere pe care Willings o numeşte „camera turcească”. O imitaţie admirabilă de interior oriental. Pot să-mi imaginez cam cum s-au petrecut lucrurile… Willings nu se bucură de un renume prea bun. Camera turcească este despărţită de salon printr-un paravan, o perdea. În apropierea acestei perdele a fost găsit.

Parr era aşa de cufundat în gânduri că Yale crezu o clipă că a adormit. Dar nu, inspectorul era foarte treaz. Era convins că Yale va culege din nou toată gloria. De fapt, nu-l invidia. Reflectă cu voce tare:

— Toţi criminalii celebri cad din cauza unei mici greşeli, zise cu un ton de oracol.

Yale zâmbi:

— Greşeala în această ultimă ispravă a fost că nu l-a ucis pe Willings! E un om antipatic. Absenţa lui ar fi fost cel mai uşor suportată. Cu toate acestea mă bucur că au ratat.

— Eu nu mă gândesc la Willings, răspunse Parr, ridicându-se încet. Mă gândesc la o mică minciună pe care mi-a spus-o un bărbat care se cuvenea să fie mai bine informat.

Cu aceste cuvinte misterioase Parr plecă să-l caute pe Jack, să-i povestească ultimele evenimente. Era semnificativ că Jack era primul om pe care s-a gândit să-l informeze despre arestarea Thaliei. Ţinea la Jack şi ştia mai bine decât Yale cât de mare lovitură va fi pentru tânăr fapta Thaliei. Fiindcă Jack o iubea.

Se dovedi că Jack aflase deja vestea din ziarele de seară şi, când ajunse Parr, era în culmea disperării.

— Trebuie să aibă cei mai buni avocaţi, hotărî el. Nu ştiu dacă mă pot încrede în dumneata, Parr. Faci parte, oricum, din tabăra adversă.

— Sigur, recunoscu Parr. Însă am şi eu un fel de stimă pentru Thalia Drummond.

— Dumneata? se miră Jack. Credeam că…

— Sunt şi eu om. Un criminal nu e altceva decât un criminal. Niciodată nu am simţit mânie sau ură faţă de oamenii pe care i-am arestat. Otrăvitorul Truland, de pildă, pe care l-am dus la spânzurătoare, a fost unul dintre cei mai simpatici oameni pe care i-am cunoscut. Până la urmă mi-a fost chiar drag.

Jack se cutremură.

— N-o pune pe Thalia alături de aceşti criminali, zise supărat. Crezi, într-adevăr, că ea ar putea fi conducătoarea „Cercului purpuriu”?

Parr îşi ţuguie buzele:

— Dacă ar veni cineva la mine şi mi-ar spune că arhiepiscopul e şeful, nu m-aş mira… Când afacerea va fi dezlegată vom avea cu toţii surprize, te asigur. Eu am început cercetările bănuind pe toată lumea: pe dumneata, pe Marl, pe comisar, pe Yale şi pe Thalia.

— În cazul acesta ai putea fi chiar dumneata mizerabilul, reuşi să zâmbească Jack.

Parr nu discută această posibilitate.

— Mama crede… începu Parr.

Jack izbucni în râs:

— Bunica dumitale trebuie să fie o persoană admirabilă. Are păreri personale despre „Cercul purpuriu”, presupun!

— Le are, te asigur, încă de la prima crimă. A pus de fiecare dată degetul pe rană. Cele mai bune idei de la ea le-am avut… adică toate!

Jack zâmbi, dar îl compătimea. Acest om atât de puţin dotat pentru profesiunea sa a reuşit să se ridice pe un post înalt prin tenacitate şi perseverenţă. Acum îl şoca faptul că tot felul de oameni capabili îşi băteau capul să-l descopere pe criminal, iar Parr vorbea cu gravitate despre sfaturile primite de la bunică.

— Trebuie să vin s-o mai văd pe mătuşa dumitale, zise Jack.

— Acum e la ţară. Sunt singur. Vine o femeie să-mi facă, în fiecare dimineaţă, curat. Seara e pustiu, nici nu-mi vine să spun „acasă”.

Jack se bucură că vorbeau despre ceva aşa de paşnic. Era o uşurare pentru sufletul lui tulburat. Avea sentimentul că o seară petrecută în tovărăşia atotştiutoarei bunici a lui Parr l-ar ajuta să gândească normal.

Parr trecu la probleme mai serioase:

— Thalia Drummond va fi ţinută în arest preventiv.

— Nu e posibil să fie eliberată pe cauţiune?

— Nu. Va fi dusă la închisoarea Holoway. N-o să-i strice, adăugă spre nemulţumirea lui Jack care avea o dovadă în plus că inspectorul e un om fără inimă.

— Este o închisoare dintre cele mai bune. Se poate bucura şi ea de puţină linişte, mai spuse Parr.

— Cum de a arestat-o Yale? Credeam că e treaba dumitale!

— Eu i-am dat ordin. Acum lucrează oficial pentru noi şi era în temă.

A doua zi la judecătorie totul a decurs cum prezisese în ajun Parr. Fură ascultaţi martorii şi Thalia dusă în arest preventiv.

Sala de şedinţe era arhiplină. Mulţimea era atrasă de senzaţionalul acestui caz. Erau mulţi şi pe stradă, lângă clădire.

Willings nu asista la dezbateri fiind prea slăbit. Însă nu atât de slăbit încât să nu-şi poată da demisia din cabinet ca urmare a interpelării primului ministru. Era căzut în dizgraţie. Chiar şi partizanii lui politici erau scârbiţi de declaraţiile lui. A dus Ia moşie o fată tânără, a încercat să o violeze şi a fost rănit. Povestea suna scârbos. Se blestema singur pentru prostia lui.

Parr făcu o vizită fetei la închisoare. Thalia nu-l primi decât în prezenţa supraveghetoarei.

— Mă vei ierta, domnule Parr, se explică ea. Nu te primesc singură fiindcă destui tineri plini de speranţe ai Cercului au murit prematur primind vizita unor funcţionari de la poliţie în celulele lor.

— Singurul pe care-l ştiu e Sibly, zise Parr.

— Un exemplu strălucit de lipsă de prevedere, zâmbi ea larg. Ei, ce vrei cu mine?

— Aş vrea să aud de la dumneata ce s-a întâmplat când ai fost în vizită la Onslow Gardens.

Thalia îi povesti amănunţit.

— Când ai observat că pumnalul dispăruse?

— În timp ce mă uitam prin cameră în aşteptarea lui Willings. Apropo, cum îi merge?

— Bine. Îşi revine curând, din păca…, adică, din fericire, vreau să spun! Willings abia atunci a observat dispariţia pumnalului?

— Da.

— Aveai manşonul la dumneata?

— Da. Acesta ar fi locul în care am ascuns pumnalul, nu?

— Aveai manşonul pe mână şi când ai intrat în casa din Hartfield?

— Da.

Inspectorul se ridică în picioare.

— Mâncare ai destulă?

— Da. Mâncarea deţinuţilor îmi va face bine, mulţumesc. N-aş vrea ca, din prietenie deplasată, cineva să-mi trimită mâncare de afară – aşa cum se obişnuieşte destul de frecvent în arestul preventiv.

Parr îşi frecă bărbia:

— Cred că ai dreptate.

40. Evadarea.

Atentatul împotriva lui Willings produse panică în guvern. Cât de mare e spaima avea să afle Parr de la Direcţia Poliţiei. Primul ministru era îngrijorat pe bună dreptate. „Cercul purpuriu” n-a precizat când şi contra cui va da a doua lovitură.

Convorbirea inspectorului cu primul ministru a durat două ore. După aceea a avut loc o şedinţă a cabinetului.

Ziarele scriau că viaţa primului ministru e în pericol. Ştirea nu era nici confirmată, nici dezminţită.

Seara, când Yale se întoarse acasă, Parr îl aştepta în faţa uşii.

— Ce-i nou?

— Am nevoie de ajutorul dumitale, zise Parr.

Nu continuă ce avea de spus decât când se văzu aşezat în faţa căminului lui Yale:

— Ştii că trebuie să ies din Poliţie şi prim ministrul se întreabă dacă n-ar fi mai bine să plec mai devreme decât plănuisem. Cabinetul a format o comisie de cercetare a metodelor de lucru ale Poliţiei. Comisarul m-a rugat să asist mâine seară la o consfătuire neoficială acasă la primul ministru.

— De ce?

— Ca să fac un raport, zise Parr posomorât. Să le explic ce măsuri am luat contra „Cercului purpuriu”. Am avut procură extraordinară şi nu am fost obligat să comunic membrilor guvernului tot ce am descoperit. Însă am intenţia s-o fac vineri seara şi pentru asta am nevoie de ajutorul dumitale.

— Îl ai, zise Yale.

— Sunt încă multe lucruri enigmatice. Încetul cu încetul le voi descurca. Am bănuiala că cineva de la Direcţia Poliţiei lucrează cu „Cercul purpuriu”.

— Este şi părerea mea, se grăbi să-l aprobe Yale. Dar pe ce te bazezi?

— Ei, să-ţi dau un exemplu. Tânărul Beardmore a găsit printre hârtiile tatălui său o fotografie pe care mi-a trimis-o. A ajuns cu sigiliul neatins. Când am desfăcut plicul, înăuntru era un carton gol. Jack mi-a spus că i-a dat Thaliei Drummond plicul să-l pună în cutia de poştă. El jură că stătea pe treapta casei şi o privea pe Thalia cum pune

scrisoarea peste drum, în cutie. Dacă ăsta e adevărul, atunci la Poliţie s-a întâmplat ceva cu plicul, nu?

— Ce fel de fotografie era? întrebă Yale, curios.

— Era fotografia unei execuţii sau a condamnatului Lightman. Bătrânul Beardmore a primit-o în preziua morţii sale. Se pare că victimelor „cercului purpuriu” li se întâmplă multe în preziua morţii! Jack a găsit-o şi a trimis-o…

— Prin Thalia Drummond! zise Yale cu subînţeles. Cred că nu cei de la Direcţie sunt vinovaţi. Fata asta e mai amestecată decât crezi dumneata. Astă seară i-am percheziţionat casa şi uite ce am găsit!

Ieşi câteva clipe şi se întoarse cu un pachet învelit în hârtie cenuşie. Îl desfăcu. Inspectorul rămase înmărmurit. În pachet se aflau o mănuşă şi un cuţit lung şi lat.

— E perechea celei găsite la Froyant şi cuţitul e identic cu celălalt.

Parr cercetă mai atent mănuşa.

— Da, aşa-i. Aceasta e pentru dreapta şi cea de la Froyant era pentru stânga. E o mănuşă uzată, de automobilist. Cine o fi fost proprietarul? Yale, încearcă-ţi puterile psihometrice!

— Le-am încercat deja, zise Yale. Însă mănuşa a trecut prin atâtea mâini încât impresiile sunt şterse. Oricum, Thalia e amestecată până în gât. Sunt gata să te ajut!

— Vreau să fii de faţă şi să completezi raportul meu de câte ori eşti în stare. Apoi, aş vrea să fie acolo şi mama.

— Mama? se miră Yale.

— Bunica mea, zise Parr liniştit. În afară de dumneata şi de mine, e singurul detectiv capabil.

Pentru prima dată Yale avu motive să creadă că lui Parr nu-i lipsea simţul umorului.

Ştirile senzaţionale se ţineau lanţ. Însă niciuna, probabil, nu fu atât de uluitoare ca aceea pe care Derrick Yale o citi la micul dejun în ziarul de dimineaţă, pe prima pagină: „Thalia Drummond a evadat!”

În romane se întâmplă adesea evadări. Se ştie, apoi, că din teribilul Dartmore mai scapă din când în când câte unul, dar e curând adus înapoi. Niciodată, însă, nu s-a întâmplat ca să evadeze vreo femeie de la Halloway. Şi totuşi, când supraveghetoarea deschise uşa celulei, Thalia Drummond dispăruse.

Era greu să-l scoţi din fire pe Derrick Yale. La această ştire, însă, rămase ca trăsnit. Citi descrierea evadării, cuvânt de cuvânt. Enigma nu se lăsă dezlegată. Scria negru pe alb: „Din cauza gravităţii acuzaţiei au fost luate măsuri excepţionale de pază. Patrula a fost dublată şi verificarea s-a făcut nu din oră în oră, ci din jumătate în jumătate de oră, prin sondaj. La ora 3 noaptea supraveghetoarea a privit în celulă şi a văzut că deţinuta era acolo. La ora 6, însă, Thalia Drummond dispăruse. Gratiile de la fereastră erau intacte, uşa nu părea forţată.

Cercetările n-au dat nici un rezultat. N-a fost descoperită nici o urmă. E greu de crezut că a putut evada trecând prin cele şase uşi, toate încuiate, niciuna forţată, şi prin faţa logiei portarului. Această evadare este o nouă dovadă a calităţilor supranaturale ale „Cercului purpuriu”, tocmai acum când viaţa primului ministru este în pericol.”

Yale se uită la ceas. Era unsprezece şi jumătate. Se uită la ziar. Servitorul îi adusese o ediţie de seară. Într-o clipă fu îmbrăcat şi alergă la Direcţia Poliţiei. Îl găsi pe Parr în cea mai bună dispoziţie în ciuda împrejurărilor prea puţin vesele.

— E de necrezut, Parr. E imposibil! Trebuie să aibă prieteni şi la închisoare.

— Asta-i părerea mea, zise Parr. I-am spus-o chiar cu aceste cuvinte şi comisarului. Altfel nu se poate explica evadarea.

Yale îl privi cu neîncredere. Parr i se păru uşuratic şi superficial.

41. Cine este Cercul purpuriu?

Yale nu putu afla alte amănunte. Luă o maşină şi plecă la biroul său din City pe unde nu mai trecuse de vreo două zile. Evadarea Thaliei era un lucru mai important decât credea Parr. Parr! O idee groaznică se născu în mintea lui Yale. John Par! acest om liniştit, cu figură stupidă – nu, era imposibil! Trecu în revistă toate împrejurările, apoi declară: „Imposibil!”

Urcă încet scările, fără a mai recurge la ascensor. Primul lucru pe care-l observă fu cutia de poştă complet goală. Era o cutie mare, cu clape, astfel construită că nu putea ajunge nimeni la conţinut. Cu toate acestea cutia era goală! Nu era înăuntru nici măcar o reclamă.

Descuie şi intră în camera lui. Se opri după primul pas. Sertarele biroului erau deschise, de asemenea dulăpiorul de oţel. Avea şi o despărţitură secretă pe care numai un expert ar fi putut-o găsi. Acolo ţinea documentele confidenţiale referitoare la Cercul purpuriu. Era goală şi aceea.

Se aşeză pe un scaun cu privirea aţintită pe fereastră. Bănuia cine era „expertul”, nici nu era greu. Bănuielile sale fură întărite de portar.

— Da, domnule, secretara dumneavoastră, domnişoara aceea frumoasă, a fost astăzi de dimineaţă aici. A stat cam un ceas şi a plecat.

— Avea o geantă?

— Da, domnule.

— Mulţumesc, zise Yale şi plecă la Poliţie să-i povestească flegmaticului Parr despre sertare răscolite şi documente furate.

— Acum, Parr, vreau să-ţi spun ceva ce n-am vorbit cu nimeni, nici măcar cu comisarul. Noi presupunem că şeful e un bărbat. Ştiu că Thalia s-a întâlnit cu omul din maşină, care i-a dat tot felul de instrucţiuni. Însă, mai ştiu că omul din maşină nu e şeful. E un agent ca oricare altul care primeşte ordine de la adevăratul şef care e… Thalia Drummond!

— Pentru Dumnezeu! exclamă inspectorul.

— Te-ai mirat c-am angajat-o la mine? Ţi-am spus de atunci că ea ne va duce la Cerc. Şi am avut dreptate.

— Dar atunci, de ce ai concediat-o?

— Fiindcă s-a făcut vinovată de ceva pentru care de obicei secretarele sunt concediate. Dacă n-o făceam îşi dădea seama că am un motiv serios s-o ţin în continuare. M-am ostenit degeaba! Treaba pe care a făcut-o azi în birou dovedeşte că ştia prea bine ce-i în capul meu! râse Yale galben. Faţa i se întunecă din nou şi continuă cu asprime: Dacă vei povesti primului ministru şi prietenilor lui o istorie interesantă, te asigur că nici ce voi spune eu nu te va lăsa rece!

— Nimic din ce spui dumneata nu mă surprinde vreodată, zise Parr.

A treia surpriză îl aştepta pe Derrick Yale acasă. Prima neregulă fu că femeia de serviciu nu mai era acolo, deşi trebuia să stea până la 9 seara şi era abia 6. Aprinse lumina şi trecu dintr-o cameră în alta. O singură încăpere fusese răscolită însă minuţios. Nu mai era nevoie să caute femeia ca să afle ce s-a întâmplat. A fost îndepărtată în vreun fel din casă, cu vreun mesaj ca din partea lui, după care Thalia Drummond a putut scotoci în linişte.

„Iscusită femeie!” se gândi Yale nu prea supărat. Admira inteligenţa chiar şi îndreptată împotriva lui. Thalia nu pierdea vremea degeaba. În douăsprezece ore evadase, îi scotocise biroul şi casa şi, fireşte, ascunsese la loc sigur documente de cea mai mare însemnătate în legătură cu Cercul.

Yale se îmbrăcă încet şi se gândi la ce avea să urmeze. Era sigur de sine. Peste douăzeci şi patru de ore Parr va fi un om distrus. Dintr-un sertar scoase un revolver, îl privi o clipă şi-l strecură în buzunar. Va fi un sfârşit senzaţional al vânătorii după „Cercul purpuriu”, un sfârşit la care nu se aşteaptă nimeni.

Acasă la primul ministru, întâlni un vizitator a cărui prezenţă nu şi-o putea explica. E adevărat că Jack Beardmore a avut mult de suferit de pe urma Cercului, însă la ultimele evenimente nu luase parte.

— Cred că eşti surprins să mă găseşti aici, domnule Yale, îl întâmpină râzând Jack. Nu poţi fi, însă, mai uimit decât mine de când am primit invitaţia de a lua parte la şedinţa cabinetului.

— Cine te-a invitat? Parr?

— A, nu, secretarul primului ministru. Însă nu-i exclus ca Parr să fi avut un amestec. Nu te sperie această societate?

— Nu prea, râse Yale.

Un tânăr secretar se apropie şi îi conduse spre un salon somptuos unde vreo duzină de domni stăteau de vorbă, grupaţi.

Primul ministru se apropie să-l salute pe detectiv:

— Inspectorul Parr încă n-a sosit. Se întoarse spre Jack: Cred că sunteţi domnul Beardmore, nu-i aşa? Inspectorul a insistat foarte mult să fiţi de faţă. Cred că va aduce lumină în împrejurările misterioase care au provocat moartea tatălui dumitale. Mi-a fost bun prieten…

În acest moment intră Parr. Purta un frac care văzuse vremuri mai bune cu un guler şi o cravată de modă veche. Arăta desuet în această societate distinsă. Îl însoţea comisarul Morton care îl luă deoparte pe prim ministru şi şoptiră împreună câteva timp. Comisarul se apropie apoi de Yale:

— Ai vreo idee despre raportul pe care vrea să-l facă Parr? Am crezut ca va face un raport general, dar se pare că inspectorul vrea să prezinte istoria „Cercului purpuriu”. Sper să nu-şi dea în petec!

— Nu cred că e cazul să vă temeţi de aşa ceva! se auzi vocea calmă a lui Jack.

Comisarul se întoarse întrebător spre el. Yale le făcu cunoştinţă.

— Sunt de acord cu dumneata, Jack, zise apoi Yale. Nu mă tem deloc. Parr nu se va încurca. Dimpotrivă, va umple câteva lacune şi va stabili nişte legături între evenimente. Eu sunt gata să completez.

Prim ministrul rugă lumea să se apropie.

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă, zise Parr, aş rămâne unde mă aflu. Nu sunt bun orator şi aş vrea să vă spun povestea nu de la tribună, ci ca şi cum aş vorbi cu fiecare dintre dumneavoastră în parte.

Tuşi scurt şi începu. Primele fraze fură destul de împiedicate, cu pauze şi ezitări. Se încălzi curând şi cuvintele îi veniră mai uşor pe buze:

— Cercul purpuriu" e un om cu numele de Lightman, un criminal care a fost condamnat la moarte în Franţa şi care, întâmplător, a scăpat de ghilotină. Numele întreg este Ferdinand Walter Lightman şi avea în ziua execuţiei douăzeci şi trei de ani. A fost deportat la Cayenne de unde, omorând un gardian, a evadat. Se crede că a fugit în Australia. Un bărbat cu semnalmentele lui a lucrat optsprezece luni la un negustor în Melbourne şi apoi doi ani şi jumătate la un colonist. A părăsit Australia din cauza unui mandat de arestare pentru şantaj. Ce s-a întâmplat pe urmă cu el nu ştiu. A apărut, însă, în Anglia un şantajist cu numele de „Cercul purpuriu". Şi-a adunat cu răbdare o mulţime de complici care nu se cunoşteau unii pe alţii. Căuta oameni cu funcţii importante care fie că aveau nevoie de bani, fie că tremurau pentru abuzurile săvârşite. Bărbaţi şi femei, deopotrivă. Noii recrutaţi erau urmăriţi atent înainte de a fi contactaţi. Întâlnirea avea loc într-o maşină închisă, condusă de „Cercul purpuriu". Punctul de întâlnire preferat: una dintre pieţele Londrei, cu mai multe ieşiri spre străzi prost luminate. Ştiţi, domnilor, că cele mai prost luminate sunt pieţele înconjurate de mari case particulare. O altă categorie de care se folosea „Cercul purpuriu" erau oamenii cu cazier. Aşa a fost atras Sibly marinarul. Acesta fusese deja bănuit de o crimă, era tocmai bun pentru

scopurile Cercului. Tot aşa fu atrasă şi Thalia Drummond, o hoaţă şi tăinuitoare de hoţi. Aşa fu găsit cel care l-a ucis pe directorul Căilor ferate. Brabazon fu cooptat şi adus la ruină. Ar fi păţit la fel şi Marl dacă n-ar fi avut ghinionul de a fi fost complicele lui Lightman la crima pentru care fusese condamnat la moarte. Marl l-a recunoscut imediat pe Lightman şi a trebuit, aşadar să dispară. Marl a fost ucis într-un mod de-a dreptul genial. „Cercul purpuriu”, domnilor… continuă Parr.

— De ce se numea Cercul purpuriu? întrebă Yale.

— Se numea „Cercul purpuriu” fiindcă aşa îl porecliseră camarazii din închisoare. Avea în jurul gâtului un semn roşu, din naştere… Să nu faci o mişcare că trag! strigă deodată Parr.

Revolverul Webley, de calibru mare, era îndreptat spre… Derrick Yale!

— Sus mâinile! zise Parr.

Se apropie brusc de Yale şi-i smulse gulerul înalt.

Toţi rămaseră înmărmuriţi. Roşu ca sângele, un cerc înconjura gâtul lui Yale.

42. „Mama”

Apărură trei poliţişti. Îl legară de mâini şi de picioare. O mână îi scoase din buzunar revolverul. Fu ridicat.

Inspectorul Parr îşi şterse sudoarea de pe frunte şi se uită la auditoriul uimit.

— Domnilor, dacă-mi îngăduiţi, am să vă povestesc mâine sfârşitul.

Îl înconjurară cu tot felul de întrebări. El răspundea monosilabic.

— A trecut prin momente grele, zise comisarul Morton. Nimeni n-o ştie mai bine ca mine. Ascultaţi-i rugămintea, domnule prim-ministru. Lăsaţi continuarea pe mâine.

— Poate vii la dejun, domnule Parr, zise prim-ministrul.

Parr acceptă invitaţia. Luă braţul lui Jack şi părăsi salonul. Îl aştepta o maşină. Îl împinse pe Jack înăuntru şi urcă alături.

— Am impresia că visez, zise Jack. Derrick Yale! Imposibil! Şi totuşi…

— Ah, e foarte posibil, îl asigură Parr râzând.

— Atunci… el şi Thalia lucrau împreună?

— Sigur.

— Dar cum ai descoperit toate astea, domnule Parr?

— Mama m-a pus pe drumul cel bun. Nici nu-ţi dai seama ce bătrânică dibace e. Aseară mi-a spus…

— S-a întors, deci?

— Da, s-a întors. Aş vrea s-o cunoşti. E foarte încăpăţânată şi gata să contrazică pe toată lumea, dar las mereu după ea.

— Aşa am să fac şi eu, zise Jack. Crezi, într-adevăr, că e încheiat cazul Cercului?

— Sunt foarte sigur. Tot aşa de sigur cum sunt că eşti acum, aici, cu mine în maşină şi că bunica mea e cea mai înţeleaptă bunică din lume.

Jack tăcu o vreme.

— Thalia e, deci, şi mai implicată în afacerea asta decât credeam. Yale n-o va cruţa deloc în timpul anchetei.

— Categoric nu, zise Parr. Dar ce te frământă atât această Thalia Drummond?

— O iubesc, afurisitule! izbucni Jack şi-şi ceru imediat scuze, ruşinat.

— Domnule Beardmore, ascultă-mă pe mine! Uit-o pe Thalia Drummond şi dacă ai prea multă iubire în tine, dă-o mamei!

Jack avu poftă să spună ceva nu tocmai amabil despre această bunică, dar se abţinu.

Locuinţa inspectorului era la etajul întâi. Parr o luă înainte şi deschise uşa.

— Hei, mamă! strigă din prag. L-am adus pe Jack Beardmore să te cunoască.

Se auzi un ţipăt scurt.

— Hai, domnule Jack, vino s-o cunoşti pe mama.

Jack intră în încăpere şi se opri ca trăsnit. În faţa lui stătea o fată zâmbitoare, cam palidă şi obosită, dar… era… visa

sau înnebunise?!… era Thalia Drummond!

— Tată, ziceai că-l aduci pe comisarul Morton, îl mustră Thalia.

— Tată? murmură Jack. Parcă vorbeai de o bunică?!

Thalia îi mângâie mâna.

— Tata a făcut o glumă proastă. Acasă mi se zicea „mama” fiindcă eu l-am îngrijit pe tata după moartea bietei mele mame. Povestea cu bunica a fost o prostie. Iartă-l!

— Tatăl dumitale? repetă, perplex, Jack.

— Da. Thalia Drummond Parr e numele meu întreg. Bine că nu eşti poliţist. Ai fi făcut cercetările şi ai fi descoperit adevărul prea repede… Ei, haideţi să mâncăm. Eu am făcut mâncarea, domnule Jack.

Jack nu avea poftă de mâncare. Vroia să audă povestea pe îndelete. Thalia îi satisfăcu dorinţa:

— Când au fost comise primele crime ale „Cercului purpuriu” şi dosarul a fost încredinţat tatei, ştiam cât de greu are să-i fie şi cât de uşor se putea întâmpla să dea greş cu un criminal atât de abil. Tata are destui duşmani şi la direcţie. Comisarul chiar l-a sfătuit să nu accepte cazul. Comisarul e naşul meu şi are multă grijă de noi. Tata însă n-a renunţat cu toate că am impresia că a regretat curând.

Eu m-am interesat întotdeauna de criminalistică. Tata descoperise stilul de lucru al Cercului, interesul lui pentru oameni certaţi cu legea, aşa că m-am hotărât să mă strecor în lumea lor. Tatăl dumitale a primit înştiinţarea cu trei luni înainte de moarte. Atunci m-am angajat şi eu secretară la Froyant fiindcă eraţi vecini. El era prieten cu tatăl dumitale şi aveam, astfel, prilejul să vă observ. Am încercat să găsesc o slujbă chiar la tatăl dumitale, dar n-am reuşit. Mai oribil este că eram în pădure când a fost omorât. N-am văzut cine a tras, dar am alergat imediat acolo şi am văzut că nu se mai putea face nimic. Te-am văzut venind în fugă şi am dispărut cu atât mai mult cu cât aveam şi un revolver în mână. Am zărit un om furişându-se prin pădure şi l-am urmărit, însă l-am scăpat din ochi. După moartea tatălui

dumitale nu mai aveam ce face la Froyant. Trebuia să mă apropii şi mai mult de cerc. Cel mai bun mijloc era să am de-a face cu poliţia cât mai spectaculos. N-a fost o coincidenţă că am ieşit din casa de amanet tocmai când treceaţi pe acolo. Tata a aranjat întâlnirea. Şi când m-a numit hoaţă şi escroacă, a făcut-o pentru a-i trezi interesul lui Derrick Yale, alias Lightman. Nu era pericol să fiu închisă fiindcă nu aveam antecedente. Dar s-a făcut vâlvă. După câteva zile, aşa cum prevăzusem, am primit convocarea la o întâlnire cu şeful. L-am întâlnit în Steyne-Square. Tata era în preajmă. Pe mine m-a urmărit până acasă. N-a fost niciodată prea departe, nu-i aşa, tată?

— Da, cu excepţia cazului Barnet. Atunci am fost foarte îngrijorat.

— Primisem ordin să mă duc la Brabazon. Yale folosea un membru pentru a-l spiona pe altul. Brabazon a rămas o enigmă pentru mine. Nu eram niciodată sigură dacă e cinstit ori nu şi nici nu puteam şti dacă face ori nu parte din bandă. A trebuit să încep din nou să fur ca să-mi păstrez renumele. Misteriosul meu şef îmi făcu o observaţie, dar povestea îmi folosise: aşa am intrat în legătură cu o bandă de răufăcători şi am fost la Marisburg Place când a fost ucis Felix Marl. Yale mă împingea pe mine în faţă ca să atrag bănuielile. Apoi, îmi pregătise un sfârşit frumos. Mi-a poruncit ca, în noaptea când avea să-l omoare pe Froyant, să fiu în apropiere cu o mănuşă şi un cuţit aidoma celor care au folosit crimei.

— Cum ai evadat?

Thalia izbucni în râs.

— Cum aş fi putut evada? Directorul mi-a dat drumul şi un onorabil inspector m-a condus acasă cu maşina.

— Vezi, trebuia să-l încolţim pe Yale, interveni Parr. Cum a aflat că mama e liberă a început pregătirile de fugă. Când şi-a găsit biroul spart a înţeles că în spatele Thaliei e ceva mai înfricoşător decât bănuise vreodată.

43. Sfârşitul istoriei.

A doua zi Jack şi Thalia, eroina zilei, se întâlniră la masă la prim ministru. Parr se ţinu de cuvânt şi termină povestirea:

— Domnilor, dacă vă gândiţi bine vă veţi da seama că numele lui Derrick Yale a apărut odată cu prima crimă a Cercului. Îşi deschisese deja un birou în City, a dat anunţuri recomandându-se „detectiv psihometric”, dar nu i-au prea fost încredinţate afaceri! De altfel, nici nu avea nevoie de ele. Se pregătea pentru lovitura cea mare. După prima crimă Yale fu angajat de un ziar care avea nevoie de câteva reportaje-şoc. Cine cunoştea mai bine decât el asasinul? Aşa că luând în palmă revolverul cu care se trăsese a trimis poliţia exact la ţintă. Renumele îi crescu brusc. Toată lumea vorbea despre el. De aici înainte oricine ar fi avut neplăceri din partea Cercului ar fi apelat la el. Aşa a şi fost. Sub această mască se apropia de victimele sale, le câştiga încrederea. Ştia să fie foarte convingător. Îi putea convinge pe cei ameninţaţi să plătească sumele pretinse ori putea să-i ucidă.

Froyant nu ar fi murit de mâna lui Yale dacă nu făcea cercetările pe cont propriu. Lucrând metodic acesta a ajuns la concluzia că Yale şi Lightman sunt una şi aceeaşi persoană. A trimis după noi ca să ne comunice rezultatul cercetărilor sale. Dovadă că se temea erau cele două revolvere încărcate care s-au găsit în buzunarele unui om care avea oroare de arme de foc.

Dacă aţi citit procesul verbal, vă amintiţi că a sunat telefonul, comisarul vrând să-i vorbească lui Froyant. O scuză binevenită pentru Froyant să ne roage să ieşim din încăpere. Eu am ieşit primul. Nu credeam că va cuteza să facă aşa ceva. Când am intrat eram cu paltoanele pe noi şi Yale îşi ţinea mâna în buzunar. Pe această mână era trasă mănuşa lungă şi în mână avea şi cuţitul cu care l-a ucis.

— De ce purta mănuşa? întrebă prim-ministrul.

— Fiindcă eu urma să-i văd mâna imediat după crimă şi putea fi pătată de sânge. Când eu mă îndreptam spre uşă, el a înfipt cuţitul drept în inima lui Froyant care a murit pe

loc. Şi-a scos repede mănuşa şi a lăsat-o pe birou. Pe urmă, venind spre uşă, continua să vorbească de parcă ar fi vorbit cu Froyant.

Am înţeles ce s-a întâmplat, dar nu aveam dovezi. Pe Thalia a ademenit-o în casă cu intenţia de a o acuza pe ea de crimă. Fata, prevăzătoare, a venit doar până în grădină şi a plecat presupunându-i intenţiile… O să fiu mai scurt! Îl supravegheam şi pe James Beardmore, la început, fiindcă specula terenuri şi cunoştea tot felul de oameni, şi buni, şi răi. În ziua fatală îl aştepta pe Marl pe care nu-l văzuse niciodată. I-a pomenit lui Jack despre această vizită, dar nu în prezenţa lui Yale care se afla la moşie şi el. Când Marl se apropie de castel, ultima persoană din lume pe care şi-ar fi dorit s-o întâlnească se afla pe terasă: complicele lui din Toulouse, omul care, în urma trădării sale, fusese condamnat la moarte. Marl l-a zărit doar o clipă şi a anunţat că se întoarce în sat şi apoi la Londra. Se hotărâse să-l lichideze pe Lightman înainte de a apuca acesta s-o facă primul. Curajul, însă, l-a părăsit. Era un tip laş. A scris o scrisoare şi a strecurat-o sub fereastră, Yale a citit-o şi a ars-o pe jumătate. Cred că era un fel de târg: mă laşi în pace ca să te las şi eu. N-avea de unde să ştie ce poziţie avea Yale. Cuvintele „Bloc B” se refereau, desigur, la închisoarea din Toulouse.

Din acest moment Marl era condamnat. Făcu un mic şantaj pe cont propriu asupra lui Brabazon, agent al Cercului şi el. Brabazon, se pare, l-a anunţat pe Yale în ce pericol se află – printr-un mesaj trimis pe adresa unei mici agenţii de unde Yale ridica scrisorile către Cerc în calitatea sa de detectiv.

Sub motiv că ajuta justiţia, el citea primul mesajele fără să bănuiască lumea că el era chiar destinatarul. Brabazon vroia să scape de şantaj. Scosese banii lui Marl cu un cec fals şi făcuse toate pregătirile de fugă. După moartea lui Marl, bănuielile cădeau asupra lui. Cercul l-a avertizat că se află în primejdie şi că trebuie să se ascundă în casa de pe râu, casa pe care am percheziţionat-o noi.

Parr râse: noi, adică Yale. Cu alte cuvinte, el a intrat în camera unde se afla Brabazon şi a reapărut zicând că nu e nimeni.

— Cum a fost cu întâlnirea din biroul lui Yale, când a fost atacat? întrebă prim-ministrul.

— O, a fost o înscenare perfectă care m-a derutat pentru moment. Yale şi-a pus singur cătuşele după ce se legase şi înscenase chestia cu cloroformul. Banii îi pusese chiar el într-un plic şi le dăduse drumul în cutia de scrisori. Îi pusese pe adresa lui de acasă. Vă amintiţi că poştaşul a trecut chiar după câteva minute de la atentat? Din nenorocire pentru Yale, Thalia era ascunsă în dulap de unde a asistat la toată comedia. Ea a luat din sertar sticla cu cloroform. Ultima victimă îi poate mulţumi Thaliei că trăieşte. Raphael Willings a scăpat cu viaţă fiindcă devenise agresiv faţă de Thalia şi, pe când se lupta cu el, ea a văzut mâna ieşind din perdele cu pumnalul asirian îndreptat spre ministru. Thalia a reuşit să-l ferească pe Willings, aşa încât lovitura a fost deviată. Yale era în preajmă, gata să descopere crima ca orice detectiv pe fază. I-a fost foarte greu să dea vina pe Thalia. Yale este extrem de îndemânatic. A dus de nas pe toată lumea, a câştigat încrederea tuturor. A fost chemat la Direcţia Poliţiei la sfatul meu. Aşa îi puteau ajunge în mână documente importante care să-l determine să se pripească, să facă un pas greşit. Yale a fost primul care şi-a văzut fotografia, viaţa lui Jack fiind, astfel, salvată.

Mai aveţi nelămuriri, domnilor? Eu mai am doar un amănunt de relevat. Acum două zile îi spuneam lui Yale că şi cei mai celebri criminali au căzut din pricina unor greşeli ridicol de neînsemnate. Yale a avut impertinenţa de a-mi spune că a fost acasă la Willings după ce acesta plecase cu Thalia şi că servitorul i-a spus unde sunt. A fost destul. Eu ştiam foarte bine că nu a fost acolo şi că se afla la moşie cu o oră înainte de apariţia celor doi servitori italieni, de

vreme ce chiar el a sugerat acest loc de întâlnire lui Willings.

— Mă întreb cum am putea-o noi răsplăti pe fiica dumitale, domnule Parr? întrebă primul ministru. În ce te priveşte nu-i nici o greutate. Tocmai este liber un post de comisar. Însă ce putem să facem pentru domnişoara, în afară de premiul acordat pentru prinderea asasinului?

Se auzi o voce răguşită de emoţie:

— Nu e necesar să ne facem probleme din asta. Noi ne vom căsători curând! anunţă Jack.

După ce zgomotul felicitărilor se opri, Parr îi şopti fetei, mustrător:

— Nu mi-ai spus nimic, mamă!

— Nici lui nu i-am spus-o! zise Thalia pe gânduri.

— Vrei să zici că nu te-a întrebat dacă vrei să-l iei?

— Nu şi nici eu nu i-am spus-o, numai că aveam o presimţire că aşa se vor petrece lucrurile.

Ligtman-Yale a fost un model de deţinut. Singura lui plângere a fost că, în drum spre execuţie, nu i-au dat voie să fumeze.

— În Franţa se aranjează mai uşor lucrurile astea, îi spuse el directorului închisorii. Ultima dată când am fost executat…

Preotului îi vorbi despre Thalia:

— E o fată nemaipomenită! Mi se pare că se mărită cu Jack Beardmore. Ce om norocos! Pe mine nu mă prea interesează femeile şi de aceea am şi reuşit în viaţă. Dacă mi-ar trece prin cap vreodată să mă însor, Thalia ar fi genul de femeie căutat.

Într-o dimineaţă cenuşie de martie intră la el în celulă un om şi-i puse cătuşele:

Yale îl privi:

— Ai auzit vreodată de domnul Pallion? Un coleg de-al dumitale.

Călăul nu răspunse. Legea îi interzicea să vorbească altceva decât despre iertarea păcatelor pe care, oricum, le

ispăşea în momentul următor.

— Ar trebui să afli ceva despre Pallion şi să înveţi din greşelile lui! Să nu bei niciodată! Pe mine băutura m-a adus aici!

Acest gând îl înveseli în drumul spre eşafod. Cu lanţul la gât şi o eşarfă albă la ochi, Yale mai apucă să zică:

— Sper să nu se rupă ştreangul.

A fost ultimul mesaj al „Cercului purpuriu!”

SFÂRŞIT